

БЕЪР ГРИЛС ГОРЕЩА ЗОНА

Част 2 от „Уил Йегер“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2016

chitanka.info

В памет на Роджър Гауър, убит от браконieri по време на патрулен полет над Източна Африка, както и на благотворителните организации за опазване на природата „Роджър Гауър Мемориал Фънд“ и „Тъск Тръст“.

„Дейли Мейл“, август 2015 г.

**ОТКРИТ Е НАЦИСТКИ ВЛАК СЪС ЗЛАТО — ИЗПОВЕД НА СМЪРТНО ЛЕГЛО ОТВЕЖДА
ТЪРСАЧИТЕ НА СЪКРОВИЩА ДО ТАЙНОТО МЯСТО**

В Полша е открит нацистки влак със злато, след като човекът, помогнал за укриването му в края на Втората световна война, разкрил местоположението му на смъртното си легло. Миналата седмица двама мъже, германец и поляк, обявиха, че са открили влака — за който се смята, че е натоварен със съкровища — недалеч от градчето Валбржих в Югозападна Полша.

„Не знаем какво има във влака — казва Пьотр Жуковски от Службата за запазване и съхраняване на националното културно наследство. — Може би военно оборудване, но също така и скъпоценности, произведения на изкуството и документи. През онзи период с бронирани влакове като този са се превозвали изключително ценни неща“.

Според местния фолклор нацистите са изградили обширна подземна железопътна мрежа около внушителния замък Кшонш, където да скрият съкровищата на Третия райх. Концлагеристи построили огромни тунели с кодово име „Риз“ (Гигант), в които се произвеждали стратегически оръжия, тъй като обектът бил защитен от атаките на съюзниците.

„Сън“, октомври 2015 г.

Според официалната история Специалният военновъздушен полк, създаден през 1942 г., бил разпуснат през 1945 г., но новата книга на известния историк Деймиън Луис разкрива, че всъщност един свръхсекретен отряд на САС, съставен от 30 души, продължил да действа и след това. Отрядът „минал на тъмно“ в края на войната, за да изпълнява неофициални мисии и да преследва нацистки военнопръстълници.

Целта им била да открият чудовищата от СС и Гестапо, които избили пленените им другари и стотици френски цивилни, опитали се да им помогнат. Към 1948 г. групата заловила над сто от най-отвратителните убийци от времето на войната, мнозина от които успели да се измъкнат от Нюрнбергския процес от 1945 и 1946 г., и били предадени на правосъдието.

Тази малка част на САС, кръстена „Тайните ловци“, била ръководена от секретен щаб в хотела „Хайд Парк“ в Лондон. Тя била финансирана чрез доходите от книгите на руския аристократ в изгнание принц Юрий Галицин, работещ за Военното министерство на Великобритания.

И именно членовете на този отряд били сред първите, разкрили пълния ужас на лагерите на смъртта... Концлагерът „Нацвайлер“ край Страсбург бил сцена на ужасяващи експерименти, извършвани от нацистите. Комендантът на лагера Йозеф Крамер провеждал опити с газ за избиване на еврейски затворници.

Би Би Си, януари 2016 г.

ЛЕДЕНИЯТ ЧОВЕК ЙОЦИ Е ИМАЛ СТОМАШНО ЗАБОЛЯВАНЕ, ТВЪРДЯТ УЧЕНИ

Микроби, извлечени от мумията на умрелия преди 5300 години мъж, показват, че той е страдал от стомашно заболяване преди смъртта си. Леденият човек Йоци, както е кръстено замръзналото тяло, открито през 1991 г. в

Алпите, е имал бактериална инфекция, често срещана днес.

Чрез генетичен анализ на бактерията *Helicobacter pylori* учените успели да проследят развитието на микроорганизма, което е тясно свързано с историята на човешката миграция.

„Едно от първите предизвикателства бе да се сдобием с проби от стомаха, без да увредим мумията — казва професор Алберт Цинк, директор на Института по мумии и Ледения човек в Болцано. — Затова трябваше напълно да размразим мумията и получихме достъп чрез отвор...“.

1.

16 октомври 1942

ледник Хепхайм, Гренландия

Лейтенант от СС Херман Вирт махна с ръка, за да прогони снежинките, които се виеха пред очите му. Наведе се още повече, така че лицата им се оказаха на педя едно от друго. Докато се взираше през леда, от гърдите му се изтръгна задавен стон.

Очите на жената бяха широко отворени в предсмъртната ѝ агония. Бяха небесносини, точно както беше предполагал. Но тук надеждите му внезапно се сгромолясаха. Очите ѝ се впибах в неговите. Обезумели. Изцъклени. Като на зомби. Две нажежени дула, забиващи се в него през прозрачния лед, който я сковаваше.

Колкото и невероятно да беше, когато е паднала, за да бъде погребана в ледника, жената бе плакала с кървави сълзи. Вирт виждаше сълзящата, пенеста червенина, която се бе стекла от очите ѝ, за да замръзне завинаги.

Насили се да откъсне очи от нейните и погледна по-надолу, към устата ѝ. Беше си фантазирал безброй пъти за нея, докато трепереше в полярния студ, който проникваше дори през дебелия му подплатен с ярешка кожа спален чувал.

Беше си представял устните ѝ. Беше мечтал непрестанно за тях. Беше си казвал, че ще са пълни, леко нацупени и възхитително розови, устни на свършена германска девица, чакала пет хиляди години, за да бъде съживена от целувката му.

Неговата целувка.

Но колкото повече гледаше, толкова по-силно усещаше вълната на погнуса, надигаща се от стомаха му. Обърна лице към вятъра, който фучеше и виеше в пукнатината, и с мъка сдържа гаденето си. Целувката ѝ всъщност щеше да е целувка на смъртта. Прегръдката на дявол в женски облик.

Устата ѝ бе покрита с тъмночервена безформена маса — замразена повърната кръв. Разстилаше се през леда пред нея като

отвратителен веещ се погребален покров. А над устата от носа ѝ също бликаше вълна от алена течност, ужасен кръвоизлив.

Насочи вниманието си по-надолу, погледът му се плъзна по замръзналата ѝ гола плът. Поради някаква причина тази жена от древните беше разкъсала дрехите си, преди да изпълзи през леда и да се натъкне слепешком на тази пукнатина в ледника. Беше останала да лежи на леда и бе замръзнала само за часове.

Идеално запазена... но далеч не идеална.

Вирт не можеше да повярва, но дори подмишниците ѝ бяха покрити с гъсти, наредени като мъниста капки алена течност. Преди да умре — докато беше умираше, — тази така наречена нордическа богиня на предците бе изхвърляла собствената си кръв през порите си.

Погледът му се плъзна още по-надолу, макар че Вирт се ужасяваше при мисълта какво ще види там. Оказа се, че не греши. Гъстата замръзнала алена течност покриваше и бедрата. Докато беше лежала тук, сърцето ѝ с последните си удари беше изтласквало гъстата, отвратителна кръв и от слабините ѝ.

Вирт се обърна и повърна.

Избълва съдържанието на стомаха си през мрежата на клетката и воднистата течност полетя в сенките далеч долу. Пристъпите продължиха, докато не остана нищо за повръщане, след което се смениха с плитки, болезнени опити да си поеме дъх.

С мъка се надигна на четири крака. Погледна нагоре към ослепителните прожектори, които хвърляха в тъмната бездна жестока, безмилостна светлина, отразяваща се в безумен калейдоскоп от замразени цветове.

Значи това беше така наречената Фар, любимата древна нордическа принцеса на Камлер. Да му е честита!

Генерал Ханс Камлер. Какво щеше да му каже — и да му покаже, за бога? Прочутият командир от СС беше долетял тук, за да стане свидетел на славното ѝ освобождаване от леда и на обещаното възкресение, за да може след това лично да съобщи новината на фюрера.

Мечтата на Хитлер, най-сетне сбъдната.

А сега това.

Вирт се насили да погледне отново трупа. Колкото повече го изучаваше, толкова по-силно го обземаше ужасът. Сякаш тялото на

ледената девица бе водило война със самото себе си, сякаш се бе разбунтувало срещу собствените си вътрешности и ги бе избълвало навън от всяко свое отвърстие. Щом беше умряла така и кръвта и вътрешностите ѝ бяха замръзнали в леда, тя би трябвало да е жива и да кърви значително време преди края си.

Вирт вече не вярваше, че причината за смъртта ѝ е падането в пукнатината. Или студът. Някаква древна, дяволска болест я бе държала в хватката си, докато се бе препъвала и пълзела през ледника.

Но да плаче с кървави сълзи?

Да повръща кръв?

Да се поти с кървава пот?

Дори да уринира кръв?

Какво би могло да причини това, за бога?

Какво я беше убило, за бога?

Тази жена бе далеч от арийската майка прародител, на която се бяха надявали всички. Това не беше нордическата богиня войн, за която бе мечтал безброй ноци, доказваща арийското потекло, вървящо пет хилядолетия назад в миналото. Това не бе древната майка на нацистките *Übermensch*, свръхчовеци, съвършената руса и синеока нордическа жена, живяла далеч преди появата на писана история.

Хитлер бе жадувал толкова отдавна за подобно доказателство.

А сега получаваше това — жена дявол.

Докато се взираше в измъчените ѝ черти, в празните, изцъклени, покрити със засъхнала кръв очи, пълни с ужаса на ходещ мъртвец, Вирт внезапно бе осенен от ослепително прозрение.

Някак разбра, че се взира през самите порти на ада.

Запълзя назад от вледенения труп, вдигна ръка над главата си и задърпа яростно сигналното въже.

— Нагоре! Вдигнете ме! Включете лебедката!

Над него зарева двигател. Клетката се раздруса и потегли. Докато тя се издигаше, ужасяващият кървав леден блок се смалчаваше под Вирт.

Изгряващото слънце хвърляше слаба червеникава светлина през вятъра и леда, докато присвитата фигура на Вирт се издигаше над повърхността. Той уморено излезе от клетката и стъпи върху плътния замръзнал сняг, а часовите от двете му страни се опитаха да тракнат с

токове, докато минаваше покрай тях. Тежките им ботуши издадоха глух звук, гумените подметки бяха покрити с дебел слой лед.

Вирт вяло отвърна на поздрава им, унесен в измъчените си мисли. Изправи рамене на виещия вятър, придърпа качулката си напред, за да защити изтръпналото си от студа лице, и тръгна към палатката наблизко.

Свирепият вятър отвяваше черния пушек, излизащ от стърчащия от покрива комин. Печката беше запалена и несъмнено бе нагорещена до червено за щедрата закуска.

Вирт реши, че колегите му от СС вече са будни. Ставаха рано и тъй като днес бе денят, в който ледената девица трябваше да бъде извадена от гробницата си, несъмнено очакваха с нетърпение изгрева.

Първоначално беше дошъл с двама офицери от СС — първи лейтенант Ото Ран и генерал Рихард Даре. После най-неочаквано бе долетял и самият генерал Ханс Камлер, за да стане свидетел на последните етапи от епичната операция.

Като командир на експедицията генерал Даре се водеше главен, но на всички беше ясно, че истинската власт е в ръцете на генерал Камлер. Камлер беше човек на Хитлер. Фюрерът се вслушваше в него. И честно казано, Вирт бе развълнуван от факта, че генералът е дошъл, за да види с очите си момента на най-големия триумф.

Тогава, преди само четиресет и осем часа, нещата изглеждаха бляскави — идеален завършек на едно невъзможно амбициозно начинание. А тази сутрин... Е, Вирт не тръпнеше от очакване да се изправи пред утрото, закуската и събратята си от СС.

Защо изобщо се намираше тук? Вирт беше учен, изследващ древни култури и религии, което бе и причината Химлер и Хитлер да проявят интерес към него. Лично фюрерът му бе връчил партийната му книжка — чест, с която малцина можеха да се похвалят.

През 1936 г. той бе основал — „Дойче Аненербе“, или „наследството на предците“. Мисията му бе да докаже, че в миналото светът е бил владян от митичен нордически народ, истинската арийска раса. Според легендите русите и синеоки хора обитавали прочутата замръзнала земя на севера, известна като Хиперборея, което сочеше към полярния кръг.

Последваха експедиции до Финландия, Швеция и Арктика, но без никакви големи и разтърсващи открития. А после неколцина

войници, изпратени в Гренландия да изградят метеорологична станция, бяха чули истории за древна жена, открита скована в ледниците на острова.

Така се стигна до настоящата съдбовна мисия.

С две думи, Вирт беше археолог ентузиаст и опортюнист. Със сигурност не можеше да се нарече заклет нацист. Но като председател на „Аненербе“ той бе принуден да се замесва с някои от най-мрачните фанатици на режима на Хитлер — двама, от които в момента се намираха в палатката пред него.

Знаеше, че това няма да завърши добре. Бяха дали твърде големи обещания — някои от които пред самия фюрер. Имаше твърде високи очаквания, твърде много невъзможни надежди и амбиции зависеха от този момент.

И в същото време Вирт беше видял лицето ѝ — ала дамата в леда имаше черти на чудовище.

2.

Вирт се наведе и влезе през двете дебели платнища — едното не допускаше в палатката убийствения студ и виелицата, а вътрешното задържаеше топлината, отделяна от човешките тела и горящата печка.

Ароматът на прясно сварено кафе го блъсна. Три чифта очи се извърнаха в очакване към него.

— Скъпи ми Вирт, защо е тази умърлушена физиономия? — попита генерал Камлер. — Днес е денят!

— Нали не сте изпуснали нашата мила *Frau* на дъното на пропастта? — добави Ото Ран и чертите му се изкривиха в иронична усмивка. — Или сте се опитали да я събудите с целувка и сте били зашлевен заради усилията си?

Двамата се изсмяха.

Генералът от СС и донякъде женственият палеонтолог явно бяха създали особено приятелство помежду си.

Подобно на толкова други неща в Райха, това изглеждаше нелогично за Вирт. Третият присъстващ, генерал Рихард Валтер Даре, само се мръщеше мълчаливо на кафето си; тъмните му очи бяха скрити под гъстите вежди, а устните му бяха стиснати плътно както винаги.

— И тъй, какво става с нашата ледена девица? — подкани го Камлер. — Готова ли е за нас? — Той посочи към поднесената закуска. — Или първо ще празнуваме?

Вирт потрепери. Още му се гадеше. Реши, че ще е по-добре тримата да видят замръзналата жена, преди да са яли.

— Хер генерал, най-добре е да го направим преди закуска.

— Изглеждате оклюмал, хер лейтенант — отбеляза Камлер. — Тя не е ли онова, което очаквахме? Русокос и синеок ангел от севера?

— Освободихте ли я от леда? — намеси се генерал Даре. — Лицето ѝ вижда ли се? Защо не ни разкажете за нашата Фрея?

Дар наричаше погребаната в леда жена с името на древната норвежка богиня, което значеше „господарката“.

— Тя несъмнено е нашата Хариаса — вметна Ран. — Нашата Хариаса от древния север. — Хариаса бе друго нордическо божество, чието име означаваше „богинята с дългата коса“. Три дни по-рано името изглеждаше напълно подходящо.

Четири седмици екипът внимателно бе отстранявал леда, за да може да разгледа по-добре находката. Когато най-сетне успяха, ледената девица се оказа обърната към стената на пропастта, като се виждаше само гърбът ѝ. Но това беше достатъчно. Оказа се, че има великолепни дълги златни коси, завързани на дебели плитки.

При това откритие у Вирт, Ран и Даре пламна радостно вълнение. Ако лицето ѝ също отговаряше на арийския расов модел, успехът им беше сигурен. Хитлер щеше да ги обсипе с благоволенията си. Трябваше само да обърнат блока лед и да видят чертите ѝ.

Е, Вирт ги беше видял... и гледката можеше да преобърне стомаха на всеки.

— Не е точно онова, което очаквахме, господа — заекна той. — Най-добре е сами да дойдете и да видите.

Камлер стана пръв, леко намръщен. Генералът от СС използваше името на трета нордическа богиня за замръзалия труп. „Всеки, който я зърне, ще милее за нея — бе заявил той. — Именно затова казах на фюрера, че сме я нарекли Фар, възлюбената“.

Е, човек трябваше да е светец, за да изпита обич към онзи отвратителен окървавен труп. А Вирт беше сигурен в едно — в тази палатка нямаше светци.

Той поведе тримата през леда, сякаш водеше собствения си погребален кортеж. Влязоха в клетката и се спуснаха под повърхността, окъпани в светлините на включените лампи. Вирт бе наредил да гасят осветлението, когато никой не работеше и не разглеждаше находката. Не искаше топлината на мощните лампи да разтопи леда и да размрази очакващата ги дама. Тя трябваше да остане дълбоко замразена, за да бъде транспортирана безопасно до централата на „Аненербе“ в Берлин.

Хвърли поглед към Ран. Лицето му беше скрито от сенките. Където и да се намираше, Ран неизменно носеше черна широкопола шапка. Самоук търсач на кости и археолог авантюрист, той бе превърнал шапката в своя запазена марка.

Вирт изпитваше някакво родство с колоритния Ран.

Двамата имаха едни и същи надежди, страсти и вяра. И разбира се, едни и същи страхове.

Клетката се раздруса и спря. Залюля се за момент като полудяло махало, преди веригата да я задържи донякъде.

Четири чифта очи се взираха в лицето на трупа, скован в блока от лед — лед, в който имаше ужасни тъмночервени потоци. Вирт усещаше въздействието, което оказваше привидението върху колегите му от СС. В клетката се възцари изпълнена с потрес тишина.

Генерал Камлер най-сетне наруши мълчанието. Той погледна към Вирт. Лицето му бе безизразно както винаги, погледът му бе студен като на влечуго.

— Фюрерът очаква — тихо каза той. — Няма да го разочароваме. — Кратка пауза. — Превърнете я във фигура, достойна за името ѝ. За Фар.

Вирт поклати невярващо глава.

— Да продължим според плана ли? Но, хер генерал, рисковете...

— Какви рискове, хер лейтенант?

— Нямаме представа какво я е убило... — Вирт махна с ръка към трупа. — Какво е причинило всичкото...

— Няма никакъв риск — прекъсна го Камлер. Съдбата ѝ я е сполетяла на ледника преди пет хилядолетия. Това са пет хиляди години. Ще я почистите. Направете я прекрасна. Направете я нордически, арийски... съвършена. Направете я подходяща за фюрера.

— Но как, хер генерал? — попита Вирт. — Видяхте...

— Размразете я, за бога — отново го прекъсна Камлер и посочи ледения блок. — Вие от „Аненербе“ експериментирате със замразяването и размразяването на живи хора, нали така?

— Да, хер генерал — призна Вирт. — Не аз лично, но се провеждаха опити за замразяване на хора, както и за използване на солни разтвори...

— Спестете ми подробностите. — Камлер посочи с облечен в ръкавица пръст към блока. — Вдъхнете живот в нея. На всяка цена изтрийте мъртвешката ѝ усмивка. Махнете този... поглед от очите ѝ. Направете я подходяща за най-красивите мечти на фюрера.

— Слушам, хер генерал — насили се да отвърне Вирт.

Камлер погледна към Ран.

— Не го ли направите, провалите ли се в задачата си, ще изгубите главите си.

Той извика нагоре да ги изтеглят обратно. Издигаха се в мълчание. Когато стигнаха повърхността, Камлер се обърна към мъжете от „Аненербе“.

— Изгубих всякакво желание за закуска. — Тракна с токове и отдаде чест. — Хайл Хитлер!

— Хайл Хитлер — отвърнаха като ехо колегите му от СС.

И след това генерал Ханс Камлер тръгна по леда към самолета си — и към Германия.

3.

Наши дни

Пилотът на товарния С-130 „Херкулес“ се обърна към Уил Йегер:

— Приятел, не е ли малко прекалено да наемате цял „Херкулес“ за такава малка група? — Говореше със силен южняшки акцент, най-вероятно тексаски. — Само тримата сте, нали?

Йегер погледна към товарния отсек и двамата си другари, седнали на сгъваемите платнени седалки.

— Да. Само тримата сме.

— Малко е прекалено, не мислиш ли?

Йегер се бе качил на самолета, сякаш беше готов за скок от голяма височина — с плътен шлем, кислородна маска и обемист парашутистки екип. Пилотът нямаше никакви шансове да го познае.

Поне засега.

Йегер сви рамене.

— Е, можехме и да сме повече. Знаеш как е, някои просто не успяват. — Замълча за момент. — Закъсаха в Амазония.

Последните му думи увиснаха за няколко секунди във въздуха.

— Амазония ли? — попита пилотът. — Джунглата, нали? Какво е станало? Скокът не е минал добре ли?

— По-лошо. — Йегер разхлаби ремъците на шлема си, сякаш имаше нужда от повече въздух. — Не успяха... защото загинаха.

Пилотът се сепна.

— Загинали? Как са загинали? Някакъв инцидент при скока ли?

Йегер заговори бавно, като наблягаше на всяка дума.

— Не. Не беше инцидент. Не и от моя гледна точка. По-скоро много добре планирано и преднамерено убийство.

— Убийство? По дяволите. — Пилотът се пресегна и намали оборотите на двигателите. — Приближаваме крайцерска височина... Сто и двацет минути до скока. — Пауза. — Убийство? Кой е бил убит? И защо, по дяволите?

В отговор Йегер свали шлема си. Коприената маска за лице още беше нахлупена плътно, за да му пази топло. Винаги си я слагаше, когато скачаше от девет хиляди метра. На подобни височини можеше да е по-студено, отколкото и на Еверест.

Пилотът пак не беше в състояние да го познае, но можеше да види погледа му. И точно сега той беше убийствен.

— Смятам, че беше убийство — подчерта той. — Хладнокръвно убийство. Странното е, че се случи след скок от С-130. — Той огледа кабината около себе си. — Всъщност, съвсем като този...

Пилотът поклати глава. Личеше си, че започва да се изнервя.

— Приятел, съвсем ме обърка... Но хей, гласът ти ми звучи някак познато. Така е с вас, британците. Всички звучите по един и същи начин, да ме прощаваш за думите.

— Няма проблем. — Йегер се усмихна. Но усмивката не стигна до очите му. Те бяха смразяващи. — Е, предполагам, че си служил в АПСО. Преди да започнеш на частно.

— АПСО ли? — изненадано повтори пилотът. — Ами, всъщност да. Но как... Познавам ли те отнякъде?

Погледът на Йегер беше твърд като кремък.

— Веднъж нощен сталкер, винаги нощен сталкер. Нали така казвахте?

— Да, точно така. — Пилотът вече беше уплашен. — Но пак те питам, приятел, познавам ли те отнякъде?

— Наистина ме познаваш. Макар че сигурно ще ти се прииска никога да не си ме срещнал. Защото сега, *приятел*, аз съм най-лошият ти кошмар. Преди време ти ме закара с хората ми в Амазония и за съжаление, никой не остана да живее щастливо след това...

Преди три месеца Йегер беше повел екип от десет души на експедиция в Амазония, за да търсят изгубен самолет от Втората световна война. Бяха наели същата частна фирма за чартърни полети. По пътя пилотът бе споменал, че навремето е служил в американския Авиационен полк за специални операции, известен като „нощни стапкери“.

АПСО беше отряд, който Йегер познаваше добре. Докато служеше в специалните части, на няколко пъти техни пилоти го бяха изваждали с хората му от лайната. Девизът на АПСО беше „Смъртта

дебне в мрака“, но Йегер нито веднъж не си беше представял, че той и екипът му ще се превърнат в техни мишени.

Той вдигна ръка и свали маската си.

— Смъртта дебне в мрака... Определено дебнеше, особено когато ти помогна за насочването на удара. За малко да ни избиеш всичките.

За момент пилотът се облеци невярващо към него. После се обърна към втория пилот.

— Поеми самолета, Дан — тихо нареди той и предаде управлението. — Трябва да поговоря с нашия... английски приятел. И Дан, обади се на Далас, Форт Уърт. Отмени полета. Трябва да ни насочат...

— Не бих го направил — прекъсна го Йегер. — Не и ако бях на твоето място.

Движението бе толкова бързо, че пилотът едва го забеляза и нямаше никакъв шанс да окаже съпротива. Йегер беше извадил компактния си „ЗИГ Зауер“ Р228 от скришното му място в комбинезона. Това бе предпочитаното оръжие на елитните агенти и сега дулото му беше опряно в тила на пилота.

Лицето на мъжа стана бяло като платно.

— Какво... какво става, по дяволите? Отвлечаш самолета ли?

Йегер се усмихна.

— По-добре го повярвай. — Следващите му думи бяха насочени към втория пилот. — И ти ли си бивш нощен сталкер? Или си просто поредният долен предател като приятелчето ти?

— Какво да му кажа, Джим? — промърмори вторият пилот. — Как да отговоря на този кучи...

— Ще ти кажа как да отговориш — прекъсна го Йегер, като освободи пилотската седалка от заключеното ѝ положение и я завъртя рязко така, че пилотът се озова обърнат срещу него. Йегер насочи 9-милиметровия си пистолет към челото му. — Бързо и честно, без никакви увъртания, или първият куршум ще пръсне твоя мозък.

Пилотът се опули, очите му сякаш щяха да изскочат.

— Казвай, Дан. Този тип е достатъчно луд, за да го направи.

— Да, и двамата бяхме в АПСО — изхриптя вторият пилот. — В един и същи отряд.

— Добре, хайде тогава да ми покажеш на какво сте способни от АПСО. Познавам ви като най-добрите. Всички в британските специални части ви смятат за такива. Докажи го. Поеми курс към Куба. Когато излезем от американското въздушно пространство, се спусни до гребените на вълните. Не искам никой да разбира, че идваме.

Вторият пилот погледна командира си, който кимна.

— Изпълнявай.

— Поемам курс към Куба — потвърди той през зъби. — Имаш ли предвид конкретно място? Защото може да се избира от няколко хиляди километра брегова линия, ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Ще ни пуснеш над малък остров, където ще скочим с парашути. Ще получиш точните координати, когато приближим. Искам да стигнем над острова непосредствено след залез-слънце, под покритието на мрака. Нагласи скоростта така, че да се получи.

— Не искаш много — изръмжа вторият пилот.

— Поддържай постоянен курс на югоизток. А междуременно аз имам няколко въпроса към приятелчето ти.

Йегер разгъна седалката на навигатора, която се намиреше в задната част на кабината, и се настани на нея, като свали пистолета надолу, докато дулото не се насочи към слабините на пилота.

— Така. Въпроси — замислено каза той. — Много въпроси.

Пилотът сви рамене.

— Добре. Както кажеш. Стреляй.

Йегер погледна пистолета и се усмихна жестоко.

— Наистина ли го искаш?

Пилотът се намръщи.

— Така се казва.

— Въпрос номер едно. Защо прати екипа ми към смъртта му в Амазония?

— Хей, нямах представа. Никой не беше казвал нито дума за убийства.

Пръстите на Йегер се стегнаха около дръжката на пистолета.

— Отговори.

— Парите — изломоти пилотът. — Винаги е за пари. Но изобщо не знаех, че ще се опитат да ви избият всичките, по дяволите.

Йегер не обърна внимание на протестите му.

— Колко?

— Достатъчно.

— Колко?

— Сто и четиресет хиляди долара.

— Добре, да направим сметката. Изгубихме седем души. По двайсет хиляди за човешки живот. Мен ако питаш, продал си ни евтино.

Пилотът вдигна ръце.

— Хей, нямах никаква представа, мамка му! Опитали са се да ви затрият? Как ли пък ще кажат на мен!

— Кой ти плати?

Пилотът се поколеба.

— Някакъв бразилец. Местен. Срегнахме се в един бар.

Йегер изсумтя. Не вярваше на нито една дума, но трябваше да продължи с натиска. Имаше нужда от подробности. От някакви реални сведения. От нещо, което ще го насочи към истинския враг.

— Знаеш ли името?

— Да. Андрей.

— Андрей. Значи си се срещнал в един бар с бразилец на име Андрей?

— Да. Е, май не приличаше много на бразилец. А по-скоро на руснак.

— Добре. Полезно е да си припомняш някои неща. Особено когато към топките ти е насочен пистолет.

— Това не съм го забравил.

— Значи, въпросният руснак Андрей се е срещнал с теб в бар. Имаш ли някаква представа за кого може да е работил?

— Знам само, че шефът беше някой си Владимир. — Пилотът замълча за момент. — Който и да е убил хората ти, той е човекът, дал заповедта.

Владимир. Йегер бе чувал това име. Беше се досетил, че той е водачът на групата, макар че над него със сигурност имаше други, помогъщи хора.

— Срещал ли си се някога с този Владимир? Виждал ли си го?

Пилотът поклати глава.

— Не.

— Но въпреки това си взел парите.

— Да. Взех парите.

— По двайсет хиляди долара за всяко от момчетата ми. Какво направи с тях, организира парти с басейн ли? Или заведе децата в Дисниленд?

Пилотът не отговори. Стисна предизвикателно зъби. Йегер се изкушаваше да стовари дръжката на пистолета в главата му, но пилотът му трябваше в съзнание и с ума си.

Трябваше му, за да продължи да управлява самолета и да ги закара над бързо приближаващата се цел.

4.

— Добре, след като установихме колко евтино си продал момчетата ми, да се разберем за твоя път към изкуплението. Или поне донякъде.

Пилотът изсумтя.

— Какво имаш предвид?

— Ето какво. Владимир и типовете му отвлякоха член на експедицията. Летисия Сантос. Бразилка. Бивш военен. Млада разведена майка с дъщеря, за която да се грижи. Харесвах я. — Той замълча за момент. — Държат я на затънтен остров край бреговете на Куба. Не ти трябва да знаеш как я открихме. Но трябва да знаеш, че отиваме да я спасим.

Пилотът се изсмя пресилено.

— И кой си ти, по дяволите. Шибаният Джеймс Бонд ли? Трима сте. Тричленен екип. И какво? Да не си мислиш, че такива като Владимир си нямат компания?

Йегер насочи сиво-сините си очи към пилота. Бяха спокойни, но дълбоко в тях нещо гореше.

— Владимир има на разположение трийсет добре въоръжени мъже. Превъзхождат ни десетократно. Но въпреки това отиваме. И искаме да сме сигурни, че ще стигнете до острова максимално потайно и изненадващо.

С въздългата си тъмна коса, мършава фигура и вълчи черги Йегер изглеждаше по-млад от трийсет и осемте си години. Погледът му обаче беше на човек, който е видял много и с когото е по-добре да не се забъркваш, особено ако държи в ръката си оръжие, както беше в момента.

Това не убягна на пилота.

— Щурм срещу добре защитена цел? В американските специални части винаги сме смятали, че шансовете са три към едно.

Йегер бръкна в раницата си и извади странен предмет — нещо като голяма консерва боб без етикет и с лостче в единия край. Вдигна

го пред себе си.

— А, но ние разполагаме с това. — Пръстите му проследиха буквите, щамповани върху консервата: „Колокол-1“.

Пилотът сви рамене.

— Никога не съм чувал за такова нещо.

— Не би и могъл. Руска изработка. От съветската ера. Да кажем така — ако дръпна халката и хвърля кутията, самолетът ще се напълни с отровен газ и ще падне като камък.

Пилотът изгледа Йегер. Раменете му се бяха схванали от напрежение.

— Направиш ли го, всичките сме мъртви.

Йегер искаше да притисне този тип, но не и прекалено.

— Няма да дръпна халката. — Той пусна кутията обратно в раницата си. — Но е по-добре да си нямаш вземане-даване с „Колокол-1“ повярвай ми.

— Добре, схванах.

Преди три години Йегер лично бе имал кошмарен сблъсък с газа. Беше излязъл на палатка с жена си и сина си в планините на Уелс. Лошите — същите, които сега държаха Летисия Сантос — бяха дошли посред нощ и бяха нанесли удара си, като използваша „Колокол-1“ и оставиха Йегер в безсъзнание и борец се за живота си.

Тогава за последен път видя жена си и осемгодишния си син — Рут и Люк.

Която и да беше мистериозната група, тя продължаваше да измъчва Йегер със самия факт на отвличането. Всъщност, той вече не се съмняваше, че са го оставили жив само за да *могат* да го измъчват.

Всеки човек си има точка на пречупване. След като претърси целия свят, Йегер най-сетне бе принуден да приеме ужасната истина — те бяха изчезнали безследно и той беше безсилен и не беше успял да ги защити.

Това беше тежък удар за него и той потърси утеха в алкохола и забравата. Трябваше да се появи един много специален приятел, при това с нови сведения, че жена му и синът му са още живи, за да се върне обратно към живота. Към себе си.

Но той се бе върнал като съвсем друг човек.

По-мрачен. По-мъдър. По-циничен. По-малко доверчив.

Задоволяващ се с компанията на самия себе си. Самотник.

Освен това новият Уил Йегер беше далеч по-склонен да нарушава всяко правило, за да се добере до онези, които бяха направили живота му на пух и прах. Така се стигна и до тази мисия. И междувременно той не бе се погнушил да научи някои тъмни трикове от врага си.

Древният китайски майстор на военното изкуство Сун Дзъ беше казал: „Познавай врага си“. Това бе най-простото възможно послание, но по времето, когато бе в армията, Йегер се беше научил да гледа на него като на мантра. „Познавай врага си“ бе първото правило на всяка мисия. А напоследък беше стигнал и до второто правило — „учи се от врага си“.

В Кралската морска пехота и САС, където бе служил Йегер, наблюдаваха върху нуждата да мислиш по-общо. Да държиш ума си открит за всички възможности. Да правиш неочакваното. Ученето от врага бе зенитът на всичко това.

Йегер смяташе, че последното нещо, което очакваха на онзи кубински остров, бе да бъдат ударени посред нощ от същия газ, който бяха използвали самите те.

Врагът беше постъпил така с него.

И той бе научил урока си.

Времето за разплата беше дошло.

„Колокол-1“ беше газ, който руснаците държаха в пълна тайна. Никой не знаеше точния му състав, но през 2002 година той неочаквано изскочи на бял свят, когато група терористи се бяха барикадирани в московски театър, вземайки със себе си стотици заложници.

С руснаците шега не биваше. Специалните им части — Спецназ — бяха пуснали „Колокол-1“ в театъра. После бяха щурмували като буря, като пробиха барикадите и избиха всички терористи. За съжаление, мнозина от заложниците също бяха поразени от газа.

Руснаците така и не бяха признали какво точно са използвали, но приятелите на Йегер в британските секретни военни лаборатории имаха образци и потвърдиха, че става въпрос за „Колокол-1“. Газът по принцип трябваше да извади целта от строя, но продължителното му въздействие се беше оказало смъртоносно за някои от заложниците в московския театър.

С две думи, подхождаше идеално за целите на Йегер.

Той искаше някои от хората на Владимир да оцелеят. Може би всички. Ако ги затриеше, най-вероятно цялата кубинска полиция, армия и авиация щяха да се втурнат по петите му. А точно сега той и хората му трябваше да се промъкнат и да се измъкнат незабелязано.

Дори за оцелелите „Колокол-1“ имаше поразяващо въздействие. Щяха да са им нужни седмици да се възстановят, а дотогава Йегер и хората му — заедно с Летисия Сантос — отдавна щяха да са изчезнали.

Имаше и друга причина Йегер да иска Владимир — поне него — жив. Имаше въпроси. Владимир можеше да му даде отговорите.

— Ето какво ще направим — каза Йегер на пилота. — Точно в два след полунощ трябва да сме на определени координати. Място в океана западно от острова, на двеста метра от брега. Ще подходиш на височината на дърветата, после се издигаш на деветдесет метра и ние правим СМВ.

Пилотът го зяпна.

— СМВ? С вас е свършено.

СМВ — скок от малка височина — беше елитна техника, която рядко се използваше в бойни условия заради рисковете, които криеше.

— Щом скочим, се спускаш колкото се може по-ниско — продължи с инструкциите Йегер. — Заобикаляш острова отдалеч. Скриваш самолета — и шума — от всякакви наблюдатели...

— Хей, аз съм нощен сталкер — прекъсна го пилотът. — Знам си работата. Не е нужно да ми казваш.

— Радвам се да го чуя. Отдалечаваш се от острова и продължаваш към дома. На този етап приключваме. Сметките ни са уредени. — Йегер замълча за момент. — Разбрахме ли се?

Пилотът сви рамене.

— Май да. Работата е там, че планът ти е скапан.

— Как пък не.

— Просто е. Има куп начини, по които да те прецакам. Мога да те откарам на погрешни координати, даже наред проклетия океан, и да те оставя да си плуваш. Или пък да се издигна и да предупредя острова. Хей. Владимир! Събуди се! Кавалерията идва, цели трима души! По дяволите, планът ти има повече дупки, отколкото в едно шибано сито.

Йегер кимна.

— Разбирам. Но работата е там, че няма да направиш нищо такова. И за това си има причина. Адски си виновен за моите седем мъртви хора. Трябва да се опиташ да изкупиш греха си, в противен случай той ще те измъчва до края на дните ти.

— Смяташ, че имам съвест — изръмжа пилотът. — Греша.

— Имаш, и още как — възрази Йегер. — Но за всеки случай, ето ти и втора причина. Прецакаш ли ни, ще си изпатиш здравата.

— Кой го казва? И как?

— Ами всъщност току-що ще си завършил неразрешен полет до Куба под радара. Ще се върнеш в ДФУ, тъй като няма къде другаде да идеш. А ние имаме добри приятели в Куба. Те очакват от мен сигнал, състоящ се само от една дума — УСПЕХ. Ако не го получат до пет сутринта, ще се свържат с американските митнически власти и ще съобщят за самолет, извършващ курсове за превоз на наркотици.

Очите на пилота пламнаха.

— Никога не докосвам подобно нещо! Това е гаден бизнес. А и момчетата от ДФУ ни познават. Изобщо няма да се вържат.

— Мисля, че ще се вържат. Най-малкото ще се наложи да проверят. Не могат да подминат просто така сигнал от директора на кубинските митници. И когато от Агенцията за борба с наркотиците доведат кучетата си, те ще полудеят. Разбираш ли, погрижих се да разпръсна малко бял прах из самолета ти. В един С-130 има много местенца, където можеш да скриеш няколко грама кокаин.

Йегер видя как челюстта на пилота се схвана от напрежение. Мъжът погледна пистолета в ръката му. Отчаяно му се искаше да се нахвърли върху Йегер, но знаеше, че със сигурност ще получи куршум за подобен опит.

Всеки човек си има точка на пречупване.

Можеш да го натискаш само до нея.

— Това се нарича метод на моркова и тоягата. Джим. Морковът е изкуплението ти. Оставаме с уредени сметки. Пръчката е доживотен затвор за трафик на наркотици. Изпълниш ли мисията, прибираш се жив и здрав. Оставаш чист. Животът ти се връща към нормалното, само че с по-малко товар върху съвестта ти. Така че откъдето и да го погледнеш, по-разумно е да изпълниш мисията.

Пилотът го изгледа злобно.

— Ще ви закарам до зоната за скок.

Йегер се усмихна.

— Ще ида да кажа на момчетата ми да се подготвят.

5.

Масивният С-130 се носеше ниско над вълните, почти докосвайки тъмните гребени.

Йегер и хората му бяха на позиция при отворената рампа, свирепият вихър от дирята ревеше в ушите им. Отвън зееше море от мрак.

От време на време Йегер забелязваше бели зайчета, когато самолетът прелиташе над някой риф, където вълните се разбиваха. Островът също беше заобиколен от назъбени корали — район, който трябваше да избягват на всяка цена. Водата щеше да им осигури сравнително меко кацане, докато коралът — счупени крака. Ако всичко минеше добре, избраното място за скок щеше да ги остави в океана зад най-вътрешния риф, съвсем близо до брега.

След като се убеди, че няма друг избор, освен да изпълни мисията, пилотът се беше отдал на нея повече или по-малко с цялото си сърце. И сега Йегер разбираше, че тези типове са точно онова, за което се представяха — бивши нощни сталкери.

Леденият нощен вятър бушуваше в отсека, когато закачиха четирите куки за спускане от двете страни на корпуса. Пилотът летеше кол кого се може по-ниско и управляваше масивната машина, сякаш беше състезателна кола на Формула 1.

Престоят в тъмния и пуст отсек щеше да бъде съсипващ за Йегер и хората му, ако не бяха свикнали с подобно возене.

Той се обърна към другарите си. Такавеси Рафара — Раф, беше истински великан, корав като камък маор, един от най-близките приятели на Йегер от годините им в САС. Железният Раф беше човекът, до когото Йегер би избрал да се бие редом, ако нещата тръгнаха на зле. Можеше да повери живота си на мъжа с дълга коса, сплетена на традиционна маорска плитка. Беше го правил неведнъж през годините им като войници, както и неотдавна, когато Раф бе дошъл да го спаси от злощастното му положение на края на света.

Вторият беше тиха, почти ефирна фигура с руси коси, които се развяваха около фините черти на лицето ѝ. Бившият агент от руските специални части Ирина Нарова беше поразително красива, нито за миг не губеше самообладание и се беше доказала неведнъж по време на експедицията им в Амазония. Но това не означаваше, че Йегер нямаше едно наум за нея.

Ала колкото и да беше странно, той почти беше започнал да ѝ се доверява, да разчита на нея. Въпреки непохватното ѝ и понякога направо влудяващо държане, тя по свой начин беше желязна и твърда като Раф. И беше показала, че е също толкова смъртоносна — хладнокръвен, пресметлив убиец, нямащ равен на себе си.

Понастоящем Нарова живееше в Ню Йорк и имаше американско гражданство. Беше обяснила на Йегер, че е работила извън системата за някаква международна организация, чиято идентичност все още си оставаше донякъде загадка за него. Изглеждаше му съмнителна, но именно тази организация — хората на Нарова — финансираше сегашното начинание — спасяването на Летисия Сантос. И в момента това беше единственото, което имаше значение за Йегер.

Освен това Нарова имаше загадъчна връзка със семейството на Йегер, и по-точно с покойния му скъп дядо Уилям Едуард Йегер — Тед. Дядо Тед беше служил в британските специални части през Втората световна война и именно той бе вдъхновил Йегер да постъпи в армията. Нарова твърдеше, че възприемала дядо Тед като свой собствен дядо и че работи, за да почете паметта му.

Всичко това изглеждаше безсмислено на Йегер. Никога не беше чувал някой в семейството му да споменава за Нарова, включително и дядо Тед. В края на експедицията им в Амазония той се бе закълел да изтръгне някои отговори от нея, да разгадае енигмата, чието въплъщение бе тя. Но настоящата спасителна мисия беше взела приоритет.

Чрез хората на Нарова и връзките им с кубинския подземен свят екипът на Йегер бе в състояние да наблюдава мястото, където държаха Летисия Сантос. Бяха им подавали полезна информация и като бонус добавиха подробно описание на самия Владимир.

Но за тяхна тревога преди няколко дни Летисия беше преместена от една сравнително зле охранявана вила на отдалечен остров.

Охраната ѝ бе удвоена и Йегер се безпокоеше, че ако я преместят отново, може да я изгуби напълно.

В товарния отсек на самолета имаше и четвърта фигура. Диспечерът им се беше завързал здраво, за да може да излиза на рампата, без да бъде отнесен от вятъра. Той притисна слушалките, заслушан в съобщение от пилота. После кимна, изправи се и показа пет разперени пръста пред лицата им — пет минути до скока.

Йегер, Раф и Нарова станаха. Успехът на предстоящата мисия зависеше от три неща — бързина, агресивност и изненада. Затова бе жизненоважно да не са натоварени и да могат да се движат бързо и безшумно през острова. Съответно екипировката им бе сведена до абсолютния минимум.

Освен парашутите за ниски скокове, всеки от тримата носеше раница с гранати с „Колокол-1“, експлозиви, вода, порции храна, медицински пакет и малка остра брадва. Останалото място бе заето от костюмите им за ХБРЯ защита и дихателните маски.

Когато Йегер постъпи в армията, ударението беше върху ЯБХ — ядрена, биологична и химична защита. Сега тя бе станала ХБРЯ — химична, биологична, радиационна и ядрена защита, — отразявайки новите реалности на света. Когато врагът на Запада беше Съветският съюз, основната заплаха бе ядрена. Но в един раздробен свят, пълен с несигурни държави и терористични групи, химичната и биологичната война — или по-вероятно терористични атаки — бяха новата главна заплаха.

Йегер, Раф и Нарова бяха въоръжени със „ЗИГ Зауер“ P228 с пълнители за двайсет патрона, като и шест резервни. И всеки имаше нож. Нарова носеше подарения ѝ „Феърбеърн-Сайкс“, остро като бръснач оръжие за убиване отблизо. Това бе специален нож, с който бяха удостоявани британските командоси от Втората световна война. Привързаността ѝ към оръжието беше още една от тайните, които така интригуваха Йегер.

Но тази нощ никой не възнамеряваше да използва куршуми или остриета, за да се справи с врага. Колкото по-тихо и чисто минеше операцията, толкова по-добре. Щяха да оставят „Колокол-1“ да си свърши работата.

Йегер погледна часовника си — три минути до скока.

— Готови ли сте? — извика той. — Не забравяйте, изчакайте газът да подейства.

Отговориха му с кимане и вдигнати палци. Раф и Нарова бяха абсолютни професионалисти — най-добрите — и той не забеляза никакъв признак за нервност от тяхна страна. Вярно, че противникът ги превъзходеше десетократно, но „Колокол-1“ щеше донякъде да изравни съотношението. Разбира се, никой не изгаряше от щастие от идеята да използват газа. Но понякога, както посочи Нарова, е по-добре да използваш малкото зло срещу голямото.

Докато се настройваше за скока, Йегер изпита глождеща тревога — при скачане от ниска височина нямаше никакви гаранции.

Докато беше в САС, Йегер беше прекарал много време в изпитания на свръхмодерно оборудване. Беше работил с Обединената служба за въздушен транспорт — секретна организация, занимаващи се с технологии, достойни за Джеймс Бонд — и бе скачал от най-големите възможни височини.

Но напоследък британските военни бяха разработили съвсем различна концепция. Вместо скокове от самия край на атмосферата, СМВ парашутите бяха проектирани така, че човек да скочи от почти нулева височина и пак да оцелее.

На теория парашутът позволяваше скок от около седемдесет и пет метра, така че самолетът оставаше под радара. Иначе казано, той можеше да навлезе във вражеска територия, без да рискува да бъде засечен — което бе и причината да използват тази техника в мисията.

Парашутът разполагаше с части от секундата да се разтвори и бе проектиран с плосък и широк профил, за да улови максимално въздух. Но въпреки това той се нуждаеше от реактивна тяга, за да се разгъне напълно, преди скачачът да се размаже на земята. И дори с реактивния пакет — по същество механизъм, който изстрелва парашута високо във въздуха — човек разполагаше само с пет секунди, за да намали скоростта на падането си и да се приземи.

Това означаваше, че нямаше никакво място за грешки.

Но от друга страна, не даваше никакво време на врага да те забележи или да ти попречи да стигнеш до земята — или водата — жив.

6.

Сигналната лампа светна в зелено.

Йегер, Раф и Нарова се метнаха от отворената рампа на самолета. Виещата пустота всмука фигурите им сякаш направени от клечки. Йегер се почувства като парцалена кукла, попаднала в гигантски въздушен тунел. Под себе си едва различаваше кипналия океан, който се носеше устремно към него — до сблъсъка оставаха само секунди.

В последния момент той задейства ракетния механизъм на парашута и внезапно изпита чувството, че го изстрелват в небето, завързан за опашката на някаква ракета. Мигове по-късно двигателят на ракетата замря и парашутът разцъфна високо над него.

Разгъна се с рязко плющене и улови въздух секунди след като ракетният механизъм достигна максималната си височина. Стомахът на Йегер сякаш направи серия салта... и в следващия момент той откри, че се носи плавно надолу към неспокойното море.

Щом краката му докоснаха водата, Йегер задейства механизма за бързо освобождаване на обемистия парашут. Основното течение тук се движеше на югоизток, така че щеше да отнесе парашутите към откритите води на Атлантика, където най-вероятно те щяха да изчезнат завинаги.

Йегер искаше точно това — трябваше да влязат и да излязат, без да оставят нито следа, че са стъпвали тук.

Масивният „Херкулес“ изчезна много бързо, призрачната му форма беше погълната от пустата нощ. Сега Йегер бе заобиколен отвсякъде от ревяща тъма. Чуваше единствено грохота на прибоя; усещаше само топлите тласъци и придърпвания на Карибско море, чийто силен солен привкус мокреше устните му и изпълваше ноздрите.

Раниците им бяха подплатени с водонепроницаеми торби. Яката материя ги превръщаше в импровизирани шамандури. Като ги държаха пред себе си, трите фигури заплуваха към неравната линия палми, бележеща брега. Когато приближиха, започнаха да се плъзгат като

сърфисти по високите вълни. Само минути след скока стигнаха сушата и изпълзяха на пясъка, за да намерят най-близкото укритие.

Пет минути чакаха и се ослушваха в сенките, оглеждаха се с орлови очи.

Ако противникът беше забелязал скока им, най-вероятно щеше да се появи точно сега. Но Йегер не долавяше нищо. Никакви необичайни шумове. Никакви изненадващи движения. Сякаш на острова нямаше никакъв живот. С изключение на ритмичния грохот на вълните, разбиващи се върху девствения бял пясък, навсякъде беше пълно мъртвило.

Йегер усети прилива на адреналин преди предстоящата атака. Време беше да се размърдат.

Той извади компактен джипиес „Гармин“, за да провери местоположението им. Понякога се случваше самолетите да пуснат парашутистите си на погрешни координати, а в случая техният пилот имаше предостатъчно основания да го направи.

След като се увери, че координатите са верните, Йегер направи справка с малкия светец компас, ориентира се и показва накъде да вървят. Нарова и Раф го последваха безшумно в гората. Между калените в битки професионалисти нямаше нужда от думи.

Трийсет минути по-късно бяха прекосили пустеещата суша. Островът беше покрит с гъсти палмови горички, разделени от открити пространства с висока до раменете трева, което означаваше, че можеха да се придвижват незабелязано като призраци.

Йегер даде знак да спрат. Според изчисленията му трябваше да са на сто метра от комплекса с вилата, където държаха Летисия Сантос.

Приклекна и Раф и Нарова спряха до него.

— Облечете се — прошепна той.

Опасността от агент като „Колокол-1“ беше двойна. Първо, вдишването му; второ, поемането му през жива пореста мембрана като кожата. Затова използваша защитни костюми „Раптор 2“, вариант за специалните части, изработени от свръхлек материал с вътрешен слой активни въглеродни микросфери, които можеха да поглъщат капчиците от агента, попаднали в околния въздух.

В костюмите беше горещо и клаустрофобично и Йегер беше благодарен, че ги използваша посред нощ, когато кубинският въздух е

най-прохладен. Освен това имаха последен модел противогази „Ейвън FM54“, които защитаваха лицата, очите и белите дробове. Бяха великолепна екипировка със закалена външна повърхност, цял визьор и изключително гъвкав, плътно прилягащ дизайн.

Въпреки това на Йегер изобщо не му се искаше да си слага маската. Той беше човек, който обичаше да бъде на открито и сред дивата природа. Отвращаваше се от мисълта да бъде затворен, хванат натясно или ограничен по някакъв неестествен начин.

Събра кураж, наведе глава напред и надяна противогаза, като се увери, че гумата прилепва плътно към кожата му. Затегна ремъците и почувства как маската приляга около лицето му.

Противогазите и на тримата бяха специално подбрани за техните лица, носеха и една по-широка предпазна маска за Летисия Сантос. Маските бяха с универсални размери, но все пак осигуряваха сравнително добра защита при високи концентрации на токсични газове.

Йегер постави ръка върху филтъра на респиратора и вдиша рязко, при което маската прилепна още по-плътно към лицето му — това беше проверка, че уплътнението е добро. Пое няколко глътки въздух и чу неестественото извънземно хриптене на собственото си дишане.

След проверката той нахлузи тремавите гумени ботуши и вдигна качулката на защитния костюм, чийто ластик обхвана маската на противогаза. Накрая си сложи тънките памучни ръкавици, върху които надяна тежките гумени, които трябваше да защитят ръцете му.

Сега светът му се сведе до изгледа, осигурен му от визьора. Масивният филтър бе закрепен отпред и отляво, за да не му пречи да вижда, но Йегер вече усещаше как клаустрофобията започва да го обхваща.

Още една причина да приключат колкото се може по-бързо.

— Проверка на връзката — обяви той в миниатюрния микрофон, вграден в маската. Нямаше нужда да натискат копчета, за да ги задействат — бяха активни през цялото време. Гласът му звучеше странно приглушено и носово, но поне радиовръзката с къс обхват означаваше, че ще могат да общуват помежду си по време на мисията.

— Работи — отвърна Раф.

— Работи... Ловец — обади се Нарова.

Йегер си позволи да се усмихне. „Ловец“ беше прозвището, което си бе заслужил на мисията в Амазония.

По негов сигнал тръгнаха напред в мрака. Не след дълго различиха между дърветата светлините на сградата, която бе тяхната цел. Пресякоха импровизирано сметище и се озоваха точно зад вилата, от която ги разделяше само тесен черен път.

Разучиха целта под прикритието на дърветата. Вилата беше окъпана в силната светлина на охранителни прожектори. Нямаше нужда да използват прибори за нощно виждане. Рязката светлина щеше само да ги претовари и да превърне всичко около тях в ослепителна белота.

Въпреки нощния хлад в костюмите и под противогазите бе горещо и лепкаво. Йегер усещаше как капчици пот се стичат по челото му. Вдигна неволно ръка пред визъора си, за да се избърше.

Зад оградата се виждаха само прозорците на втория етаж на вилата, които светеха. От време на време някакъв силует минаваше зад тях. Както очакваха, хората на Владимир си отваряха очите на четири.

Забелязаха два джипа, паркирани до оградата. Трябваше да ги извадят от строя, ако някой се опиташе да ги преследва. Йегер погледна към плоския покрив на сградата. Беше напълно естествено там да се поставят часови, но не забеляза никакво движение. Покривът изглеждаше пуст. Но ако имаше достъп до него, той бе единственото място, което щяха да имат проблеми да покриват.

— Действаме — каза той в микрофона си. — Но внимавайте за покрива. Освен това трябва да елиминираме колите.

Отговориха му утвърдително.

Йегер ги поведе бързо през пътя. Спряха при джиповете и заложиха гранати със сензори за движение. Ако някой се опиташе да потегли с тях, експлозивите щяха да се задействат.

Раф се отдели и се насочи към главния електропровод. Щеше да използва компактно саботажно устройство, с което да предизвика токов удар и да изгори бушоните и крушките. Владимир със сигурност разполагаше с резервен генератор, но той щеше да е безполезен, след като цялата верига бъде извадена извън строя.

Йегер погледна към Нарова. Постави длан върху темето си — „след мен“. После се изправи и забърза към главния вход на вилата, а пулсът туптеше в ушите му.

Най-вероятният момент да бъдат забелязани беше точно сега, докато се готвеха да изкатерят високата стена. Йегер се промъкна до ъгъла и застана от едната страна на портата. Нарова се озова до него миг по-късно.

— На позиция — прошепна той в микрофона си.

— Ясно — отвърна Раф. — Минаваме на тъмно.

Секунда по-късно откъм вилата се чу прашене и пукане.

Последва дъжд от искри и целият комплекс внезапно потъна в мрак.

7.

Йегер подхвана Нарова за краката и я изтласка нагоре. Тя стигна до горния край на стената и се набра, после се наведе и му помогна да се изкатери. Секунди по-късно двамата скочиха от другата страна.

Навсякъде цареше пълен мрак.

Прехвърлянето на стената им бе отнело секунди, но Йегер вече чуваше приглушени викове откъм сградата.

Предната врата се отвори и навън излезе човек. Лъчът на фенера се плъзна по двора и се отрази от автомата в ръката му. Йегер замръзна. Загледа как мъжът върви към бараката в единия ъгъл — вероятно към резервния генератор.

Щом фигурата изчезна вътре, Йегер се втурна напред, следван плътно от Нарова. Залепи се от едната страна на входа, а Нарова зае позицията от другата. Йегер грабна газова граната, като в същото време извади брадвичката си.

Погледна към Нарова.

Тя вдигна палец.

Очите ѝ бяха като лед.

Йегер хвана халката. След като я издърпаше, гранатата щеше да бъде заредена и готова за действие. Вече нямаше връщане назад.

Внимателно изтегли иглата, като придържаше лостчето на детонатора. Ако отпуснеше пръсти, пружината щеше да се освободи и гранатата щеше да започне да изпуска съдържанието си.

— На позиция — каза той в микрофона.

— На позиция — като ехо повтори Раф. След като бе прекъснал електричеството на вилата, едрият маор бе минал отзад, където се намираще единственият друг вход на сградата.

Йегер събра кураж.

— Влизаме.

Замахна с брадвата към прозореца. Звънът на счупено стъкло бе заглушен от шума на онези вътре, които се блъскаха слепешком в

мрака. Йегер измъкна брадвата и хвърли гранатата вътре, като пусна лостчето.

Срещу него Нарова повтори движенията му, запращайки своята граната през счупения прозорец.

Йегер мислено заброи секундите. Три. Четири. Пет...

През счупения прозорец се чу свирепо съскане, когато гранатите забълваха задушавачото си съдържание. Последваха хрипове, след като „Колокол-1“ започна да действа. Обхванати от паника тела започнаха да се блъскат в невидими препятствия.

Внезапно зад Йегер нещо се закашля и зарева генераторът беше заработил. Фигурата излезе от бараката да провери дали захранването е възстановено, но всичко си оставаше в мрак. Мъжът насочи лъча на фенера си насам и натам в опит да открие причината за тъмнината.

Йегер имаше част от секундата да се справи с него. Измъкна пистолета си от кобура на гърдите. Сега силуетът на оръжието беше различен — по-дълъг, с по-дебела цев. Йегер, Раф и Нарова бяха сложили заглушители на дулата на пистолетите си. Освен това бяха заредили пълнителите с патрони, чиито куршуми се изстрелваха със скорост под звуковата, за да избегнат пукота при преминаването на звуковата бариера.

За да компенсират ниската скорост, куршумите бяха по-тежки; комбинираният ефект правеше оръжието почти безшумно, но не по-малко смъртоносно.

Йегер вдигна своя P228, но преди да успее да дръпне спусъка, от сенките се появи позната фигура и стреля два пъти — *пзт, пзт*; ново прицелваме — *пзт*. Раф го беше изпреварил с част от секундата.

Десет. Единайсет. Дванайсет... Гласът в главата на Йегер продължаваше да отброява секундите, докато „Колокол-1“ си вършеше работата.

За момент се постави на мястото на онези в сградата. Непрогледна тъмнина. Пълно объркване. После първото смразяващо докосване на „Колокол-1“. Момент на паника, докато всеки се опитва да осъзнае какво става, преди ужасът да го овладее и газът да изгори трахеята и да опари белите дробове.

Йегер познаваше от личен опит въздействието на „Колокол-1“ върху човека — едва ли имаше по-ужасен начин да изгубиш в

съзнание. Можеше и да оцелееш, но изживяването бе нещо, което никога не можеше да се забрави.

За един ужасен момент се озова отново в Уелс, когато ножът разряза платнището на палатката и през отвора беше вкаран маркуч, който избълва облак задушаваш газ. Видя как някакви ръце бъркат вътре и грабват жена му и детето му, за да ги извлекат навън в мрака. Опита се да се надигне и да се бие, да ги спаси, но газът изгаряше очите и вцепеняваше напълно ръцете и краката му.

И тогава облечен в ръкавица юмрук го сграбчи грубо за косата и изви главата му нагоре, докато не се озова пред изпълнени с омраза очи зад газовата маска.

— Нека този момент се запечата в мозъка ти — изсъска глас. — Жена ти и детето ти са наши. Никога не забравяй. Не успя да защитиш любимите си хора.

На Йегер му се стори, че разпознава жестокия, изпълнен с омраза глас, макар и променен от противогаза, но за нищо на света не беше в състояние да го свърже с конкретно име. Познаваше нападателя, но в същото време не го познаваше и това се оказа мъчение, от което не можеше да се скрие.

Пропъди образите от ума си. Припомни си кого обгазят. Беше видял с очите си ужасите, които бяха причинили на хората му в Амазония, да не говорим за горката Летисия Сантос. И разбира се, част от него се надяваше да открие тук нещо, което би могло да го отведе към жена му и детето му.

Всяка секунда беше безценна. Седемнайсет. Осемнайсет. Деветнайсет. Двайсет!

Отстъпи назад, вдигна крак и изрита силно вратата. Якото тропическо дърво почти не помръдна, но рамката беше направена от евтин шперплат и се сцепи, а вратата увисна на пантите си.

Йегер се втурна в мрака с насочен напред пистолет. Освети помещението с лъча на фенерчето, закрепено под цевта. Стаята беше пълна с гъста мъгла, която танцуваше на светлината. По пода се гърчеха тела и дращеха гърлата си, сякаш искаха да ги изтръгнат.

Никой дори не го забеляза. Очите им бяха ослепени от газа, телата им горяха.

Йегер пристъпи навътре. Прескочи една фигура, която се мяташе и гърчеше под него. Преобърна с крак друга, като оглеждаше

внимателно лицата.

Нито едно от тях не бе на Летисия Сантос.

За момент лъчът му освети повръщано и едно извиващо се в сенките тяло. Вонята сигурно беше отвратителна, но през респиратора не можеше да мине никаква миризма.

Застави се да продължи напред, да загърби ужаса. Трябваше да остане съсредоточен върху задачата — да намери Летисия.

Докато вървеше през зловещия, дезориентиращ облак, лъчът на фенерчето освети призрачен бял фонтан — газова граната, бълваща последните остатъци от съдържанието си — и в следващия момент се озова в другия край на помещението. Пред него имаше стълбище, водещо нагоре и надолу. Инстинктът му подсказа, че Летисия ще е в мазето.

Бръкна в джоба си и извади втора граната. Но докато дърпаше халката, готов да запрати гранатата надолу, изпита пристъп на заслепяваща клаустрофобия, която бе като удар в корема. Замръзна на място. Умът му отново се беше върнал в онзи мрачен момент в планината, който сякаш се повтаряше непрекъснато в съзнанието му.

При щурм като този беше жизненоважно да поддържаш темпото. Но вълните на гадене се надигнаха от стомаха му и го сграбчиха в хватката си като менгеме. Йегер изпита чувството, че е отново в палатката, давец се в морето на собствения си провал, неспособен да защити дори жена си и детето си.

Крайниците му бяха абсолютно сковани.

Не можеше да хвърли гранатата.

8.

— Хвърляй! — изкрещя Нарова. — Хвърляй! Сантос е накъде там! Хвърли проклетата граната!

Думите ѝ изтръгнаха Йегер от вцепенението. Нужно му бе огромно усилие на волята, но някак успя да възвърне контрол върху сетивата си и запрати гранатата далеч в мрака долу. Секунди по-късно тичаше по стълбите с насочено напред оръжие, следван по петите от Нарова.

През годините в елитните части разчистването на сгради беше една от най-често повтаряните тренировки. Вършеше всичко бързо, естествено и инстинктивно.

Долу имаше две врати, по една от всяка страна. Йегер се насочи надясно, Нарова наляво. Дръпна халката на третата газова граната. Подметката му изрита вратата, тя отлетя и Йегер метна гранатата вътре.

Щом газът забълва, някаква фигура се запрепъва към него, като се давеше и ругаеше на език, който Йегер не разпозна. Мъжът откри огън напосоки, но беше заслепен от газа. Миг по-късно се преви и се хвана за гърлото, мъчейки се да си поеме дъх.

Йегер пристъпи в стаята, стъпвайки върху изхвърлени гилзи. Бързо огледа за Летисия Сантос. Не я видя и се канеше да излезе, когато получи внезапно прозрение — *познаваше това място*.

Някак, някъде го беше виждал и преди.

И тогава го осени. В желанието си да го измъчват от разстояние похитителите на Сантос му бяха пратили нейни снимки. На едната тя бе насинена, вързана и коленичила пред окъсан мръсен чаршаф, върху който имаше надпис:

Върни ни нашето.
Wir sind die Zukunft.

Wir sind die Zukunft. Ние сме бъдещето.

Думите бяха изписани грубо с нещо, което можеше и да е кръв.

Сега Йегер виждаше същия този чаршаф, закрепен на една от стените. На пода под него имаше следи от държан в плен човек — мръсен дюшек, кофа вместо тоалетна, орфанно въже и няколко опърпани списания. Както и бейзболна бухалка, несъмнено използвана върху Сантос.

Беше познал не помещението — а инструментите за затваряне и изтезание на Летисия.

Обърна се. Нарова беше проверила отсрещната стая, но и там нямаше следа от Сантос. „Къде са я отвели?“

Спряха за момент в началото на стълбището. Бяха плувнали в пот и задъхани. И двамата държаха гранати и бяха готови да продължат напред. Трябваше да поддържат темпото.

Втурнаха се нагоре по стълбището, хвърлиха още гранати и се разделиха да търсят, но целият етаж изглеждаше пуст. След няколко секунди Йегер чу прашене в слушалката си, последвано от гласа на Раф.

— Отзад има стълба към покрива.

Йегер се обърна и се втурна натам през гъстия облак. Раф стоеше до износени метални скоби; над тях имаше отворен капак, през който надничаше небето.

Без никакво колебание Йегер се закатери. Летисия трябваше да е горе. Сигурен беше.

Когато наближи отвора, изключи фенерчето на пистолета си. Лунната светлина щеше да е достатъчна, а фенерчето го правеше лесна мишена. Хвана следващата скоба, като държеше с другата ръка готовото за стрелба оръжие. Тук нямаше смисъл да хвърля газова граната. Не вършеше работа на открито.

Измина последните няколко сантиметра, усещайки Нарова непосредствено под себе си, после предпазливо подаде глава и рамене над отвора и затърси с поглед врага. Няколко секунди остана напълно неподвижен, като се взираше и ослушваше.

Накрая с едно бързо движение изскочи на покрива. В следващия миг се чу трясък, който прозвуча оглушително в относителната тишина. В средата на покрива бе изхвърлен очукан телевизор, зад който имаше купчина стари мебели.

Издърнча скъсана верига, когато някаква фигура вдигна оръжие зад прикритието.

Миг по-късно фигурата откри яростен огън.

Йегер скочи на крака, но остана приведен, с насочен напред пистолет. Куршумите рикошираха около него от гладкия бетон на покрива. Трябваше да се справи с положението веднага, иначе с него бе свършено.

Прицели се по огъня от дулото и изстреля бързо три куршума — *пззт, пззт, пззт!* В тази игра всичко зависеше от уменията ти да стреляш бързо и убийствено точно.

Беше игра на живот и смърт. В нея разделящата линия се измерваше с милиметри и милисекунди. И мерникът на Йегер се оказа много по-бърз и поточен.

Премести се и приклепна, като се оглеждаше във всички посоки. Щом Нарова и Раф изскочиха от отвора и се озоваха от двете му страни, Йегер се запромъква напред, поддържайки идеално равновесие, подобно на дебнеща котка. Оръжието му продължаваше да е насочено към купчината натрошени мебели. Там се криеха още противници, сигурен беше.

Внезапно някаква фигура изскочи от прикритието и се затича. Йегер се прицели в нея, но докато се канеше да дръпне спусъка с напрегнат до бяло пръст, осъзна, че фигурата е на жена — на тъмнокоса жена. „Летисия Сантос. Трябва да е тя!“.

Видя как след нея се втурна втора фигура с пистолет в ръка. Това беше нейният похитител и евентуален убиец, но двамата бяха твърде близо един до друг, за да може да стреля.

— Хвърли оръжието! — изръмжа Йегер. — Хвърли го!

Маската му имаше вграден говорител, от който думите му прозвучаха металически, сякаш говореше робот.

— Хвърли оръжието!

В отговор мъжът хвана в душеща хватка жената и я придърпа към ръба на покрива. Йегер пристъпи напред, като ги държеше на мушка.

С противогаза и защитния костюм изглеждаше два пъти по-едър от обичайното. Реши, че Летисия няма представа кой е зад маската; гласът му, изопачен от говорителя, беше също толкова неузнаваем.

Приятел ли беше, или враг?

Нямаше откъде да разбере.

Тя отстъпи боязливо назад, докато мъжът се мъчеше да я задържи. Покривът свършваше зад тях. Нямаше накъде да отстъпва или да бяга.

— Хвърли оръжието! — повтори Йегер. — Хвърли проклетото оръжие!

Държеше пистолета с двете ръце, напрегнал цялото си тяло — заглушителят изхвърляше газовете от цевта назад в лицето на стрелящия, така че беше особено важно стойката ти да е колкото се може по-стабилна, за да овладееш ритането. Държеше лошия на мушка, чукчето на пистолета беше дръпнато назад, пръстът му беше върху спусъка — но въпреки това не можеше да стреля. Слабата светлина не му позволяваше да се прицели сигурно, а големите ръкавици правеха стрелбата още по-трудна.

Противникът беше опрял дулото на пистолета си в гърлото на Летисия.

Патова ситуация.

Йегер усети Нарова да застава до него. Тя също беше вдигнала пистолета си. Ръцете ѝ бяха неподвижни като скала — спокойна и хладнокръвна както винаги. Направи крачка пред него и той я стрелна с поглед. Нямаше отговор. Никакъв намек за реакция. Тя не откъсваше поглед от мерника си.

Но сега в профила ѝ имаше нещо много различно.

Нарова беше свалила маската си, която сега висеше на ремъците си, и бе сложила очила за нощно виждане AN/PVS-21. Те осветяваха чертите ѝ с флуоресцентно извънземно сияние. Беше свалила и ръкавиците си.

В един ужасен миг Йегер разбра какво ще направи тя.

Протегна ръка да я спре. Закъсня.

Пззт, пззт, пззт!

Нарова беше дръпнала спусъка.

Бе стреляла.

9.

Стандартният военен куршум на P228 тежи седем грама и половина. Трите куршума, изстреляни от Нарова, бяха с два грама по-тежки. Движейки се със сто метра в секунда по-бавно, на тях им трябваше част от мига да улучат целта си.

Забиха се в лицето на противника, като го отхвърлиха назад през ръба на покрива. Беше невероятно точна стрелба. Но докато падаше, той не охлаби хватката си върху жената.

Двете фигури изчезнаха от поглед с пронизителен писък.

Покривът беше на цели петнайсет метра височина, Йегер изруга люто. „Проклета Нарова!“

Обърна се и се втурна към отвора. Докато се спускаше по скобите, „Колокол-1“ се виеше около коленете му като призрачна мъгла. Скочи от последните няколко скоби, затича се през коридора, спусна се по стълбището и продължи да тича, като прескачаше телата. Изхвърча през разбитата врата, зави надясно и спринтира зад ъгъла на сградата, за да се закове задъхано до двете фигури, които лежах на купчина на земята.

Мъжът беше умрял моментално от трите куршума в главата, а по всичко личеше, че вратът на Летисия се е счупил при падането.

Йегер отново изруга. Как можеше всичко да отиде по дяволите така бързо? Отговорът бе незабавен — заради тъпия навик на Нарова първо да стреля и после да пита.

Наведе се над тялото на Летисия. Тя лежеше по очи, без да помръдва. Йегер докосна шията ѝ, за да провери за пулс. Нищо. Потрепери. Не можеше да повярва — тялото още бе топло, но тя бе мъртва, точно както се беше страхувал.

Нарова застана до него. Йегер я погледна с пламнали очи.

— Страхотно. Ти току-що...

— Вгледай се — прекъсна го Нарова. Гласът ѝ звучеше по обичайния за нея студен, равен, безизразен начин, който така смущаваше Йегер. — Хубаво се вгледай.

Тя се наведе, сграбчи падналата фигура за косата и рязко дръпна главата ѝ назад. Никакво уважение, дори към мъртвите.

Йегер впери поглед в бледото лице. Жената беше латиноамериканка, но не и Летисия Сантос.

— Как, по... — започна той.

— Аз съм жена — прекъсна го Нарова. — Познавам стойката на друга жена. Походката. Тази не беше Летисия.

За момент Йегер се зачуди дали Нарова е изпитала и най-леко съжаление, че е убила загадъчната пленница, или поне заради това, че тя е полетяла към смъртта си заради стрелбата ѝ.

— И още нещо — добави Нарова. Тя бръкна във вътрешния джоб на якето на жената, извади пистолет и го вдигна към Йегер. — Беше една от тях.

Йегер зяпна.

— Господи. Значи цялата драма на покрива е била инсценировка.

— Именно. За да отвлекат вниманието ни.

— Как разбра?

Нарова го погледна безизразно.

Видях издутина. Издутина с формата на пистолет. Но най-вече действиях според инстинкта и интуицията си. Шестото чувство на всеки войник.

Йегер тръсна глава, за да я проясни.

— Но тогава... къде е Летисия, по дяволите?

И с внезапен пристъп на вдъхновение той извика в микрофона:

— Раф! — Големият маор беше останал в къщата, за да провери за оцелели и да потърси следи. — Раф! Откри ли Владимир?

— Да. Пипнах го.

— Може ли да говори?

— Да. Почти.

— Ясно. Домъкни го тук.

Трийсет секунди по-късно Раф излезе от вилата, метнал някаква фигура на яките си рамене. Той хвърли мъжа в краката на Йегер.

— Владимир. Или поне така твърди, че се казва.

Лидерът на похитителите имаше характерните признаци на поразяване с „Колокол-1“. Пулсът му се беше забавил до убийствено бавен ритъм, както и дишането; мускулите му бяха странно отпуснати. Кожата му бе лепкава от пот, устата — пресъхнала.

Това бяха първите симптоми, което означаваше, че ще последват повръщане и гърчове. Йегер трябваше да получи някои отговори, преди този тип да стане абсолютно безполезен. Той извади спринцовка от джоба на гърдите си и я вдигна пред очите му.

— Слушай ме добре — каза и гласът му отегна през говорителя на маската. — Поразен си от зарин — излъга. — Чувал ли си за нервнопаралитичните газове? Ужасен начин да умреш. Остават ти само няколко минути.

Очите на мъжа се завъртяха от ужас. Очевидно разбираше достатъчно английски, за да схване думите на Йегер.

Йегер му показва спринцовката.

— Виждаш ли това? Комподен. Противоотровата. Получиш ли го, ще живееш.

Мъжът се замята, мъчейки се да се добере до спринцовката.

Йегер го срита.

— Добре, отговори на следния ми въпрос. Къде е пленницата ти Летисия Сантос? Срещу отговора ще получиш инжекция. Иначе си мъртъв.

Мъжът вече се гърчеше, от носа и устата му капеше пяна. Но въпреки това успя някак да вдигне трепереща ръка и да посочи към вилата.

— В мазето. Под килим. Вътре.

Йегер вдигна спринцовката и заби иглата в ръката му. „Колокол-1“ не се нуждае от антидот и спринцовката съдържа безвреден солен разтвор. Няколко минути на чист въздух щяха да са достатъчни да гарантират оцеляването му, макар че щяха да са му нужни много седмици, за да се възстанови напълно.

Нарова и Йегер се върнаха вътре, като оставиха Раф да държи под око Владимир. Слязоха в мазето и фенерът на Йегер освети пъстър килим в латиноамерикански стил на голия бетонен под. Събра го настрани и откри тежък стоманен капак. Задърпа дръжката, но капакът не помръдна. Явно беше заключен отвътре.

Извади пластичен експлозив от раницата си, избра място в задната част на капака и го залепи покрай цепнатината.

— Щом гръмне, метни граната — каза той.

Нарова кимна и приготви гранатата с „Колокол-1“.

Двамата намериха прикритие. Йегер задейства детонатора и моментално се чу рязка експлозия, а въздухът се изпълни с гъст дим и прах. От капака не беше останало нищо.

Нарова метна гранатата в задименото помещение долу. Йегер започна да отброява секундите, за да може газът да подейства, след което спусна крака в отвора и скочи. Приземи се, като омекоти падането с присвиване на колене, и моментално вдигна пистолета и провери стаята. През гъстия дим различи две фигури, лежащи безжизнено на пода.

Нарова скочи до него и Йегер насочи лъча на фенера към двамата мъже в безсъзнание.

— Провери ги.

Докато Нарова изпълняваше, той се промъкна покрай стената към дъното на стаята, където имаше малка ниша с тежък дървен сандък. Протегна ръка и дръпна дръжката, но сандъкът беше заключен. „Майната им на ключовете“.

Хвана дръжката с две ръце, опря крак в сандъка, напрегна мускулите на раменете си и дръпна с всички сили. С пращане на дърво капакът се откъсна от пантите си. Йегер го захвърли настрана и освети вътрешността с фенерчето.

На дъното на сандъка имаше голям безформен вързоп, завит със стар чаршаф. Йегер бръкна и го повдигна, усещайки характерната тежест на човешко тяло, след което го положи внимателно на пода. Когато дръпна чаршафа, пред него се разкри лицето на Летисия Сантос.

Намериха я. Беше в безсъзнание и съдейки по външния и вид, Владимир и хората му я бяха прекарвали през ада през последните няколко дни. Йегер не искаше дори да си помисля какво са й сторили. Но поне все още беше жива.

Зад него Нарова проверяваше второто тяло, за да се увери, че човекът е мъртъв. Подобно на мнозина от хората на Владимир, този носеше броня — нямаше съмнение, че са сериозни професионалисти.

Но когато преобърна тромавата фигура по гръб, лъчът на фенера ѝ се отрази в нещо, оставено под тялото. Беше сферично и метално, колкото юмрук, с насечена на малки квадратчета повърхност.

— Граната!

Йегер рязко се извъртя, преценявайки моментално заплахата. Мъжът беше заложил капан. Смятайки, че умира, беше извадил халката на гранатата и бе легнал отгоре ѝ, като притискаше лостчето на детонатора с тежестта на тялото си.

— Залегни! — изрева Йегер, грабна Летисия и се хвърли към нишата.

Без да му обръща никакво внимание, Нарова стовари фигурата обратно върху гранатата и се хвърли отгоре ѝ, за да се защити от експлозията.

Последва огромна, изпепеляваща детонация. Нарова бе вдигната във въздуха от ударната вълна, чиято сила запрати Йегер още по-навътре в нишата и главата му се блъсна в стената.

Прониза го заслепяваща болка... и секунди по-късно целият свят потъна в мрак.

10.

Йегер зави наляво по изхода към Харли стрийт, един от най-скъпите райони на Лондон. От кубинската мисия бяха изминали три седмици и той все още беше схванат и контузиите, които бе получил във вилата, продължаваха да го болят. Но неговият припадък беше съвсем краткотраен — противогазът беше спасил главата му от по-сериозно нараняване.

Нарова беше изяла истинския пердах. В затвореното помещение не ѝ беше останала друга възможност, освен да се метне върху гранатата. Беше използвала тялото и бронята на стрелеца, за да се защити от взрива, с което даде на Йегер и Летисия миг да намерят някакво прикритие.

Йегер спря пред клиника „Байоуел“, като паркира своя мотоциклет на едно от свободните места. Моторът се движеше бързо през трафика и рядко имаше проблеми с намирането на място за паркиране. Това беше едно от удоволствията да се придвижваш на две колела в града. Свали якето си „Белстаф“ и остана само по риза.

Пролетта витаеше във въздуха, чинарите по лондонските улици започваха да се раззеленяват. Ако се налагаше да бъде в града вместо на открито в провинцията, това бе най-любимото му време да е тук.

Току-що беше научил новината, че Нарова се е върнала в съзнание и е поела първата си твърда храна. Хирургът дори беше споменал, че е възможно скоро да я изпишат.

Нарова беше корава, в това нямаше място за съмнение.

Измъкването от кубинския остров се оказа предизвикателство. След като се свести от взрива, Йегер се беше изправил с мъка на крака и бе измъкнал Нарова и Летисия Сантос от мазето. После двамата с Раф изнесоха двете жени от обгазената вила и прекосиха двора.

Щурмът беше станал прекалено шумен и Йегер не знаеше кой друг на острова може да е чул стрелбата и експлозиите. Вероятно вече беше дадена тревога и първата им задача беше да се пръждосат

колкото се може по-скоро оттук. Владимир и хората му трябваше да обясняват на кубинските власти какво е станало.

Тръгнаха към близкия кей, където похитителите държаха надуваема лодка, способна да плава в открито море. Качиха Нарова и Сантос на борда, включиха двата мощни двигателя и поеха на изток към британската отвъдморска територия Търкс и Кайкос, на сто и осемдесет километра навътре в океана. Йегер познаваше лично губернатора на островите и той ги очакваше.

Щом излязоха в открито море, Йегер и Раф стабилизираха Нарова и спряха кървенето ѝ. После положиха нея и Летисия удобно на кърмата на лодката, върху купчина спасителни жилетки.

След това се заеха да се отърват от екипировката си. Оръжия, защитни костюми, противогази, експлозиви, газови гранати — всичко, което можеше да ги свърже с мисията, беше изхвърлено зад борда.

Когато стигнаха целта си, не беше останало почти нищо, което да ги свързва с някаква военна операция. Приличаха на четирима цивилни, излезли да се позабавляват в морето и навлекли си малко неприятности.

Бяха се погрижили да заличат следите си и на острова, като събраха използваните газови гранати. След тях бяха останали само няколко десетки гилзи, които нямаше как да бъдат проследени. Дори отпечатъците на кубинките им бяха маскирани от ботушите на защитните костюми.

Във вилата имаше охранителни камери, но след като Раф бе изпържил електрическата верига, те бяха угаснали. Пък и на Йегер му беше интересно кой би могъл да ги разпознае с противогазите.

Бяха останали единствено парашутите им, но теченията би трябвало да са отнесли и тях навътре в морето.

Откъдето и да погледнеш, бяха чисти.

Докато се носеха през спокойния тъмен океан, той изпитваше благодарност, че все още е жив; че целият му екип е жив. Беше усетил горещата, невероятна тръпка да излезе на бойното поле и да оцелее.

Животът никога не изглеждаше по-истински, отколкото в моментите, след като си се разминал на косъм със смъртта.

Може би именно заради това в ума му изникна неканена картина. На Рут — тъмнокоса, зеленоока, с фини, деликатни черти, с някаква

мистична келтска атмосфера около нея; и на Люк — осемгодишен, но въпреки това одрал кожата на баща си.

Сега Люк щеше да е на единайсет и след няколко месеца щеше да навърши дванайсет. Беше роден през юли и винаги успяваха да отпразнуват рождения му ден на някое вълшебно място, тъй като се падаше в разгара на лятната ваканция.

В ума му нахлуха спомени от рождените дни — как носи двегодишния Люк през Алеята на гигантите на дивия западен бряг на Ирландия; как сърфират на плажовете на Португалия, когато Люк беше на шест; как вървят по снежната пустош на Монблан, когато стана на осем.

А след това имаше само внезапна, пуста чернота... смразяваща загуба, продължила три дълги години. Всеки от пропуснатите рождени дни беше истински ад, двойно по-мъчителен, откакто похитителите на жена му и сина му бяха започнали да го измъчват от разстояние със снимките им.

Беше получил имейли, показващи Рут и Люк в окови, коленичили в краката на похитителите си, с изпити и измъчени лица и зачервени, изпълнени с кошмари очи.

Мисълта, че бяха живи и ги държаха някъде в пълна мизерия и отчаяние, беше докарала Йегер до ръба на обезумяването. Единствено ловът, обещанието, че могат да бъдат спасени, му помогна да се отдръпне от пропастта.

Раф стоеше зад кормилото, а Йегер играеше ролята на навигатор през тъмния океан с помощта на джипиеса си. Със свободната си ръка той развърза едната си кубинка и извади нещо, скрито под стелката ѝ.

Освети го с фенера за момент и погледът му се спря върху лицата, които се вираха в него от малката измачкана снимка, която носеше със себе си на всяка мисия, независимо каква бе тя и къде се провеждаше. Беше направена на последната семейна ваканция — сафари в Африка. Рут беше увита в пъстър кенийски саронг, а почернелият от слънцето Люк стоеше гордо до нея по къси панталони и тениска с надпис СПАСЕТЕ НОСОРОГА.

Докато лодката се носеше през океана, Йегер отправи мислена молитва за тях, където и да се намираха. В сърцето си знаеше, че са все още живи и че кубинската мисия го е приближила с една стъпка до откриването им. Докато претърсваше вилата, Раф беше взел един

айпад и няколко харддиска и ги бе напъхал в раницата си. Йегер се надяваше, че ще намерят в тях някаква информация.

Когато стигнаха до столицата на Търкс и Кайкос — Кокбърн Таун, той веднага позвъни в резиденцията на губернатора и задейства връзките си. Летисия и Нарова отлетяха направо за Великобритания с частен самолет, екипиран с модерна медицинска апаратура.

Клиника „Байоуел“ беше скъпа частна болница. На пациентите ѝ почти не се задаваха въпроси, което беше удобно, когато имаш две млади жени, жертви на „Колокол-1“, като едната бе и с рани от шрапнел.

При експлозията парчета от гранатата бяха пробили защитния костюм на Нарова, на което се дължеше и отравянето с газа. Но дългото пътуване с лодката и свежият морски въздух бяха помогнали да се избегне най-лошото въздействие на токсина.

Йегер завари Нарова в болничната ѝ стая, надигната върху купчина безупречно чисти възглавници. Лъчите на слънцето нахлуваха през притворения прозорец.

С оглед на всичко, през което беше преминала, тя изглеждаше забележително добре. Може би само малко изпита и бледа. С тъмни кръгове около очите. Тук-там с някоя превързана рана от шрапнел. Но само три седмици след атаката беше на път да се възстанови напълно.

Йегер седна на стола до леглото ѝ. Нарова не каза нищо.

— Как си? — попита я той.

Тя дори не го погледна.

— Жива съм.

— Много изчерпателно — промърмори Йегер.

— Добре, какво ще кажеш за това? Боли ме главата, адски ми е писнало и страшно искам да се махна оттук.

Йегер неволно се усмихна. Винаги се изумяваше колко влудяваща можеше да бъде тази жена. Равният ѝ, безизразен, като цяло официален тон придаваше на думите ѝ леко заплашителна нотка, но в същото време нямаше съмнение в смелостта ѝ и готовността ѝ за саможертва. Като се беше хвърлила върху тялото с гранатата, тя бе спасила всички. Дължаха на Нарова живота си.

А на Йегер не му харесваше да е длъжник на човек, представляващ такава загадка.

11.

— Докторите казват, че известно време ще пазиш леглото — каза Йегер. — Искат, преди да те изпишат, да ти направят още изследвания.

— Докторите да си го начукат. Никой няма да ме задържи тук против волята ми.

Макар да желаше да се върне колкото се може по-скоро към случая, Йегер имаше нужда Нарова да е здрава и в отлична форма.

— С търпение всичко се постига — рече меко той. Тя го погледна въпросително. Идеята му беше, че важна е скоростта, а не прибързването. — Първо се оправи. — Той замълча за момент. — И *тогава* ще пороботим здравата.

Нарова изсумтя.

— Само че нямаме време. След мисията в Амазония онези са се заклели да ни преследват, докато не се доберат до нас. А сега са три пъти по-твърдо решени да го направят. Да не мислиш, че имам цялото време на света да се излеждавам тук и да ме глежат?

— Няма полза от теб, ако си половин труп.

Тя го изгледа свирепо.

— Съвсем жива съм си. И времето ни изтича. Или си забравил? Документите, които открихме. В самолета. *Aktion Werewolf*. Планът за Четвъртия райх. Йегер не беше забравил.

В края на епичната им експедиция в Амазония се бяха натъкнали на гигантски военен самолет от епохата на Втората световна война, скрит на изсечена в джунглата писта. Оказа се, че е пренасял най-добрите учени на Хитлер, както и *Wunderwaffe* — свръхсекретно и свръхмодерно за времето си оръжие — до някакво място, където подобни оръжия ще могат да се разработват много след края на войната.

Намирането на самолета беше умопомрачителна находка. Но за Йегер и хората му истинският шок бе откритието, че свръхсекретните полети на нацистите са ставали с помощта на Съюзниците, най-вече на Америка и Великобритания.

В самия край на войната Съюзниците сключили сделки с високопоставени нацисти, за да избегнат правосъдието. На този етап истинският враг вече не била Германия, а Русия на Сталин. Западът се изправял пред нова заплаха — надигането на комунизма и Студената война. Следвайки старото правило, че врагът на моя враг е мой приятел. Съюзниците направили обратен завой и започнали да пазят най-видните архитекти на Хитлеровия райх.

С две думи, ключови нацисти и техните технологии били укрити тайно на сигурно място на другия край на света. Британците и американците наричали тази дълбоко секретна програма с различни кодови имена — за британците тя била операция „Дарвин“, а за американците — проект „Убежище“. Нацистите пък си имали свое кодово име, което биело всички останали — *Aktion Werewolf* или операция „Върколак“.

Операция „Върколак“ имала седемдесетгодишен план и крайната ѝ цел била да отмъсти на Съюзниците. Тя предвиждала създаването на Четвърти райх чрез поставяне на доверени нацисти на високи постове в световната власт и използването на най-страховитото *Wunderwaffe* за техните цели.

Това разкриваха документите, открити в самолета в Амазония. И по време на онази експедиция Йегер беше разбрал, че самолетът се издирва и от друга, плашещо могъща сила, твърдо решена да погребее завинаги тайните му.

Владимир и хората му бяха преследвали екипа на Йегер през Амазония. От взетите пленници беше пощадена единствено Летисия Сантос, за да прилъжат и хванат в капан Йегер и най-близките му сътрудници. Но после Нарова беше обърнала развитието на нещата, като откри мястото, на което държаха Сантос. Така се стигна до спасителната мисия, по време на която се бяха натъкнали на нови, жизненоважни следи.

— Има развитие — обяви Йегер. С времето беше научил, че е най-добре да не обръща внимание на раздражителността на Нарова. — Разбихме паролите. Влязохме в лаптопа и в дисковете.

Той ѝ подаде лист. На него бяха надраскани няколко думи.

Камлер Х.

BV222
Катави
Чома Малайка

— Това са ключовите думи, на които попаднахме в имейл кореспонденцията им — обясни Йегер. — Владимир, ако това е истинското му име, е общувал с някой по-високопоставен. С онзи, който дава заповедите. Думите се срещат многократно в имейлите им.

Нарова ги прочете няколко пъти.

— Интересно. — Тонът ѝ леко омекна. — Камлер Х. Това би трябвало да е генерал Ханс Камлер от СС, макар че всички го смятахме за отдавна мъртъв.

BV222 — продължи тя. — Трябва да е „Блом и Вос BV222 Викинг“. Хидроплан от Втората световна война, истински звяр, способен да кацне навсякъде, където има вода.

— Затова са го кръстили „Викинг“ — отбеляза Йегер.

Нарова изсумтя.

— Браво на теб.

— А останалото? — подкани я той, без да се хваща на провокацията.

Нарова сви рамене.

— Катави. Чома Малайка. Звучи ми почти африкански.

— Точно така — потвърди Йегер.

— Значи си проверил?

— Да.

— И какво? — раздражено попита тя.

Йегер се усмихна.

— Искаш да разбереш какво открих ли?

Нарова се намръщи. Знаеше, че Йегер си играе с нея.

— Как беше приказката — мечката в гората ли сере?

Йегер се усмихна.

— На суахили Чома Малайка означава „горящи ангели“. Суахили е езикът на Източна Африка. Понаучих го, докато бях на операции там. И още нещо. Катави на английски се превежда като... „ловеца“.

Нарова го изгледа. Много добре разбираше какво има предвид.

Още от малък Йегер бе вярвал в поличбите. Беше суеверен, особено когато нещата сякаш вещаеха нещо за самия него. Ловецът бе прякорът, който му бяха дали по време на експедицията в Амазония, и той не го приемаше на шега.

Едно амазонско племе — амахуака — им беше помогнало в търсенето на скрития самолет. Индианците се бяха оказали техните най-последователни и верни другари. Гуайхутига, един от синовете на вожда на племето, беше кръстил Йегер Ловеца, след като той ги беше спасил от сигурно унищожение. И когато Гуайхутига изгуби живота си от ръцете на Владимир и неговите убийци, прозвището бе станало още по-скъпо за Йегер. Той много държеше на него и никога нямаше да го забрави.

А сега като че ли го зовеше друг ловец от друг древен континент — Африка.

12.

Нарова посочи надраскания лист.

— Трябва да го пратим на моите хора. Последните думи — Катави и Чома Малайка — със сигурност ще им говорят нещо.

— Много си уверена в твоите хора. В способностите им.

— Те са най-добрите. Във всеки смисъл на думата.

— Което ме подсеща да попитам, кои са твоите хора? Не мислиш ли, че отдавна ми дължиш това обяснение?

Нарова сви рамене.

— Така е. Точно затова моите хора те канят да се срещнеш с тях.

— И с каква цел по-точно?

— За да бъдеш привлечен. Да се присъединиш към нас. Разбира се, ако можеш да докажеш, че си наистина... готов.

Йегер се навъси.

— Искаше да кажеш *достоен*, нали?

— Няма значение. Няма значение какво мисля. И без това решенията не ги вземам аз.

— И какво те кара да смяташ, че бих поискал да се присъединя към вас? Към *тях*?

— Просто е. — Нарова го погледна. — Заради жена ти и детето ти. В момента моите хора предлагат най-добрия шанс, който ще имаш, да ги намериш.

Йегер почувства как емоциите се надигат и го обсебват. Три ужасни години — адски много време да търсиш любимите си същества, особено когато всички следи говорят, че са пленници на безмилостен противник.

Преди да успее да измисли подходящ отговор, телефонът му избръмча. Есемес. Хирургът на Летисия Сантос поддържаше връзка с него чрез съобщения и той си помисли, че вероятно има новини.

Погледна евтиния екран. Тези телефони за еднократна употреба често бяха най-сигурните. Ако държиш батерията им извадена и го включваш само колкото да провериш за съобщения, на практика не

можеха да се проследят. Иначе телефонът ти можеше да издаде къде си по всяко време.

Съобщението беше от Раф, който по принцип не беше от многословните. Йегер го отвори.

Спешно. Среща на обичайното място. И прочети това.

Йегер щракна върху изпратения адрес. Появи се новинарско заглавие: „Експлозия в лондонско студио — подозрения за терористична атака“. Отдолу имаше снимка на сграда, обгърната в пушек.

Снимката подежда на Йегер като удар в стомаха. Познаваше добре мястото. Това беше „Джойнт“ студиото, където правеха последните редакции на телевизионния филм, разказващ историята за експедицията им в Амазония.

— Боже мой... — Той обърна телефона и го показва на Нарова. — Започна се. Удариха са Дейл.

За момент Нарова се взираше в екрана, без да показва никаква външна реакция. Младият австралиец Майк Дейл беше операторът пътешественик, заснел епичното им пътуване за няколко телевизионни канала.

— Предупредих те — изтъкна тя. — Казах ти, че ще се случи. Ако не приключим с тези хора, ще ни преследват до последния човек. Още повече след Куба.

Йегер прибра телефона в джоба си и грабна якето и каската.

— Имам среща с Раф. Не отивай никъде. Ще се върна с новини... и отговор.

Колкото и да му се искаше да форсира мотора, за да даде отдушник на натрупалия се гняв, Йегер си наложи да кара спокойно. Точно сега не беше най-подходящият момент да се размаже някъде, особено като се има предвид, че може да са изгубили още един човек от екипа.

Отначало отношенията между Йегер и Дейл бяха доста проблематични. Но през прекараните в джунглата седмици Йегер бе започнал да уважава и цени оператора и да харесва компанията му.

Накрая Дейл бе станал човек, на когото гледаше като на близък приятел.

„Обичайното място“ беше „Кръстинг Пайп“, стар бар в някогашното мазе на една къща в центъра на Лондон. С ниския си, пожълтял от тютюневия дим сводест тухлен таван и дървените стърготини по пода заведението имаше атмосферата на свърталище на пирати, луди глави и джентълмени крадци.

Мястото пасваше идеално на Раф, Йегер и другите от тяхната порода.

Йегер паркира мотора на калдъръмения площад, мина през тълпата и слезе в мазето, като вземаше по две стъпала наведнъж. Завари Раф в обичайното им сепаре, което предлагаше толкова уединеност и потайност, колкото бе възможно да се желае.

На старата очукана маса имаше бутилка вино. На светлината на свещта до нея се виждаше, че вече е наполовина празна.

Без да каже нито дума, Раф постави чаша пред Йегер и наля. После вдигна мрачно своята и пиха. И двамата бяха виждали достатъчно кръвопролития и бяха изгубили много приятели и другари по оръжие, за да знаят, че смъртта е техен постоянен спътник. Вървеше си с територията.

— Казвай — подкани Йегер.

В отговор Раф сложи на масата лист.

— Резюме от едно от ченгетата. Мой познат. Получих го преди около час.

Йегер бързо прочете текста.

— Ударът е бил нанесен някъде след полунощ — продължи Раф и лицето му потъмня още повече. — „Джойнт“ има сериозна охрана заради скъпото оборудване. Е, някакъв тип влязъл и излязъл, без да задейства алармите. Импровизираното взривно устройство е било заложено в студиото, където Дейл и екипът му правели последна редакция, скрито в масива от хард дискове.

Раф отпи дълга глътка.

— Устройството явно е било задействано от някого, който е влизал в помещението. Най-вероятно е настъпил детонатора. Така или иначе, взривът е постигнал две цели. Първо, затрил е целия филм за експедицията. И второ, превърнал половин дузина метални харддискове в шрапнели.

Йегер зададе очевидния въпрос.

— Дейл?

Раф поклати глава.

— Не. Излязъл, за да вземе кафе. За всеки от екипа. Годеницата му Хана била вътре. Тя и една млада асистентка. — Последва тежка пауза. — Не са оцелели.

Ужасеният Йегер поклати глава. През седмиците, в които Дейл работеше по филма, Йегер беше опознал добре Хана. Няколко вечери излизаха заедно и беше започнал да харесва ярката й одухотворена компания, както и симпатичната асистентка Криси.

А сега и двете бяха мъртви. Разкъсани на парчета от взривно устройство. Пълен кошмар.

— Как го приема Дейл? — попита Йегер.

Раф го изгледа мрачно.

— Познай. Двамата с Хана планираха да се женят това лято. Съсипан е.

— Има ли записи от камери? — попита Йегер.

— Казват, че били изтрити. Извършителят е професионалист. Имаме достъп до харддиска и може би разполагаме с човек, който ще успее да възстанови нещо. Но не храни големи надежди.

Йегер напълни отново чашите. Няколко секунди двамата седяха в мрачно мълчание. Накрая Раф се пресегна през масата и хвана ръката на Йегер.

— Знаеш ли какво означава това? Ловът е започнал. Те нас. Ние тях. Убиваш или си убит. Няма друг начин.

— Има и добри новини — каза Йегер. — Нарова се върна. В съзнание е. Гладна. Почти напълно възстановена. Сантос също се възстановява постепенно. Мисля, че и двете ще се справят.

Раф даде знак за още вино. Каквото и да ставаше, щяха да пият за загиналите. Барманът пристигна с втора бутилка и показа етикета на Раф, който кимна утвърдително. Той извади тапата и я предложи на Раф да провери дали бутилката е добра. Раф махна с ръка. Това все пак беше „Кръстинг Пайп“. Тук се отнасяха с внимание към виното.

— Франк, просто налей. Прием за отишли си приятели. — Той насочи вниманието си отново към Йегер. — Казвай, как е ледената кралица?

— Нарова ли? Не я свърта на едно място. Борбена е както винаги. — Кратка пауза. — Покани ме да се срещна с нейните хора. — Йегер погледна листа на масата. — И мисля, че след това трябва да идем при тях.

Раф кимна.

— Ако могат да ни осигурят достъп до онези, които са направили тази гадост, всички трябва да идем.

— Нарова като че ли вярва в тях. Напълно им се доверява.

— А ти? Сигурен ли си в нея? В хората ѝ? Какво стана с подозренията, които имаше в Амазония?

Йегер сви рамене.

— Тя е трудна. Предпазлива. Недоверчива. Но смятам, че точно сега нейните хора са единствената ни възможност. И трябва да разберем какво знаят те.

Раф изсумтя.

— За мен това е достатъчно.

— Да. Прати съобщение. Предупреди всички. Да знаят, че сме преследвани. И им кажи да се приготвят за среща. Времето и мястото ще бъдат определени допълнително.

— Дадено.

— И ги предупреди да си отварят очите на четири. Онези, които са извършили това... Един миг невнимание и всички сме мъртъвци.

13.

Пролетният дъжд докосваше меко и мразовито откритата кожа на Йегер. Влажна сива милувка, която идеално пасваше на настроението му.

Стоеше в борова горичка, отдалечена от игрището. Тъмните му мотористки панталони и якето се сливаха с мокрия, усвоен пейзаж.

— Покрий го! — долетя вик до него. — Тръгвай с него, Алекс! Покрий го!

Глас на родител, който Йегер не разпозна. Явно момчето беше ново в училището, но Йегер не се беше появявал там от цели три години и повечето от лицата вече му бяха непознати.

Сигурно и те не познаваха неговото.

Неловка, далечна фигура, полускрита сред дърветата, наблюдаваща училищен ръгби мач, към който не проявяваше интерес — нямаше дете, за което да вика.

Тревожещ непознат. С изпито лице. Измъчван от безпокойство.

Истинско чудо, че никой не беше извикал полицията заради него.

Йегер погледна към облаците. Ниски, начумерени, носещи се бързо по небето, сякаш се подиграваха с дребните, но решителни фигури, мъчещи се да се доберат до голлинията, докато гордите им бащи викаха окуражително, надушвайки постигнатата с мъка победа.

Йегер се зачуди защо беше дошъл тук.

Може би защото искаше да си спомни, преди да започне следващата глава от мисията — срещата с хората на Нарова, които и да бяха те. Беше дошъл на това мокро от дъжда игрище, тъй като то бе последното място, на което бе видял сина си щастлив и свободен, преди мракът да му го отнеме. Да му ги отнеме.

Беше дошъл тук в опит да си върне нещо от това — нещо от чистото, сияйно, безценно вълшебство.

Погледът му бродеше наоколо и се спря върху дундестата, но внушителна сграда на абатството Шерборн. В продължение на повече от тринайсет века саксонската катедрала, а по-късно бенедиктински

манастир се издигаше като страж над историческото градче и училището, в което бе расъл и процъфтявал синът му.

Цялото това чудесно образование и вдъхновяващи традиции кристализираха най-силно тук, на игрището за ръгби.

— Ка мате! Ка мате! Ка ора! Ка ора!

Ще умра ли? Ще умра ли? Ще живея ли? Ще живея ли? Йегер чуваше думите дори сега, как отекват през полето и спомените му. Онова емблематично скандиране.

Раф и Йегер бяха заклетни играчи в отбора по ръгби на САС и биеха до припадък противниковите отбори. Преди мача Раф винаги водеше хака, традиционния за маорите боен танц. Останалите заставаха от двете му страни, безстрашни и неудържими. В САС имаше доста маори, така че ритуалът беше особено подходящ.

Без деца и от хората, които не си падат по семейния живот, Раф беше приел Люк като син. Беше редовен посетител в училището и почетен треньор на отбора по ръгби. Официално училището не му бе позволило да води хака преди мачовете, но неофициално другите треньори си затваряха очите, щом танцът въодушевяваше момчетата за победа.

Ето как древната маорска бойна песен се беше понесла над свящото игрище на Шерборн.

— Ка мате! Ка мате! Ка ора! Ка ора!

Йегер погледна часовника си. Противниковият отбор отново натисна момчетата на Шерборн. Нямаше гол. Йегер се съмняваше, че мачовете им още започваха с хака, след като двамата с Раф ги нямаше вече три дълги години.

Канеше се да се обърне и да тръгне към дискретно паркирания под дърветата мотор, когато усети нечие присъствие наблизо. Озърна се.

— Господи, Уилям. Помислих си, че си ти. Но какво...? Мътните да ме вземат. Много време мина. — Човекът протегна ръка. — Как си, по дяволите?

Йегер би познал този тип навсякъде. Дебел, с криви зъби, малко изпъкнали очи и посивяваща коса, прибрана на опашка, Джулс Холанд беше по-известен за всички като Плъхолова. Или Плъха за по-кратко.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Аз... Ами, аз... мърдам.

Холанд направи кисела физиономия.

— Не звучи много яко. — Замълча за момент. — Направо изчезнахте. Бяхте на коледното първенство по ръгби — ти, Люк и Рут, голямото събитие в училището. А по Нова година изчезнахте. Без никаква вест.

Каза го почти обидено. Йегер разбираше причината. Някои едва ли биха предположили, че могат да станат приятели, но през времето Йегер беше започнал да харесва чудатия, противен на всички стандарти Плъх, както и напълно непринуденото му държание.

При Плъха получаваш онова, което виждаш. Винаги.

Онази Коледа бе един от малкото случаи, когато Йегер бе успял да накара Рут да прояви истински интерес към ръгбито. Преди това тя категорично отказваше да ходи на мачовете, защото не можела да понесе да гледа Люк „така пребит“, както се изразяваше.

Йегер я разбираше, но още на осемгодишна възраст Люк бе запален по играта. Дарен с естествен защитен инстинкт и непоколебима вярност, той се бе доказал като всеотдаен защитник. Истинска скала. Лъв.

Пресрещанията му бяха страховити и малко бяха противниковите играчи, които успяваха да го преодолеят. И въпреки тревогите на майка си той носеше синините и драскотините си като почетни медали. Сякаш напълно естествено приемаше поговорката „Онова, което не те пречупва, те прави по-силен“.

Коледното първенство по принцип беше по-динамично и без бруталните борби за изтощение в сравнение с обичайните игри. Йегер бе прилягал Рут да дойде на първия мач и щом видя сина си да тича като вятъра и да отбелязва чудесна точка, тя се зариви.

Оттогава Рут и Йегер стояха рамо до рамо отстрани и викаха ентузиазирани за Люк и отбора му. Това бе един от онези безценни моменти, когато Йегер беше изпитвал простата радост да е част от семейство.

Беше заснел един от най-трудните мачове, за да пускат записа на момчетата и да обсъждат как най-добре да подобрят играта си. Уроците бяха научени. А сега това бяха едни от последните образи на изчезналия му син.

И той ги бе пускал отново и отново през трите мрачни години след загубата му.

14.

Съвсем спонтанно онази Коледа бяха заминали на север в Уелс, за да си устроят зимен лагер.

Колата беше пълна с екипировка и подаръци. Рут обожаваше всичко свързано с природата и бе яростен природозащитник, а синът ѝ беше наследил интересите им. Тримата най-много обичаха да излизат заедно в пущинака.

Но в планините на Уелс Рут и Люк бяха изтръгнати от него. Наранен и полудял от мъка, Йегер бе скъсал всички връзки със света, който бяха обитавали някога, включително с Джулс Холанд и сина му Даниел.

Даниел, който имаше форма на аутизъм, известна като синдром на Аспергер, беше най-добрият приятел в училище на Люк. Йегер можеше само да си представи как му се е отразила внезапната загуба на бойния му другар.

Холанд махна неопределено с ръка към игрището.

— Както несъмнено си забелязал, Дан продължава да е благословен с два леви крака. Метнал се е на татко си, пълно посмешище във всеки спорт. Поне в ръгбито можеш да пробиеш с малко тлъстина и мускули. — Той погледна шкембето си. — Повече с първото, когато става дума за сина ми.

— Съжалявам — каза Йегер. — За изчезването. За мълчанието. Случиха се някои неща. — Той погледна към дъждовния пейзаж. — Предполагам, че си чул.

— Някои неща. — Холанд сви рамене. — Съчувствам ти. Не е нужно да се извиняваш. Нито да казваш каквото и да било.

Между двамата се възцари мълчание. Изпълнено със съчувствие. С разбиране. С приемане. Тропотът на обувки по мократа земя и виковете на родителите подчертаваха мислите им.

— Е, как е Даниел? — попита накрая Йегер. — Сигурно му е било тежко. Да изгуби Люк. Двамата бяха неразделни.

Холанд се усмихна.

— Винаги съм ги смятал за сродни души. — Той погледна към Йегер. — Дан си намери нови приятели. Но не престава да пита кога ще се върне Люк. Такива неща.

Йегер усети бучка в гърлото си. Може би идването му тук беше грешка. Болката го гризеше отвътре. Опита се да смени темата.

— Зает ли си? Още ли се занимаваш със стария маймунски бизнес?

— Направо съм затрупан с работа. Спечелиш ли си определена репутация, всички агенции започват да тропат на вратата ти. Още съм на свободна практика. Работя за онзи, който плаща най-много. Колкото повече са конкурентите, толкова по-висок ми е хонорарът.

Холанд си беше спечелил репутацията — и прякора си — в една определено несигурна област — компютърно и интернет пиратство. Беше започнал като тийнейджър, когато хакнал училищния портал и сменил снимките на омразните му учители с магарета.

После беше проникнал в служебния сайт на училището и бе наградил себе си и приятелите си с шестици по всички предмети. Роден социален активист и бунтар, той се бе специализирал в отмъкването на богатствата на криминални и свързани с мафията групи, като източваше парите от банковите им сметки и ги прехвърляше на противниците им.

Просто като пример бе разбил банковата сметка на бразилска мафиотска група, занимаваща се с търговия на наркотици и незаконна сеч в Амазония, и бе прехвърлил няколко милиона долара на „Грийнпийс“. Разбира се, природозащитниците не успяха да задържат парите. Не можеха да си позволят да се разбере, че се облагодетелстват от онова, срещу което се бореха, още повече че цялата работа беше незаконна. Но вдигналият се в пресата шум измъкна групировката на светло и ускори разбиването ѝ. А за Плъхолова това беше още една стъпка към славата.

При всеки успешен удар Холанд оставяше едно и също съобщение — „Хакнато от Плъха“. И така уникалните му умения привлякоха вниманието на онези, чийто бизнес беше информацията.

На този етап той се беше оказал на кръстопът — или да бъде изправен пред съда по безброй обвинения за компютърни престъпления, или да започне да работи тихомълком за добрите. Сега

бе един от най-търсените консултанти на куп разузнавателни агенции и имаше завидно високо ниво на достъп до секретна информация.

— Радвам се да го чуя — каза Йегер. — Само никога не работи за лошите. В деня, в който Плъха заработи за погрешната страна, с нас е свършено.

Холанд отметна назад рошавата си коса и изсумтя.

— Няма начин. — Той отмести погледа си от игрището към Йегер. — Знаеш ли какво? Ти и Раф бяхте единствените, които приемаха на сериозно Дан на игрището. Вдъхнахте му самоувереност. Дадохте му шанс. Още му липсват. Страшно много.

Йегер го погледна извинително.

— Съжалявам. Моят свят е пълна бъркотия. Доста време не бях самият себе си, ако ме разбираш.

Холанд посочи сина си, когато непохватното момче излезе напред за спорна топка.

— Уил, виж го. Още е гола вода, но поне *играе*. Едно от момчетата е. Това е твое дело. Твое наследство. — Той заби поглед в краката си, после отново го погледна. — И както казах, не са нужни никакви извинения. Тъкмо обратното. Длъжник съм ти. Ако някога ти потрябват моите... уникални услуги, просто ми кажи.

Йегер се усмихна.

— Благодаря. Оценявам го.

— Сериозно говоря. Бих зарязал всичко друго. — Холанд се ухили. — И за теб дори бих забравил за скандално високите ми такси. Всичко ще бъде безплатно.

15.

— Е, и какво всъщност е това място? — попита Йегер.

Няколко дни след посещението в училището се беше озовал в огромна бетонна сграда дълбоко в гъстите гори източно от Берлин. Екипът от експедицията му в Амазония щеше да дойде от различни места и той беше пристигнал пръв. Когато се съберяха всички, щяха да са седмина, включително Йегер, Раф и Нарова.

Спътникът му — среброкос мъж с грижливо подстригана брада — посочи монотонните зелени стени. Те се издигаха на повече от три и половина метра от двете им страни — дълъг тунел без прозорци, който беше още по-широк. В тях имаше масивни стоманени врати, а отгоре минаваше дебела тръба. Мястото очевидно беше военно и в пустите отекващи проходи имаше нещо зловещо, което накара Йегер да настръхне.

— Мястото е различно в зависимост от националността — започна възрастният мъж. — Ако сте германец, това е бункерът „Фалкенхаген“, кръстен на близкото градче. Именно тук, в този огромен комплекс, по-голямата част от който е под земята и е неуязвим за бомбардировки, по заповед Хитлер е започнало създаването на оръжие, което окончателно да победи Съюзниците.

Той погледна Йегер изпод сребристите си вежди. Акцентът правеше невъзможно отгатването на националността му. Спокойно можеше да е англичанин, американец или гражданин, на която и да е европейска страна. Но от него струеше някаква проста, непосредствена почтеност и прямота.

В погледа му имаше спокойно съчувствие, но Йегер не се съмняваше, че зад него се криеше твърда като стомана сърцевина. Този човек — Питър Майлс, както се беше представил — беше един от най-високопоставените хора на Нарова, което означаваше, че несъмнено носи някои от нейните уникални инстинкти на убиец.

— Може би сте чували за *N-stoff*? — попита Майлс.

— Боя се, че не.

— Малцина са. Хлорен трифлуорид — *N-stoff* или вещество N на английски. Представете си страховит двоен агент — съчетание между напалм и зарин. Това е *N-stoff*. Толкова избухлив, че се запалва дори във вода, а при изгарянето си може да ви обгази до смърт.

Според така наречения *Chemicplan* на Хитлер всеки месец трябвало да се произвеждат шестстотин тона от това вещество. — Той меко се засмя. — За щастие, танковете на Сталин стигнали тук много преди да бъде произведена и малка част от това количество.

— А после? — попита Йегер.

— След войната това място било превърнато в един от най-важните защитни обекти на съветския режим. Именно тук съветските лидери трябвало да преживеят ядрения Армагедон, скрити безопасно на трийсет метра под земята в непробиваем саркофаг от бетон и стомана.

Йегер погледна към тавана.

— Тръбите са за доставка на филтриран въздух, нали? Което означава, че целият комплекс може да бъде изолиран от външния свят.

Очите на възрастния мъж проблеснаха.

— Точно така. Млад, но умен, както виждам.

„Млад“. Йегер се усмихна и около очите му се появиха бръчици. Не можеше да си спомни кога за последно беше наричан така. Питър Майлс започваше да му харесва.

— И как се озовахме... озовахте тук? — поинтересува се той.

Майлс зави и го поведе по друг коридор.

— През 1990 г. Източна и Западна Германия се обединиха. Съветите бяха принудени да предадат бази като тази на германските власти. — Той се усмихна. — Беше ни предложена от германското правителство. Много дискретно и за толкова време, колкото ни е нужно. Въпреки мрачната история на комплекса, той подхожда идеално на целите ни. Напълно сигурен е. И много, много дискретен. А и нали знаете английската поговорка — просяците не могат да избират.

Йегер се разсмя. Оценяваше скромността му, да не говорим за израза.

— Германското правителство ви е предложило бивш нацистки бункер? Как става така?

Старецът сви рамене.

— Смятаме, че е донякъде подобаващо. В това има известна превъзходна ирония. И между другото, ако има страна, която никога няма да забрави ужасите на войната, това е Германия. Германците са водени и захранвани от чувството им за вина. Това важи и днес.

— Никога не съм се замислял за това — призна Йегер.

— А може би е трябвало — меко го сгълча старецът. — Ако изобщо можем да сме в безопасност някъде, най-безопасното скривалище е стар нацистки бункер в Германия, където започна всичко. Но аз избързвам. Ще обсъдим това, когато пристигнат и другите от екипа ви.

Йегер беше отведен в оскъдно обзаведена стая. Беше ял по време на полета и бе уморен като куче. След водовъртежа от събития през последните три седмици — кубинската мисия, експлозията в студиото, а сега и събирането на екипа — очакваше с нетърпение да се наспи, скрит дълбоко под земята.

Питър Майлс му пожела лека нощ. След като яката стоманена врата се затвори, Йегер си даде сметка за оглушителната тишина. Толкова дълбоко под земята, обграден от метри бетон, не се чуваше никакъв звук.

Беше абсолютно неестествено.

Легна и се съсредоточи върху дишането си. Това бе номер, който бе научил в армията. Дълбоко вдишване, задържане за няколко секунди, дълго издишване. И отново. Съсредоточи се върху самото дишане и всичките ти тревоги изчезват от ума ти.

Лежеше в пълния мрак под земята и последната му съзнателна мисъл бе, че лежи в собствения си гроб.

Но беше изтощен и не след дълго се унесе в дълбок сън.

16.

— Вън! Излизай! Вън! — изкрещя глас. — Вън! Мърдай, копеле!

Йегер усети как вратата на колата рязко се отваря и орда тъмни фигури с маски изникнаха изневиделица с вдигнати за стрелба оръжия. Нечии ръце се пресегнаха вътре и грубо го измъкнаха. Питър Майлс също беше извлечен иззад волана.

След цели четиринайсет часа съсн Йегер бе тръгнал с Майлс за летището да вземат останалите от екипа му. Но докато минаваха по тесния горски път от Фалкенхаген, се натъкнаха на паднало дърво. Майлс бе спрял, очевидно без да подозира каквото и да било. Мигове по-късно маскирани стрелци изскочиха от гората.

Йегер бе хвърлен на земята и лицето му беше изतिकано в калта.

— Долу! Долу, мамка ти!

Силни ръце го приковаха към земята. Лицето му бе притиснато така силно, че не можеше да диша. Докато се давеше от миризмата на разложено, започна да го обхваща паника.

Опитваха се да го задушат.

Помъчи се да вдигне глава за глътка въздух, но върху него заваля серия жестоки ритници и удари.

— Долу! — изкрещя гласът. — Заври грозното си лайняно лице в калта!

Опита се да се отскубне, като размаха ръце към нападателите и закрещя ругатни. Спечели си само порой нови удари, този път с приклад. Докато падаше, рязко извиха ръцете му назад, като едва не ги изтръгнаха от ставите, след което китките му бяха стегнати като в менгеме с изолирбанд.

В следващия момент в хладния горски въздух проехтяха изстрели. *Бам! Бам! Бам!* Нестройни изстрели, които отекнаха оглушително сред сенките под гъстия балдахин. Изстрели, от които сърцето на Йегер прескочи един удар.

„Лошо. Наистина лошо“.

Успя да вдигне глава, колкото да хвърли един бърз поглед. Видя, че Питър Майлс е успял да се отскубне и тичаше на зигзаг между дърветата.

Последваха още изстрели. Йегер видя как Майлс залитна и се препъна, след което падна по лице и остана да лежи неподвижно. Един от стрелците се втурна към него. Насочи пистолет към падналия мъж и бързо изстреля три куршума.

Йегер усети, че се тресе. Бяха езекутирали Питър Майлс, този приятен старец, при това най-хладнокръвно. Кой стоеше зад всичко това, за бога?

Миг по-късно някой сграбчи Йегер за косата и дръпна главата му назад. Преди да успее да каже и дума, устата му бе залепена с изолирбанд, след това на главата му нахлузиха торба от черен плат и я вързаха около врата му.

Всичко потъна в мрак.

Като се олюляваше слепешком, Йегер бе вдигнат грубо на крака и засилен напред през гората. Той се препъна в някакъв паднал клон и се стовари тежко.

— Ставай! Ставай! — закрепяха му.

Повлякоха го напред през блатисто място и миризмата на гниещи листа изпълни носа му. Трескавият марш на скок продължаваше и продължаваше, докато не изгуби всякаква представа за ориентация. Накрая долови нов шум отпред — ритмичното бумтене на двигател. Водеха го към някакво превозно средство. През торбата едва успя да различи две ярки точки, пронизващи плътните сенки.

Фарове.

Двама го подхванаха под мишниците и го помъкнаха към светлините, като краката му се влачеха по земята. В следващия момент лицето му бе блъснато в решетката на машината и в челото му избухна болка.

— На колене, копеле! На колене! *На колене!*

Насила го смъкнаха на колене. Усещаше фаровете върху лицето си, ослепителната им светлина проникваше през торбата. Най-неочаквано тя беше махната. Йегер се опита да се извърне от блясъка, но го хванаха жестоко за косата и извиха главата му към фаровете.

— Име! — изръмжа гласът. Този път прозвуча до ухото му. — Да чуя проклетото ти име!

Йегер не можеше да види говорещия, но гласът му звучеше чуждестранно, с някакъв силен източноевропейски акцент. За един ужасен момент Йегер си представи, че бандата, пострадала от атаката с „Колокол-1“ — Владимир и хората му — са го заловили. Но със сигурност не можеше да са те — как биха могли да го открият?

„Мисли, Йегер. Бързо“.

— Име! — отново извика гласът. — Име!

Гърлото му беше пресъхнало от шок и ужас. Успя да изхрипти една дума.

— Йегер.

Мъжът, който го държеше, блъсна лицето му в по-близкия фар и чертите му се изкривиха върху стъклото.

— Двете имена. Двете шибани имена!

— Уил. Уилям Йегер — изкашля той думите през кръвта в устата си.

— Е, така е по-добре, Уилям Йегер. — Същият глас, все така гаден и хищен, но мъничко по-спокоен. — А сега ми кажи — как се казват останалите от екипа ти?

Йегер не каза нищо. Нямаше начин да отговори. Но усещаше как гневът и агресията у онзи се надигат отново.

— Пак питам — как се казват останалите от екипа ти?

Незнайно откъде Йегер си възвърна дар слово.

— Нямам представа за какво говорите.

Пак дръпнаха главата му назад, после лицето му бе натикано в горската пръст, този път още по-дълбоко. Йегер се опита да задържи дъха си, а ругатните и проклятията започнаха отново, придружени с експертно насочени ритници и удари. Които и да бяха, похитителите му определено знаеха как да причиняват болка.

Накрая го вдигнаха и отново нахлузиха торбата върху главата му.

— Обработете го — нареди гласът. — Не ни е от полза, ако няма да говори. Знаете какво да правите.

Йегер беше замъкнат към задницата на превозното средство. Вдигнаха го и го хвърлиха в него. Ръце го принудиха да седне — с изпънати крака и вързани зад гърба ръце.

Настъпи тишина. Чувахе само собственото си хрипливо дишане.

Минутите се проточиха. Йегер усещаше металическия привкус на страха си. Накрая се наложи да опита да промени позата си, за да

облекчи напрежението в крайниците си.

Фрас! Някой го изрита в корема. Без нито дума. Насила го накараха да заеме отново същата поза. Йегер вече знаеше, че въпреки болката няма да му позволят да помръдне. Нарочно го караха да седи така — за да изпитва постоянно и непоносимо напрежение и болка.

Внезапно машината подскочи и потегли. От неочакваното движение Йегер полетя напред. Моментално получи ритник в главата. Той се върна отново на мястото си, но секунди по-късно камионът попадна в дупка и Йегер бе изхвърлен по гръб. Отново отгоре му заваляха лакти и юмруци, които блъскаха главата му в студения метал на колата.

Накрая един от мъчителите му го вдигна отново в същата седяща поза. Болката беше непоносима. Главата му пулсираше, дробовете му горяха и още беше без дъх от побоя. Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне в гърдите. Страхът и паниката сграбчиха гърлото му.

Знаеше, че е заловен от абсолютни професионалисти. Въпросът бе кои точно са те?

И къде го водеха, за бога?

17.

Пътуването продължи сякаш цяла вечност, камионът подскочаше по изровените пътища и неравната земя. Въпреки болката Йегер поне имаше време да мисли. Някой явно го беше предал. Никой не би могъл да ги открие в бункера „Фалкенхаген“ по друг начин, това беше сигурно.

Нарова? Ако не беше тя, кой друг знаеше мястото на срещата? Никой от екипа не бе информиран за крайната им дестинация. Беше им казано само, че ще бъдат посрещнати на летището.

Но защо? Защо ѝ беше на Нарова да го предава след всичко, през което бяха минали? И на кого?

Изведнъж камионът намали и спря. Йегер чу как задната врата се отваря. Напрягна се. Ръце сграбчиха краката му и го извлякоха навън, после го пуснаха да падне. Йегер се опита да смекчи удара с ръце, но въпреки това главата му се блъсна в земята.

Господи, здравата го заболя.

Повлякоха го нанякъде за краката като животински труп, главата и торсът му се влачеха в пръстта. От процеждащата се през торбата светлина Йегер позна, че е ден. Но като се изключи това, беше изгубил чувство за време.

Чу се отваряне на врата и го натикаха с ритници в някаква постройка. Изведнъж отново стана тъмно. Ужасяващо чувство за пълен мрак. После чу познатото бръмчене на двигател и усети как подът под него пропада. Намираше се в асансьор, който се спускаше.

Накрая движението спря. Йегер беше измъкнат навън и засилен през поредица резки завои под прав ъгъл — вероятно някакви коридори. После отново се отвори врата, от която изригна цунами от оглушителен звук. Като телевизор, пуснат на празен канал и с увеличен до края звук — така наречения бял шум.

Сграбчиха го под мишниците и го помъкнаха заднешком в стаята с шума. Ръцете му бяха освободени и дрехите му бяха разкъсани с

такава сила, че копчетата се разхвърчаха. Остана само по боксерки — взеха му дори обувките.

Исправиха го до стената, с ръце върху студените тухли, но застанал само на пръсти. Похитителите му изритваха краката му все по-назад, докато не се озова под ъгъл шейсет градуса, като се крепеше само на пръстите на ръцете и краката си.

Чуха се отдалечаващи се стъпки. Отново настъпи пълна тишина, ако не се броеше измъченото му дишане.

Беше ли останал някой с него?

Имаше ли компания?

Нямаше как да определи.

Преди години Йегер бе минал през обучение за издържане на разпит като част от процеса на подбор за САС. Целта на тренировките бе да изпитат решимостта ти под напрежение и да те научат как да се справяш, ако попаднеш в плен. Йегер бе минал през трийсет и шест часов ад, но от самото начало знаеше, че става въпрос просто за упражнение.

Това обаче си беше съвсем истинско и ужасяващо.

Мускулите на раменете му започнаха да горят, пръстите му се схванаха, а оглушителният бял шум изпълваше главата му. Идеше му да изкрещи от болка, но устата му още бе с лепенка. Можеше да крещи и вика само вътре в собствената си глава.

Накрая схващането в пръстите стана непоносимо. Болката изгаряше дланите му, мускулите се бяха напрегнали толкова, че сякаш пръстите му щяха да бъдат изтръгнати. За момент се отпусна и опря длани на стената. Изпита блажено облекчение да прехвърли върху тях пълната си тежест. Но в следващия миг се преви от пронизваща болка в гръбнака.

Йегер изкрещя, но крясъкът му излезе като приглушено скимтене. Не само че не беше сам, ами и някой току-що бе забил електрод — електрически остен? — в кръста му.

С брутална жестокост беше наритан да заеме отново първоначалната си позиция. Не беше казана нито дума, но ситуацията не можеше да се сбърка опитаха ли се да помръдне или да се отпусне, щяха отново да използват електрода.

Не след дълго ръцете и краката му започнаха да се тресат неудържимо. В самия момент, в който вече не можеше да издържи,

краката му бяха изритани изпод него и той рухна на пода като мъртвец. Нямаше никакво спиране. Нечии ръце го сграбчиха като парче месо и го вдигнаха в седналото положение от камиона, но този път със свити отпред ръце.

Похитителите му бяха безлики мъчители без глас. Но посланието им беше кристално ясно — всяко движение е равно на болка.

Единственото, което достигаше до Йегер, беше влудяващият бял шум. Времето изгуби всякакво значение. Когато губеше съзнание и се килваше настрана, те грубо го поставяха в нова мъчителна позиция — и така отново и отново.

Накрая нещо се промени.

Без никакво предупреждение Йегер почувства, че го вдигат на крака. Извиха ръцете му зад гърба, вързаха китките му и го засилиха към вратата. Отново го помъкнаха по коридорите, като на няколко пъти завиваха наляво и надясно.

Отново чу как се отваря врата и го бутнаха в някаква стая. Някакъв твърд ръб удари коленете му отзад. Беше прост дървен стол и ударът го принуди да седне. Остана на него присвит и смълчан.

Където и да се намираше сега, във въздуха имаше допълнителен хлад и слаба миризма на застояло и влага. От една страна, това бе най-ужасяващият досега момент. Йегер беше разбрал стаята с белия шум, нейната цел и правилата ѝ. Похитителите му се бяха опитвали да го изтощят, да го пречупят и да го принудят да рухне.

Но това? Това беше неизвестното. Пълното отсъствие на какъвто и да било шум или усещане за човешко присъствие, освен неговото собствено беше смразяващо.

Йегер изпита пристъп на страх. Истински, животински страх. Не знаеше къде са го довели, но усещаше, че на това място не го чака нищо добро. Освен това нямаше представа кои може да са похитителите му и какво възнамеряваха да правят с него сега.

Изведнъж блесна ослепителна светлина. Махнаха торбата от главата му и в същия миг беше включен силен лъч, който сякаш светеше директно в лицето му.

Постепенно очите му привикнаха със светлината и той започна да различава детайлите.

Пред него имаше голо метално бюро със стъклена повърхност. Върху него беше поставена безлична бяла порцеланова чаша.

И нищо друго — само чаша с димяща течност.

Зад бюрото седеше едър, брадат, оплешивяващ мъж. Изглеждаше в средата на шейсетте. Беше облечен в изтъркано сако от туид и оръфана риза. С вехтите си дрехи и очила напомняше на занемарен университетски преподавател или нископлатен музеен работник. Ерген, който сам се пере, преварява зеленчуците и колекционира пеперуди.

Изглеждаше абсолютно незабележим — човек можеше да го забрави в мига, в който го е видял сред тълпата. Класическият сив човек. И последното, което беше очаквал Йегер в този момент, бе да се озове пред такъв като него.

Беше очаквал банда източноевропейски мутри с бръснати глави с брадви или бейзболни бухалки. Всичко беше просто шантаво. Изобщо не на мястото си и напълно объркващо.

Сивият човек гледаше Йегер, без да каже нито дума. Изражението му почти създаваше впечатлението, че е... незаинтересован. Отегчен. Сякаш изучаваше някакъв невзрачен музеен експонат.

Той кимна към чашата.

— Чай, бял, едно захарче. Чашка. Нали така казвате на английски?

Говореше тихо, с лек чужд акцент, но Йегер не можеше да определи какъв. Не звучеше особено агресивно или неприятелски. Всъщност, сякаш бе леко уморен — сякаш беше правил това хиляди пъти.

— Хубава чашка. Несъмнено сте жаден. Пийнете чай.

В армията Йегер се беше научил никога да не отказва питие или храна. Вярно, вътре можеше да има отрова, но защо някой ще си прави труда да го отравя? Много по-лесно беше да пребият пленника си до смърт или просто да го застрелят.

Той впери поглед в бялата порцеланова чаша. В мразовития въздух се виеха едва забележими струйки дим.

— Чаша чай — тихо повтори мъжът. — Бял, с едно захарче. Пийнете.

Йегер стрелна с поглед лицето на сивия човек и отново погледна чашата. После се пресегна и я взе. Съдейки по миризмата, беше просто горещ, сладък чай с мляко. Вдигна чашата към устните си и загълта.

Нямаше никаква реакция. Не рухна и не започна да повръща и да се гърчи в конвулсии.

Остави чашата на бюрото.

Отново се възцари тишина.

Йегер използва момента да се озърне. Помещението представляваше гол, напълно безличен куб без никакви прозорци. Усети погледа на сивия човек върху себе си. Взираше се напрегнат в него. Йегер заби собствения си поглед в пода.

— Студено ви е, предполагам? Би трябвало. Студено. Искате ли да се стоплите?

Мислите на Йегер препускаха. Какво беше това, някакъв подвеждащ въпрос ли? Може би. Но трябваше да спечели малко време. А и в интерес на истината беше по боксерки и дреболиите му бяха замръзнали.

— Било ми е и по-топло, сър. Да, сър. Студено ми е.

Обръщението беше друг урок, който бе научил по време на военното си обучение — дръж се с похитителите си така, сякаш заслужават някакво уважение. Има поне малък шанс жестът да ти бъде върнат — той можеше да ги убеди да гледат на теб като на човешко същество.

Но точно сега Йегер нямаше особени надежди. Всичко, което бе преживял тук, целеше да го сведе до положението на беззащитно животно.

— Мисля, че ви се иска да се стоплите — продължи сивият човек. — Погледнете до вас. Отворете сака. Вътре ще намерите сухи дрехи.

Йегер погледна. До стола му се беше появил евтин спортен сак. Наведе се към него и дръпна ципа, както му бе наредено. Почти се боеше, че ще открие вътре отрязаната, окървавена глава на някого от амазонския му екип. Вместо това видя сгънат оранжев работен комбинезон и чифт стари чорапи, както и вехти гуменки.

— Но вие какво очаквахте? — попита сивият човек и на лицето му заигра лека усмивка. — Първо, чаша хубав чай. А сега дрехи. Дрехи, които ще ви стоплят. Облечете ги. Хайде.

Йегер облече комбинезона и го закопча, после обу гуменките и отново седна.

— Стоплихте ли се? Така по-добре ли е?

Йегер кимна.

— Мисля, че вече разбирате. Имам властта да ви помогна. Наистина да ви помогна. Но искам нещо в замяна. Искан *вие* да помогнете на *мен*. — Сивият направи многозначителна пауза. — Само искам да знам кога пристигат приятелите ви, кои очаквате и как да ги разпознаем.

— Не мога да отговоря на въпроса ви, сър. — Това бе стандартният отговор, който бе научен да дава — отрицателен, но колкото се може по-учтив според обстоятелствата. — Не зная и какво имате предвид — добави той. Знаеше, че трябва да протака.

Разпитващият въздъхна, сякаш беше очаквал такъв отговор.

— Няма значение. Разполагаме с вашето... оборудване. С лаптопа ви. С мобилния телефон. Ще разбием кодовете и паролите и скоро тези неща ще ни разкрият тайните ви.

Мислите на Йегер запрепусаха. Беше сигурен, че не е вземал лаптоп със себе си. Колкото до евтиния телефон, той нямаше да разкрие нищо особено важно.

— Щом не можете да отговорите на въпроса ми, отговорете поне на това — какво правите тук? Защо дойдохте в страната ми?

Неговата страна. Но това беше Германия. Пътуването с камиона не можеше да е било толкова дълго, че да пресекат границата с някоя източноевропейска страна. Кой го беше отвлякъл, за бога? Да не би някаква немска разузнавателна служба, решила да действа на своя глава?

— Не зная за какво говорите... — започна той, но сивият човек го прекъсна.

— Това е много тъжно. Помогнах ви, господин Уил Йегер, но вие не се опитвате да помогнете на мен. А щом не можете да помогнете, ще бъдете върнат в стаята с шума и болката.

Веднага щом изрече думите, невидими ръце нахлузиха торбата отново върху главата на Йегер. От шока сърцето му прескочи един удар.

После го вдигнаха на крака, завъртяха го и без нито дума повече го отведоха.

18.

Йегер отново се озова в стаята с белия шум, облегнат под безумен ъгъл на тухлената стена.

По време на подбора му за САС наричаха подобни места „омекотители“ — места, където силните мъже ставаха слаби. Чуваше единствено безсъдържателното, лишено от смисъл прашене в мрака. Долавяше единствено миризмата на собствената си пот, студена и лепкава по кожата му. А в гърлото си усещаше парливия вкус на стомашен сок.

Чувстваше се пребит, изтощен и абсолютно сам, тялото го болеше така, както рядко го бе боляло преди. Главата му пулсираше; умът му крещеше.

Започна да си пее наум. Откъси от любими парчета, запомнени от младостта му. Ако можеше да ги пее, може би щеше да блокира белия шум, агонията и страха.

Заливаха го вълни на изтощение. Беше близо до границата на издръжливостта си и го знаеше.

Когато песните заглъхнаха, започна да си разказва истории от детството. Истории за героите, които му четеше баща му навремето. Подвизите на онези, които го бяха вдъхновявали и го бяха карали да продължи напред, когато се бе изправял срещу най-тежките изпитания — и като дете, и по-късно при най-трудните моменти в армията.

Припомни си историята за австралийския пътешественик Дъглас Моусън, минал през ада, умиращ от глад и сам в Антарктида, но въпреки това успял да се върне. За Джордж Мелъри, вероятно първия човек, стъпил на Еверест — мъжа, който е знаел със сигурност, че жертва живота си, за да покори най-високия връх на света. Мелъри така и не успял да се върне жив, загинал на скованите от лед склонове. Но това била жертва, избрана от самия него.

Йегер знаеше, че човек е способен да постигне на пръв поглед невъзможното. Когато тялото крещеше, че не може да понесе повече,

съзнанието можеше да го принуди да продължи. Човек можеше да стигне много отвъд мислимите граници.

По същия начин, ако вярваше достатъчно силно, Йегер би могъл да победи. Би могъл да премине през това изпитание.

Силата на волята.

Започна да си повтаря отново и отново една и съща мантра: „Остани нащрек за шанса да се измъкнеш. Остани нащрек...“

Изгуби всякаква представа за време; за ден и нощ. В един момент вдигнаха торбата от главата му и до устните му бе допряна чаша. Усети как дърпат главата му назад, докато изливаха съдържанието в гърлото му.

Чай. Също като преди.

Последван от стар сухар. После още един и още един. Натъпкаха го, нахлузиха отново торбата и грубо го поставиха в предишната му позиция.

Като животно.

Но поне засега като че ли искаха да го запазят жив.

В някакъв момент главата му се беше отпуснала на гърдите и беше заспал. Изтръгнаха го рязко от съня му, когато го поставиха в нова мъчителна поза.

Този път го накараха да коленичи върху ситен чакъл. Докато минутите се изнизваха, острите камъчета се забиваха все по-дълбоко в плътта му, прекъсваха кръвообращението и предизвикваха пронизваща болка. Йегер агонизираше, но си каза, че може да мине през това.

Силата на волята.

Колко ли време бе минало? Дни? Да, три или повече? Сякаш бе тук от цяла вечност.

В един момент белият шум внезапно спря и в стаята загърмя безумно неподходящата песен на динозавъра Барни. Йегер бе чувал за подобни техники — постоянното въртене на песнички от детски филмчета, за да пречупят разума и волята на човек. Бяха известни като „психологически операции“. Но за Йегер ефектът беше обратен.

Барни беше един от любимите телевизионни герои на Люк, когато бе съвсем малък. Песента събуди спомените. За щастливите моменти. Онези, които пазиш завинаги — скала, за която да завърже подмятаната си от бурята душа.

Напомни си, че именно това го бе довело тук. Най-основният му мотив — търсенето на изчезналите му жена и дете. Ако позволеше на похитителите си да го пречупят, щеше да изостави мисията си и да се откаже от онези, които обича.

Нямаше да предаде Рут и Люк.

Трябваше да устои.

Накрая отново го накараха да се раздвижи. Вече едва можеше да върви, така че почти го понесоха през вратата и по коридора със завоите до вероятно същата стая, в която го бяха отвели и миналия път.

Грубо го сложиха да седне на стола, махнаха торбата от главата му и светлината отново го заслепи.

Сивият човек седеше срещу него. От мястото си Йегер надуваше застоялата пот на дрехите му. Не откъсваше поглед от пода, докато сивият човек отново се правеше на отегчен.

— Уви, този път нямаме чай. — Той сви рамене.

Нещата ще потръгнат за вас само ако ни помогнете. Мисля, че вече го разбирате. Е, можете ли? Можете ли да ни помогнете?

Йегер се опита да събере мудните си мисли. Беше объркан. Не знаеше какво да каже. Как точно да помогне?

— Питам се, господин Йегер — въпросително повдигна вежди сивият човек, — склонен ли сте да ни помогнете? Ако не, нямаме повече нужда от вас.

Йегер не каза нито дума. Колкото и да беше объркан и изтощен, можеше да усети капана.

— Кажете ми, колко е часът? Часът. Не ви питам много. Склонен ли сте да ми помогнете, като просто ми кажете колко е часът?

За момент Йегер понечи да погледне часовника си, но му го бяха взели още при залавянето му. Нямаше представа кой ден е, какво оставаше за часа.

— Колко е часът? — попита сивият човек. — Лесно можете да ми помогнете. Просто искам да знам колко е часът.

Йегер нямаше представа как се очаква да отговори.

Внезапно глас изкрещя в ухото му:

— Отговори на проклетия въпрос!

Нечии юмрук го фрасна в главата отстрани и го събори от стола. Йегер падна тежко. Дори не беше усетил, че в стаята има и някого друг. От шока сърцето му се разтуптя като картеница.

Зърна трима мускулести здравеняци с войнишки прически и тъмни анцузи, които посягаха да го сграбчат. Те го тръшнаха обратно на стола и отново замлъкнаха.

Сивият човек остана абсолютно невъзмутим. Той даде знак на единия от здравеняците и двамата си размениха няколко думи на гърлен език, който Йегер не разбра. После онзи вдигна радиостанция и каза нещо в нея.

Сивият човек отново се обърна към Йегер. Заговори почти извинително.

— Наистина няма нужда от всички тези... неприятности. След малко ще осъзнаете, че не бива да ни се съпротивлявате, защото ние държим всички карти. Всички до една. Да ни помогнете означава да помогнете на себе си, както и на семейството си.

Сърцето на Йегер прескочи един удар.

Какво означаваше това, за бога? Семейството му?

19.

Йегер усети как му се повдига.

С невероятно усилие на волята успя да се сдържи да не повърне. Ако това бяха хората, които държаха Рут и Люк, щеше да им се наложи да го убият. Иначе щеше да се освободи и да разкъса гърлата на всичките.

Зад него се чу изщракване на отваряща се врата. Някой влезе и мина покрай него. Йегер се опули невярващо. Беше се опасявал, но въпреки това бе почти сигурен, че сънува. Идеше му да блъсне главата си в студената сива стена, за да се събуди от този кошмар.

Ирина Нарова спря с гръб към него. Подаде нещо през бюрото на сивия човек. Обърна се мълчаливо. Мина бързо покрай него, но Йегер успя да зърне горящия в очите ѝ ужас — и чувство за вина.

— Благодаря, Ирина — тихо каза сивият човек. Той обърна пустите си, отегчени очи към Йегер. — Възхитителната Ирина Нарова. Познавате я, разбира се.

Йегер не отговори. Нямаше смисъл. Усещаше, че предстои нещо лошо — нещо много по-лошо.

Нарова беше оставила някакъв вързоп на бюрото. Нещо, което се стори познато на Йегер. Сивият човек го побутна към него.

— Погледнете. Трябва да го видите. Трябва да го видите, за да разберете защо нямате друг избор, освен да ни помогнете.

Йегер се пресегна, но още докато го правеше, усети със смразяваща сигурност какво е това. Тениската на Люк с надпис СПАСЕТЕ НОСОРОГА, която бе носил на сафарито в Източна Африка преди няколко години. Тримата бяха пътували през осветената от луната савана сред стада жирафи, антилопи гну и най-вече носорози — любимото им животно. Беше истинско вълшебство. Идеалната семейна ваканция. Тениските бяха едни от най-скъпоценните им спомени.

А сега това.

Изтерзаните, окървавени пръсти на Йегер сграбчиха тънката памучна тъкан. Той вдигна тениската и я приближи до лицето си.

Пулсът туптеше в ушите му. Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне. Сълзи опариха очите му.

Държаха семейството му — убийствените, безмилостни, противни кучи синове.

— Трябва да разберете, няма нужда от всичко това. — Думите на сивия човек достигнаха до Йегер през измъчените му мисли. — Трябват ни само някои отговори. Ще ни ги дадете и ще ви съберем с любимите ви хора. Това е всичко, което искам от вас. Какво по-лесно от това?

Йегер стисна зъби. Мускулите на челюстта му се стегнаха като камък. Целият беше напрегнат, докато се бореше със сляпото желание да скочи, да нанесе удар. Знаеше къде щеше да го отведе това. Ръцете му отново бяха увити с изолирбанд и усещаше погледите на бящите върху себе си, които само чакаха да направи първия ход.

Трябваше да изчака удобния момент. Рано или късно щяха да допуснат грешка и тогава щеше да удари.

Сивият човек разпери подканващо ръце.

— Е, господин Йегер, в опит да помогнете на семейството си, моля ви, кажете — кога пристигат приятелите ви? Кого точно да очакваме? И как да ги разпознаем?

В главата на Йегер бушуваше истинска война. Беше разкъсван в противоположни посоки. Щеше ли да предаде най-близките си приятели? Другарите по оръжие? Или да изгуби единствения си шанс да види отново Рут и Люк?

Майната му, каза си той. Нарова го беше предала. Трябваше да е на страната на ангелите, но всичко се беше оказало представление. Тя го беше предала, както не го бе правил никой досега.

На кого можеше да се довери?

Устата му се отвори. В последния момент сподави думите. Ако им позволеше да го пречупят, предаваше любимите си същества.

Никога нямаше да предаде жена си и детето си.

Трябваше да остане твърд.

— Не зная за какво говорите.

Веждите на сивия човек се повдигнаха. Това бе най-близкото подобие на спонтанна реакция, която Йегер бе виждал от него. Очевидно бе изненадан.

— Аз съм разумен и търпелив — каза той. — Ще ви дам още един шанс. Ще предложа *на семейството ви* още един шанс. — Кратка пауза. — Кажете ми, кога пристигат приятелите ви? Кого точно да очакваме? И как да ги разпознаем?

— Не мога да отговоря...

— Вижте, щом няма да ни сътрудничите, нещата ще станат много трудни за вас. За семейството ви. Така че нещата са съвсем прости. Дайте ми отговорите. Кога пристигат приятелите ви? Кои точно са те? Как да ги разпознаем?

— Не мога...

Сивият човек го прекъсна с щракване на пръсти. Погледна към здравеняците.

— Достатъчно. Свърши се. Отведете го.

Черната торба отново беше нахлузена на главата му; притиснаха брадичката му в гърдите и извиха ръцете му назад.

В следващия момент го вдигнаха на крака и го извлякоха навън като парцалена кукла.

20.

Нарова потръпна зад стъклената преграда. Гледаше запленена от ужас как извеждат закачулената фигура на Йегер от стаята. Двупосочното огледало ѝ даваше идеален изглед към разпита.

— Това май не те забавлява? — обади се глас. Беше Питър Майлс, възрастният мъж, за когото Йегер си мислеше, че е застрелян в гората.

— Не — промърмори Нарова. — Мислех, че е необходимо, но... Това трябва ли да продължава? До самия край?

Старецът разпери ръце.

— Ти самата ни каза, че трябва да бъде подложен на изпитание. Блокажът, в който е изпаднал заради жена си и детето си... пълното отчаяние, вината. Тези неща могат да накарат човек да си помисли за неща, които никога не би направил в нормални обстоятелства. Обичта е силно чувство. А обичта към дете е може би най-силното.

Нарова се сви на стола си.

— Няма да продължи още дълго — каза Питър Майлс. — Той със сигурност премина най-голямото изпитание. Ако се беше провалил, нямаше да се присъедини към нас.

Нарова кимна безрадостно, унесена от мрачни мисли.

На вратата се почука. Влезе много по-стара, съсухрена фигура. Човекът опря бастуна си на прага. В погледа му се четеше загриженост. Изглеждаше прехвърлил деветдесетте, но очите под гъстите му вежди си оставаха блестящи и будни.

— Приключихте тук, предполагам?

Питър Майлс разтърка уморено чело.

— Почти. Слава богу. Още съвсем малко и ще разберем със сигурност.

— Но необходимо ли беше всичко това? — попита старецът. — Все пак, не забравяйте кой беше дядо му.

Майлс погледна към Нарова.

— Ирина смяташе, че е необходимо. Все пак е била до него в много напрегнати ситуации, в сражение, и е видяла как понякога сякаш губи самообладание.

Очите на стареца проблеснаха гневно.

— Той мина през толкова много. Може и да трепне, но никога няма да се пречупи. Никога! Той е мой племенник. И Йегер.

— Знам — отстъпи Майлс. — Но мисля, че разбирате какво искам да кажа.

Старецът поклати глава.

— Никой човек не трябва да преминава през онова, на което беше подложен той през последните няколко години.

— И ние се безпокояхме какъв ефект е имало преживяното в дългосрочен план. Затова са и тревогите на Нарова. И настоящите... процедури.

Старецът погледна към Нарова. Изненадващо, но очите му гледаха меко.

— Скъпа, горе главата. Каквото е писано, ще стане.

— Съжалявам, чичо Джо — промърмори тя. — Може би страховете ми са били погрешни. Неоснователни.

Лицето на стареца омекна.

— Той е от добър сой, скъпа.

Нарова погледна среброкосия мъж.

— Не направи нито една погрешна стъпка, чичо. Не предаде никого през цялото изпитание. Боя се, че съм сгрешила.

— Каквото е писано, ще стане — повтори старецът. — И може би Питър е прав. Може би е най-добре да сме абсолютно сигурни.

Той се обърна да излезе, но спря на прага.

— Но ако падне на финала, обещавайте ми едно. Не му казвайте. Оставете го да напусне това място, без да знае кой го е подлагал на изпитание и че... ни е разочаровал.

Старецът излезе от стаята за наблюдение, оставяйки последния си коментар увиснал във въздуха:

— След всичко, през което премина, това знание... би могло да го пречупи.

21.

Йегер очакваше да го замъкнат отново в стаята за мъчения.

Вместо това завиха наляво и повървяха няколко секунди, след което внезапно спряха. Сега във въздуха се носеше различна миризма — на дезинфектант и характерната воня на застояла урина.

— Тоалетна — излая похитителят му. — Използвай тоалетната.

Откакто започна изпитанието, Йегер бе принуден да пикае както стоеше или клечеше. Сега той разкопча комбинезона със завързаните си ръце, облегна се на стената и се облекчи в посока към писоара. Черната торба още бе на главата му, така че трябваше да пикае слепешком.

Внезапно се разнесе заговорнически шепот.

— Друже, изглеждаш така, както аз се чувствам. Големи копелета са, нали?

Шепотът идваше отблизо, сякаш говорещият стоеше до него. Бе дружелюбен. Почти заслужаващ доверие.

— Аз съм Дейв. Дейв Хорикс. Изгубил си представа за времето, нали? Аз също. Сякаш си тук цяла вечност, нали, друже?

Йегер не отговори. Усецаше капана. Поредната психологична игра. Свърши си работата и се зае да се закопчава.

— Друже, чух, че държат семейството ти. Наблизо. Ако имаш съобщение за тях, мога да го предам.

С огромно усилие на волята Йегер успя да запази мълчание. Ами ако наистина имаше шанс да предаде съобщение на Рут и Люк?

— Бързо, друже, преди пазачът да се е върнал. Кажи ми какво искаш да им кажа. На жената и хлапето. И ако имаш съобщение за приятелите си, мога да предам и него. Колко са те? Бързо.

Йегер се наведе към мъжа, сякаш искаше да прошепне нещо в ухото му. Усети, че и онзи се навежда към него.

— Ето го съобщението, Дейв — изграчи той. — Иди си го начукай.

Секунди по-късно беше хванат, обърнат и изведен от тоалетната. Още няколко завоя и чу отваряща се врата. Бутнаха го в друга стая и го настаниха на стол. Качулката бе махната от главата му; блесна светлина.

Йегер видя двама души пред себе си.

Умът му не можеше да проумее гледката.

Такавеси Рафара и младия Майк Дейл, макар че в момента дългата му коса бе странно сплъстена и разчорлена, а очите хлътнали и мрачни — несъмнено заради скорошната загуба, която бе претърпял.

Раф се опита да се усмихне.

— Друзе, лицето ти е такова, сякаш си имал близка среща с товарен влак. Виждаш съм те и по-зле след цяла нощ в „Кръстинг Пайп“, докато „Ол Блекс“ пердашат твоите момчета. Но все пак...

Йегер не каза нищо.

— Слушай, друже — отново опита Раф, след като осъзна, че с хумор няма да се получи. — Чуй ме. Никой не те държи в плен. Още си в бункера „Фалкенхаген“. Онези типове, които те метнаха в камиона, обикаляха в кръг.

Йегер запази мълчание. Ако ръцете му бяха свободни, щеше да убие и двамата.

Раф въздъхна.

— Друзе, трябва да ме чуеш. Не искам да съм тук. Нито пък Дейл. Не участваме в тази гадост. Научихме какво са направили едва след като пристигнахме. Помолиха ни да сме първите, които ще видиш. Защото решиха, че ще ни се довериш. Повярвай ми. Всичко приключи, друже. Свърши се.

Йегер поклати глава. Защо да се доверява на тези кучи синове? На когото и да било?

— Аз съм. Раф. Не се опитвам да те преметна. Приключи се. Край.

Йегер поклати глава. „Майната ти“.

Мълчание.

Майк Дейл се наведе напред и опря лакти на бюрото. Йегер си помисли, че изглежда като пълен парцал. Дори в най-лошите моменти в Амазония не го беше виждал в състояние, което дори далечно да прилича на това.

Дейл го погледна с уморени подпухнали очи.

— Както вероятно виждаш, не съм спал. Току-що умря жената, която обичах. Мислиш ли, че бих дошъл тук да ти въртя такива номера, след като изгубих Хана? Мислиш ли, че съм способен на подобно нещо?

Йегер сви рамене.

— Точно сега си мисля, че всеки е способен на всичко — едва чуто прошепна той. Вече нямаше представа на какво и на кого да вярва.

На вратата зад него се почука. Раф и Дейл се спогледаха. Сега пък какво ставаше?

Без да чака отговор, вратата се отвори и в стаята влезе стара прегърбена фигура, стиснала здраво бастун. Мъжът спря до Йегер и постави съсухрена ръка на рамото му. Трепна, докато оглеждаше пребитата и окървавена фигура на стола.

— Уил, момчето ми. Надявам се, че нямаш нищо против натрапването на един старец в това... обсъждане?

Йегер го зяпна с подпухналите си зачервени очи.

— Чичо Джо? — невярващо изграчи той. — Чичо Джо?

— Уил, момчето ми, тук съм. И както приятелите ти несъмнено са ти казали, свърши се. Наистина свърши. Не че изобщо беше необходимо.

Йегер вдигна вързаните си ръце и сграбчи здраво ръката на стареца.

Чичо Джо стисна рамото му.

— Свърши се, момчето ми. Повярвай ми. А сега започва истинската работа.

22.

Президентът вдъхна внимателно въздуха. Вашингтон през пролетта. Съвсем скоро вишните щяха да разцъфнат, градските улици щяха да се покрият с розови цветчета и всичко щеше да се пропие със замайващ аромат.

Това бе любимият сезон на президент Джоузеф Бърн — времето, когато безрадостният зимен мраз напускаше източното крайбрежие, за да доведе дългите, ласкави месеци на лятото. Разбира се, за онези, които познаваха историята, вишните бяха въплъщение и на една мрачна и неудобна истина.

Най-често срещаните бяха от сорта „Йошино“ — потомци на около три хиляди вишневи фиданки, пратени в САЩ през 20-те като дар от Япония в знак на вечно приятелство. През 1927 г. в града се провел първият Фестивал на цъфналите вишни, който бързо станал празник в календара на Вашингтон, окръг Колумбия.

А после, през 1942 г., ятата японски самолети бяха връхлетели върху Пърл Харбър и само за една нощ Фестивалът на цъфналите вишни се превърнал в минало. За съжаление, обещанията на японците за приятелство не се бяха оказали толкова вечни, колкото се твърдеше.

В продължение на три години САЩ и Япония останали вкопчени в един от най-жестоките конфликти. Но след войната двете държави отново бяха подновили приятелството. Нуждата определено водеше до странни обрати. През 1947 г. фестивалът бил възкресен, а останалото, както обичаше да казва президентът, беше история.

Той се обърна към двамата мъже до него и обхвана с жест гледката, първите розови цветчета по върховете на най-далечните дървета, онези край приливния басейн на града.

— Чудесна гледка, господа. Всяка година се безпокоя, че може и да не разцъфнат. И всяка година страховете ми биват опровергани.

Директорът на ЦРУ Даниел Брукс промърмори няколко уместни забележки. Знаеше, че президентът не ги е извикал да се възхищават

на гледката, колкото и поразителна да бе тя. Предпочиташе час по-скоро да преминат по същество.

До него заместник-директорът на Управлението Ханк Камлер заслони очи от слънчевата светлина. От езика на телата им си личеше, че двамата представители на ЦРУ не се понасят. Като се изключеха подобни повиквания от президента, всеки от тях предпочиташе да остава колкото се може по-малко в компанията на другия.

Фактът, че Ханк Камлер бе нарочен за следващия директор на Управлението, след като Брукс бъде принуден да се оттегли, караше по-възрастния мъж да потръпва. Не можеше да си представи по-лоша фигура начело на най-могъщата разузнавателна служба в света.

Проблемът бе, че поради някаква необяснима причина президентът като че ли имаше доверие на Камлер, вярваше в съмнителните му способности. Брукс не можеше да разбере това. Камлер сякаш имаше някакво странно влияние върху Бърн, което не можеше да се проумее.

— Е, господа, по същество. — Президентът махна към удобните кресла. — Изглежда, че имаме неприятности в задния си двор, така да се каже. Южна Америка. Бразилия. Амазония, ако трябва да съм поточен.

— За какво става дума, господин президент? — попита Брукс.

— Преди два месеца седем души са били убити в Амазония. От различни националности, но предимно бразилци; не е пострадал нито един американски гражданин. — Бърн разпери ръце. Защо трябва да ни тревожи това ли? Бразилците изглеждат убедени, че убийците са били американци, или най-малкото са действали по заповед на американска агенция. Когато стискам ръката на бразилския президент и започнат да ми задават въпроси, не искам да имам чувството, че съм в небрано лозе.

Президентът направи многозначителна пауза.

— Въпросните седем души са били членове на международна експедиция, тръгнала да търси военен самолет от Втората световна война. Изглежда, че когато са доближили целта си, неизвестна сила е започнала да ги преследва. Именно особеностите на тази сила ме накараха да ви извикам в кабинета си. — Бърн изгледа мъжете от ЦРУ. — Ловците са разполагали със значителни средства, достъпни единствено на американски служби — поне така твърди бразилският

президент. Те включват безпилотни самолети „Предатор“, стелт хеликоптери „Блек Хоук“ и доста впечатляващо въоръжение. Така че, господо, има ли нещо, което някой от вас да знае? Възможно ли е това да е дело на американска агенция, както намекват бразилците?

Брукс сви рамене.

— Не е невъзможно, господин президент. Но ще го кажа по следния начин, сър — не е нещо, което ми е известно. Мога да проверя и да ви докладвам отново след четиресет и осем часа, но в момента съм в неведение. Не мога да говоря от името на колегата си, разбира се. — Той се обърна към заместника си.

— Сър, по една случайност аз знам нещо. — Камлер хвърли изпепеляващ поглед на Брукс. — Работата ми е да знам. Въпросният самолет е бил част от проект, известен навремето под различни кодови имена. Важното, господин президент, е, че операцията е била свръхсекретна и в наш интерес е тя да си остане такава.

Президентът се намръщи.

— Продължавайте. Слушам ви.

— Сър, тази година предстоят избори. Както винаги, осигуряването на подкрепата на еврейското лоби е жизненоважно. През 1945 г. въпросният самолет е превозил някои от най-високопоставените нацистки лидери до тайно убежище в Южна Америка. Но по-важен за вас, господин президент, е фактът, че самолетът е бил натоварен и със заграбени от нацистите богатства. Разбира се, това неизбежно включва и много еврейско злато.

Президентът сви рамене.

— Не виждам причина за тревога. Историите за ограбеното еврейско злато се раздухват от години.

— Така е, сър. Но този път е различно. Неизвестното за широката публика е, че ние — американското правителство — сме спонсорирали точно този полет. Направили сме го в дълбока тайна, разбира се. — Камлер изгледа многозначително президента. — И с цялото си уважение ви съветвам тайната да си остане тайна.

Президентът въздъхна тежко.

— Пословичната сделка с дявола. Би могла да бъде смущаваща в изборна година. Това ли ми казвате?

— Да, сър, би могла. При това много смущаваща и със сериозни последици. Не се е случило по ваше време. А през късната пролет на

четиресет и пета. Но това не означава, че медиите няма да полудеят.

Президентът отмести поглед от Камлер към Брукс.

— Дан? Какво е мнението ти по въпроса?

Челото на директора на ЦРУ беше смръщено.

— Сър, не за първи път съм в неведение, когато става въпрос за делата на заместника ми. Ако всичко това е вярно, разбира се, че може да се окаже смущаващо. Ако трябва да съм откровен, може направо да загазим.

Камлер се вцепени. Нещо в него сякаш се пречупи.

— Мислех си, че би трябвало вашата работа да е да знаете всичко, което става в Управлението!

Брукс скочи на крака.

— Значи *наистина* е работа на ЦРУ! Наша работа! Проклетите бразилци са ти го начукали здравата!

— Господа, моля ви. — Президентът вдигна ръце, за да въдвори тишина. — Бразилският посланик много настоятелно иска отговор. За момента това е въпрос на четири очи между двете правителства. Но няма гаранция, че нещата ще останат такива. — Той погледна Брукс и Камлер. — И ако сте прави и това наистина е подпомагана от Америка нацистка конспирация с еврейско злато... ами, лоша работа.

Брукс запази мълчание. Колкото и да мразеше да го признае, президентът — и Камлер — беше прав. Ако новината се разчуеше, нямаше да е най-добрият трамплин за преизбирането на президента. И макар да знаеше, че Бърн е слаб, точно сега той бе най-доброто, с което разполагаха.

Президентът отправи следващите си думи директно към Камлер.

— Ако наистина става въпрос за отряд, действал на своя глава, както твърдят бразилците, може да настане каша. Така ли е, Ханк? Наши хора ли имат пръст в тази работа?

— Сър, вашият предшественик подписа президентска изпълнителна заповед — вместо отговор каза Камлер. — С нея се дава зелена светлина за провеждането на определени операции без необходимост от разрешение. Иначе казано, без президентски контрол. Защото при някои обстоятелства за вас е по-добре да не знаете. Така винаги можете да отречете, че сте знаели, ако... стане каша.

Президентът Бърн изглеждаше разтревожен.

Ханк, това го разбирам. Знам много добре, че мога да отрека. Но точно сега искам да бъда запознат колкото се може по-добре със станалото.

Изречението на Камлер стана твърдо като камък.

— Сър, нека го кажа така: понякога нещата не могат да останат в тайна, ако няма агенции, стремящи се да запазят тази тайна.

Бърн разтри слепоочията си.

— Ханк, бъди сигурен, ако Управлението има пръст в това, най-добре е да сме наясно с най-лошото колкото се може по-отрано. Искам да знам какви са възможните последици.

— Сър, не е било работа на ЦРУ. — Камлер изгледа убийствено Брукс. — Мога да го заявя категорично. Но се радвам, че разбирате належащата нужда от запазването на тайната, и ви уверявам, че това е в интерес на всички ни.

— Ще кажа на бразилците, че не е наша работа — обяви с облекчение президентът. — Ханк, разбирам необходимостта от запазването на тайната. — Той погледна към Брукс. — Всички я разбираме. Наистина.

Пет минути по-късно Брукс си тръгна от Белия дом. Беше се извинил на президента, че графикът не му позволява да остане за обяд. Камлер беше останал, естествено. Ситното нищожество никога не би пропуснало възможност да се подмаже.

Шофьорът зави по главната улица на юг, извън центъра на Вашингтон. Брукс извади мобилния си телефон и набра номер.

— Бъки? Да, Брукс се обажда. Доста време мина. Как я караш? — Изслуша отговора и се разсмя. — Пипна ме. Не се обаждам просто така. Какво ще кажеш за малка почивка от пенсията? Писнало ли ти е да изстрелваш топки през Чесапийк Бей? Да? Идеално. Какво ще кажеш да мина покрай теб, Нанси да приготви мидена яхния и двамата да си поговорим на въздух?

Погледна през прозореца към цъфналите вишни. Камлер и тайните му операции. В най-добрия случай беше неуправляем. В най-лошия той и хората му прекриваха сериозно всякакви граници.

Имаше чувството, че колкото по-дълбоко рови около Камлер, толкова повече неща открива. Но понякога просто трябва да копаеш и да продължиш да копаеш, докато не намериш истината.

А понякога истината се оказваше много гадна.

23.

Непроходимата гора около комплекса „Фалкенхаген“ придаваше на местността суров и див характер. Тук наистина никой нямаше да чуе писъците ти.

— Колко време продължи това? — попита Йегер, докато разтриваше китки в опит да съживи ръцете си.

Стоеше пред най-близкия бункер, напълно изтощен от бруталното изпитание и отчаяно нуждаеш се от глътка свеж въздух. Освен това беше гневен. Направо кипеше.

Раф погледна часовника си.

— Седем сутринта на осми март. Държали са те седемдесет и два часа.

Три дни. Копелета.

— И чия беше идеята? — попита Йегер.

Раф се канеше да отговори, когато чичо Джо се приближи към тях.

— Да поговорим, момчето ми. — Той нежно, но твърдо хвана Йегер за ръката и го отведе. — Някои неща е най-добре да се обяснят от роднини.

След преждевременната смърт на дядото на Йегер преди две десетилетия прачичо му Джо беше поел ролята на почетен дядо. Нямаше свои деца и се беше сближил много с Йегер, а по-късно и с Рут и Люк.

Бяха редовни гости през лятото в къщата му в отдалечения Бакул Фел на границата с Шотландия. След отвличането на семейството му Йегер почти не се беше виждал с чичо Джо, макар че двамата си останаха много близки.

Чичо Джо и дядото на Йегер бяха воювали заедно в първите години на САС и Йегер бе запленил от дързостта на подвизите им.

Сега старецът го отведе към едно място, където дърветата хвърляха сянка върху бетонна площадка, несъмнено покрива на някоя

от безбройните подземни постройки — може би на същата стая, в която Йегер беше подложен на изпитания.

— Искаш да знаеш кой е виновникът — започна чичо Джо. — И разбира се, имаш пълното право.

— Мога да се досетя — мрачно процеди Йегер. — Нарова. Изигра перфектно ролята си. Почеркът ѝ личи във всичко.

Чичо Джо поклати леко глава.

— Всъщност тя не изгаряше от желание. На няколко пъти се опита да сложи край. — Замълча за момент. — Знаеш ли мисля си... всъщност, сигурен съм, че Ирина си пада по теб.

Йегер пренебрегна леката закачка.

— Кой тогава?

— Срещна ли се с Питър Майлс? Той играе много по-важна роля в тази постановка, отколкото вероятно предполагаш.

Очите на Йегер пламнаха.

— И какво се опитваше да докаже, по дяволите?

— Тревожеше се, че загубата на семейството ти може да те е извадила от равновесие. Че травмата и чувството за вина са те приближили до точката на пречупване. Беше твърдо решен да те подложи на изпитание. Да докаже дали страховете му — и тези на Нарова — са основателни или не.

Йегер кипна.

— И кой му — *им* — дава това право?

— Бих казал, че има пълното право. — Чичо Джо отново замълча за момент. — Чувал ли си за *Kindertransport*? През 1938 г. британският дипломат Никълъс Уинтън успял спаси стотици еврейски деца, като организира влакове, с които били закарани в Англия. По онова време Питър Майлс не се казвал така. Тогава бил единайсетгодишно момче на име Петер Фридман, немски евреин. Петер имал по-голям брат Оскар, когото боготворял. Но само децата на възраст до шестнайсет години можели да се качат на влаковете на Уинтън. Петер успял. Но не и брат му. Нито баща му, майка му, лелите, чичовците, бабите и дядовците. Всички те били избити в лагерите на смъртта. Петер бил единственият оцелял от семейството си и до ден-днешен вярва, че се е спасил по чудо, че животът му е дар от бог. — Чичо Джо овладя вълнението в гласа си. — Така че разбери, ако някой знае какво

означава да изгубиш семейство, това е Питър. Той знае как то пречупва човека. Знае какво може да направи такава загуба с ума ти.

Гневът на Йегер поутихна донякъде. Тази история поставяше нещата под различен ъгъл.

— И минах ли? — попита тихо. — Опровергах ли тревогите им? Всичко ми е размазано. Почти не помня какво се случи.

— Дали си минал изпитанието? — Чичо Джо протегна ръце да го прегърне. — Да, момчето ми. Разбира се. Мина с отличие, както им казах, че ще стане. Замълча за момент. — Всъщност, малцина са онези, които биха издържали на подобно нещо. И каквото и да предстои, вече е ясно защо ти трябва да си начело.

Йегер го погледна.

— Има и още нещо. Тениската. Тениската на Люк. Откъде се е взела?

Лицето на стареца помръкна.

— Бог знае, тези хора направиха неща, които не би трябвало да правят. Има един килер в апартамента ти в Уорддор. Пълен е с дрехите на семейството ти. Предполагам, в очакване на завръщането им.

Гневът на Йегер пламна отново.

— Влизали са в апартамента ми?

Старецът въздъхна.

— Да. Екстремните времена не оправдават екстремни мерки, но може би ще намериш в сърцето си сила да им простиш.

Йегер сви рамене. Най-вероятно с времето наистина щеше да им прости.

— Люк и Рут ще се върнат — прошепна чичо Джо с настоятелност, граничеща с ярост. — Вземи тениската, Уил. Върни я в килера.

Той сграбчи с изненадваща сила ръката му.

— Рут и Люк ще се приберат у дома.

24.

Питър Майлс — някогашният Петер Фридман — стоеше пред тях в бившия съветски команден бункер на комплекса „Фалкенхаген“. Обстановката за предстоящия инструктаж бе интересна.

Бункерът беше масивен и разположен невъзможно дълбоко под земята — за да стигне до него, Йегер трябваше да се спусне по стълбище с шест площадки. Имаше висок куполообразен таван, на който се пресичаха масивни стоманени греди, приличаше на гнездо на гигантска птица робот; построено в недрата на земята.

Отляво и отдясно стоманени стълби водеха до люкове в стените. Никой не знаеше какво се открива зад тях, защото отвъд основните помещения се простираше лабиринт от големи и малки тунели, тръби и вертикални шахти, както и редици огромни стоманени цилиндри, където вероятно се е съхранявал произведения от нацистите *N-stoff*.

В голата отекваща зала имаше малко удобства. Йегер и екипът му седяха на подредени в полукръг евтини пластмасови столове около гола дървена маса. Раф и Дейл бяха тук, както и останалите от амазонския екип. Йегер огледа всеки от тях.

Най-близо до него бе чернокожият американец Луис Алонзо, бивш тюлен. По време на експедицията в Амазония Йегер беше получил доста добра представа за него. Обичаше да играе ролята на едър, мускулест и неудържим, но не и най-острия инструмент в кутията.

В действителност беше вярно тъкмо обратното. Умът му беше внушителен почти като физиката. Иначе казано, Алонзо съчетаваше мускулите на Майк Тайсън с външността и острия ум на Уил Смит. Освен това бе искрен, безстрашен и с невероятно щедро сърце.

Йегер му имаше доверие.

Следваше сравнително миниатюрната фигура на Хиро Камиши, бивш член на японските специални сили Токуша Сакусен Гун. Камиши бе нещо като съвременен самурай, воин от по-висшия път. Изповядващ

мистичното воинско кредо на Изтока — бушидо, — той и Йегер бяха развили дълбоко приятелство през дните, прекарани в Амазония.

Трети бе Джо Джеймс, грамаден като мечка и може би най-незабравимият от бившия амазонски екип на Йегер. С дългата си рошава коса и масивната си брада той приличаше на кръстоска между бездомен скитник и рокер от „Ангелите на ада“.

В действителност Джо беше бивш член на новозеландските САС, може би най-коравите и прочутите от семейството на специалните авиационни служби. Роден ловец и следотърсач, той бе отчасти маор, което го правеше естествен другар на Такавеси Рафара.

След като бе участвал в безброй мисии на САС, Джеймс бе имал проблеми да приеме загубата на толкова много бойни другари. Но през годините Йегер се бе научил никога да не съди за една книга по корицата ѝ. Джеймс имаше несравнима нагласа да свърши възложената работа, независимо от всичко. Освен това бе надарен и с неимоверен талант да мисли извън установените правила.

Йегер го уважаваше дълбоко като професионалист.

Разбира се, тук бе и Ирина Нарова, макар че двамата с Йегер почти не бяха разменили дума след бруталното му изпитание.

През изминалите двайсет и четири часа Йегер до голяма степен се бе примирил със станалото и го беше приел такова, каквото бе — класически пример на тренировка за издържане на разпит, известен в занаята като ТИР.

Всеки надяващ се да влезе в САС беше подлаган на ТИР като кулминация на убийствения процес на подбор. Изпитанието съдържаше много от онова, което бе понесъл Йегер тук — шок, изненада, дезориентация и ужасяващи игри с психиката.

През дните на симулираното физическо и психологическо изпитание кандидатите бяха подробно проучвани за всичко, което би могло да издаде склонност към пречупване или издаване на другарите. Ако отговореха на някой от задаваните им въпроси по начин, който би могъл да издаде мисията им, биваха изхвърляни от процеса на подбор.

Оттук и отговорът, научен като животоспасяваща мантра — „Не мога да отговоря на този въпрос, сър“.

Във „Фалкенхаген“ изпитанието бе дошло така неочаквано и бе проведено толкова безмилостно, че на Йегер никога не би му хрумнало, че всичко може да е мрачна и жестока игра. А след като

Нарова изигра съвършено ролята си, той беше убеден, че е станал жертва на пълно предателство.

Бяха го изиграли, пребили и докарали до ръба, но той беше жив и се намираще една крачка по-близо до откриването на Рут и Люк. И точно сега това бе единственото, за което го беше грижа.

— Господа, Ирина, благодаря, че дойдохте. — Думите на Питър Майлс върнаха ума на Йегер в настоящето. Възрастният мъж плъзна поглед по постройката от бетон и стомана. — Много от онова, заради което сме тук, има корени на това място. В неговата ужасяваща история. В тези мрачни стени.

Той насочи вниманието си изцяло към аудиторията. В погледа му имаше напрегнатост, каквато Йегер не бе виждал досега. Той изискваше вниманието им.

— Германия. Пролетта на 1945 г. — обяви той. — Отечеството е прегазено от Съюзниците, германската съпротива се сгромолясва бързо. Мнозина от ключовите нацисти вече са в ръцете на победителите.

Върховните командващи били откарани в център за разпити с кодово име „Дъстбин“ недалеч от Франкфурт. Там те се опитали да отрекат напълно, че Райхът е имал оръжия за масово поразяване и че е планирал да ги използва, за да спечели войната. Но един от заловените най-сетне се пречупил и признал нещо, което на пръв поглед изглежда поредица от невероятни откровения.

След продължителен разпит той разкрил, че нацистите са разработили три страховити химически агента — нервнопаралитичните газове табун и зарин, както и прословутия *Kampfsoffe* или отровен газ, известен като *N-stoff*, вещество N. Освен това признал какви са мащабите на *Chemicplan* на Хитлер, проект за производство на хиляди тонове химични агенти, които да смажат противника. Невероятното е, че всичко това било напълно неизвестно за Съюзниците и съответно те не са разполагали със защита срещу подобни агенти.

Как е било възможно това? Първо, както сте забелязали, комплексът „Фалкенхаген“ е разположен дълбоко под земята. От въздуха той е повече или по-малко невидим. А най-страховитите агенти са били произвеждани на места като това. Второ, Хитлер е възложил изпълняването на програмата си за химични оръжия на

цивилна компания, огромния индустриален комплекс „И. Г. Фарбен“, ръководен от Ото Амброс.

Майлс натисна копче на лаптопа си и на стената на бункера се появи снимка. На нея се виждаше мъж на средна възраст с рошава руса коса и странно усмихващи се, лисичи очи. Около него витаеше усещането за лукавство.

— Амброс — обяви Майлс. — Умът зад създаването на тези фабрики за смърт. Задачата би била почти неизпълнима, ако нацистите не разполагали с на практика неограничена работна ръка. Подземните комплекси като „Фалкенхаген“ били построени от милионите злочести души, изпратени в концентрационните лагери. Нещо повече, на опасните производствени линии също работели концлагеристи, които и без това били осъдени на смърт.

Майлс остави последните си думи да увиснат във въздуха. Йегер се размърда неловко на стола си.

Имаше чувството, че в помещението се е промъкнало странно призрачно присъствие, което стиска с ледени пръсти разтуптяното му сърце.

25.

— Съюзниците открили огромни запаси от бойни отровни вещества, включително и тук, във „Фалкенхаген“ — продължи Майлс. — Говорело се дори за ракетно оръжие с широк обseg — V-4, наследник на ракетата V-2, способна да поразии пели като Вашингтон и Ню Йорк.

Общото чувство било, че сме спечелили войната на косъм. За някои изглеждало напълно логично да използваме опита на нацистките учени в подготовка за предстоящата война с руснаците — Студената война. Повечето нацистки ракетни учени се озовали в Съединените щати, където проектирали ракети срещу съветската заплаха.

Но тогава руснаците хвърлили своята бомба. В разгара на Нюрнбергския процес срещу военнопръстъпниците те призовали изненадващ свидетел — генерал-майор Валтер Шрайбер от медицинската служба на вермахта. Шрайбер заявил, че един почти неизвестен доктор от СС на име Курт Бломе е ръководил свръхсекретен нацистки проект, чийто фокус бил биологичната война с използването на *микроби*.

Майлс присви очи.

— Както всички знаете, биологичните оръжия са върховните масови убийци. Атомна бомба, пусната над Ню Йорк, би убила всички в града. Бойна глава със зарин би нанесла същите поражения. Но една-единствена ракета с бубонна чума би могла да избие всички в Америка, по простата причина че носителят на болестта се възпроизвежда. Веднъж попаднал на място, той се размножава в приемника си и се разпространява, като убива наред.

Проектът на Хитлер за биологична война бил с кодово име *Blitzableiter* „Гръмоотвод“. За да бъде скрит от Съюзниците, той бил маскиран като програма за борба с рака. Разработените по проекта агенти трябвало да се използват по пряка заповед на фюрера за постигане на окончателната победа. Но може би най-шокиращото от разкритията на Шрайбер е, че в края на войната Курт Бломе бил

привлечен от американците да пресъздаде тази програма, този път за Запада.

Наистина, по време на войната Бломе разработил страховити агенти — чума, тиф, холера, антракс и какво ли не още. Работил в тясно сътрудничество с японския Отряд 731, който пушал микроорганизми, избили половин милион китайци...

— Отряд 731 е черно петно върху историята ни — прекъсна го тих глас. Беше Хиро Камиши, японецът от екипа на Йегер. — Нашето правителство така и не се извини наистина. Отделните личности бяха оставени да постигнат мир с жертвите.

От онова, което Йегер знаеше за Камиши, за самия него би било напълно естествено да се обърне към жертвите на Отряд 731 и да потърси мир.

— Бломе бил безспорният велик майстор на биологичната война — поде отново Майлс и погледна присъстващите с блестящи очи. — Но има някои неща, които той не би разкрил *никога*, дори на американците. *Blitzableiter* оръжията не били използвани срещу Съюзниците поради една проста причина — нацистите усъвършенствали суперагент, който наистина да завладее света. Хитлер наредил той да бъде готов, но скоростта на съюзническото настъпление изненадала всички. Бломе и екипът му били победени, но само по време.

Майлс погледна към седналата фигура, стиснала тънък бастун.

— А сега давам думата на човек, който е бил участник във всичко това. През 1945 г. аз бях осемнайсетгодишен младеж. Джо Йегер може да разкаже по-добре от мен този най-мрачен епизод от историята.

Докато Майлс отиваше да помогне на чичо Джо да стане, сърцето на Йегер се разтуптя. Дълбоко в себе си той знаеше, че съдбата го е довела до този момент. Трябваше да спаси жена си и детето си, но от чутото тук бе ясно, че залогът е далеч по-голям от техния живот.

Чичо Джо пристъпи напред, като се облягаше тежко на бастуна си.

— Ще трябва да ви помоля да ме изтърпите, тъй като се обзалагам, че съм три пъти по-стар от някои от присъстващите. — Той

се огледа замислено. — И тъй, откъде да започна? Може би с операция „Лойтън“.

Погледът му се спря върху Йегер.

— През по-голямата част от войната служех с дядото на този младеж в САС. Може би се подразбира, но Тед Йегер беше мой брат. В края на 1944 г. бяхме изпратени в Североизточна Франция на мисия с кодово име „Лойтън“. Целта ѝ бе проста. Хитлер бе наредил на войските си да дадат последен отпор и да спрат напредването на Съюзниците. Ние трябваше да ги обезсърчим.

Скочихме с парашути и причинихме доста смут и хаос в тила на врага, като взривяхме железопътни линии и избивахме нацистки командири. Но в замяна врагът ни преследваше неуморно. В края на мисията трийсет и един души от частта ни бяха заловени. Бяхме твърдо решени да разберем какво се е случило с тях. Бедата бе, че САС бяха разтурени малко след войната. Никой не мислеше, че ще бъдат необходими по-нататък. Е, ние бяхме на друго мнение. Не за първи път не се подчинихме на заповедите.

Създадохме напълно неофициална част, чиято цел бе да издири изчезналите ни хора. Не ни отне много време да открием, че те са били измъчвани и убити по ужасен начин от нацистите. Така се заехме да преследваме убийците. Измислихме си величествено име — „Екип за разследване на военни престъпления“ към САС. Неформално бяхме известни като „Гайните ловци“. — Джо Йегер се усмихна тъжно. — Изумително е какво може да се постигне с малко блъф. Криехме се пред очите на всички и те приемаха, че сме група с добри намерения. Не бяхме такива обаче. В действителност бяхме нелегален отряд, който вършеше онова, което смяташе за правилно, и давахме заслуженото на виновниците. Такива бяха времената. Добри времена.

Старецът изглеждаше задавен от емоции, но събра сили да продължи.

— През следващите няколко години проследихме всеки един от нацистките убийци. Междувременно открихме, че неколцина от нашите са свършили на най-ужасното място — концлагера „Нацвайлер“.

За момент погледът на чичо Джо потърси Ирина Нарова. Йегер вече знаеше, че помежду им има специална връзка. Това бе едно от

многого неща, за които възнамеряваше да получи пълни обяснения от нейна страна.

— „Нацвайлер“ имаше газова камера — продължи чичо Джо. — Основната ѝ роля бе да изпробва нацистките оръжия върху живи хора — затворниците в лагера. Тестовите се провеждаха под ръководството на високопоставен доктор от СС. Името му беше Август Хирт. Решихме, че трябва да си поговорим с него.

Хирт беше изчезнал, но малцина можеха да се скрият от „Тайните ловци“. Открихме, че той също работи секретно за американците. През войната изпробвал нервнопаралитичен газ върху невинни жени и деца. Мъченията, бруталността и смъртта бяха неговата запазена марка. Ала американците бяха повече от доволни да го прикрият и ние разбрахме, че никога няма да допуснат да бъде изправен пред съда. Предвид обстоятелствата взехме решение — Хирт трябваше да умре. Но когато осъзна какво възнамеряваме, той ни предложи необичайна сделка — най-голямата тайна на нацистите срещу живота си.

Старецът изправи рамене.

— Хирт ни разкри нацисткия план за *Weltplagverwustung* — световна чумна катастрофа. Твърдеше, че планът бил да се използва изцяло нов микроорганизъм. Изглежда, никой не знаеше откъде се е появил той, но бил с невероятна поразяваща сила. Когато Хирт направил изпитания с него в „Нацвайлер“, смъртността била 99,999 процента. Нито едно човешко същество нямало естествена защита от него. Сякаш микроорганизмът не бил от този свят, или най-малкото не от нашето време.

Преди да го убием — защото, повярвайте ми, никога не бихме го оставили жив. — Хирт ни каза името на агента, дадено от самия Хитлер.

Измъченият поглед на чичо Джо се спря върху Йегер.

— Бил наречен *Gottvirus* — Божественият вирус.

26.

Чичо Джо помоли за чаша вода. Питър Майлс му подаде. Никой от другите не помръдна. Всички в отекващия бункер бяха заплени от разказа му.

— Съобщихме откритието си нагоре по веригата на командването, но никой не прояви особен интерес. С какво разполагахме? С едно име — *Gottvirus* — но като не броим него... — Чичо Джо повдигна и отпусна примирено рамене. — Светът живееше в мир. Обществото бе уморено от войната. Постепенно всичко беше забравено. За двайсет години. А после... Марбург.

Той се загледа нанякъде, унесен в далечни спомени.

— В Централна Германия се намира малкото красиво градче Марбург. През есента на 1967 г. избухна необяснима епидемия в лабораторията *Behringwerke* в града. Трийсет и един лаборанти бяха заразени. Седем от тях умряха. По някакъв начин се беше появил нов, неизвестен патоген. Нареккоха го марбургски вирус или *Filoviridae*, защото прилича на нишка, на влакно. Никога дотогава не беше виждано подобно нещо.

Чичо Джо допи водата си.

— Оказа се, че вирусът е бил пренесен в лабораторията от маймуни от Африка. Поне така гласи официалната версия. В Африка били изпратени научни екипи, които да проследят източника на вируса. Те търсели естествения му резервоар, домът му в дивата природа. Не го открили. И не само това, но и не могли да открият естествения му гостоприемник животното, което го носи. Иначе казано, в африканските джунгли, откъдето дошли маймуните, нямало и следа от вируса.

Маймуните се използват широко в лабораторните експерименти — продължи той. — За изпитания на нови лекарства и други подобни неща. Но също и за изпробване на биологични и химични оръжия, поради простата причина че ако даден агент убие маймуна, най-вероятно ще убие и човек.

Погледът на чичо Джо отново се спря върху Йегер.

— Дядо ти, генерал-майор Тед Йегер, почна да разследва историята. За много от нас работата на „Тайните ловци“ продължаваше. Появи се смразяваща картина. Оказа се, че през войната лабораторията била завод „И. Г. Фарбен“, част от империята на Ото Амброс, посветена на масовите убийства. И не само това — през 1967 г. неин директор бил не друг, а Курт Бломе, някогашният велик майстор на биологичната война на Хитлер.

Чичо Джо погледна слушателите си. В очите му гореше огън.

— В началото на шейсетте с Бломе се свързал човек, смятан за отдавна мъртъв — бившият генерал от СС Ханс Камлер. Камлер беше сред най-влиятелните хора в Райха и близък довереник на Хитлер. В края на войната изчезнал безследно. Тед Йегер го издирваше години наред. Накрая установи, че Камлер е бил привлечен в подкрепяна от ЦРУ организация, чиято цел била да шпионира руснаците.

Поради лошата му слава Камлер трябвало да действа под различни имена, като Харолд Краутхамер, Хал Крамер и Хорас Кьониг. През шейсетте той успял да се издигне до много висш пост в ЦРУ и привлякъл Бломе за тайната си кауза.

Чичо Джо замълча за момент и по покритото му с дълбоки бръчки лице премина сянка.

— Успяхме да проникнем в апартамента на Курт Бломе в Марбург и открихме личните му книжа. Дневникът му разкри абсолютно невероятна история, която никой не би взел за истинска при други обстоятелства. И много от нещата започнаха да се навързват. По един ужасен, смразяващ начин.

През лятото на 1943 г. фюрерът възложил на Бломе да съсредоточи работата си само върху един микроб. Той вече имал своите жертви. Двама души, лейтенанти от СС, умрели в резултат на въздействието му. Смъртта им била ужасна. Телата им започнали да се разпадат отвътре. Органите им черен дроб, бъбреци, бели дробове — се превръщали в каша, докато били още живи. Умрели, повръщайки гъста черна кръв — останките от изгнилите им втечнени органи, — и с отвратително изкривени като на зомбита лица. Когато смъртта ги взела, мозъците им били на пихтия.

Старецът вдигна поглед към аудиторията си.

— Сигурно се питате как са се забъркали лейтенанти от СС с подобен агент? И двамата служели в агенцията на СС, изучаваща древната история. Не забравяйте, че според изкривената идеология на Хитлер „истинските германци“ били митична северна раса — високи, русокоси и синеоки арийци. Шантаво, като имаме предвид, че самият Хитлер беше дребен, с черна коса и кафяви очи.

Чичо Джо поклати раздражено глава.

— Двамата лейтенанти, археолози аматьори и ловци на митове, били натоварени със задачата да „докажат“, че така наречената арийска господарска раса е владяла земята от незапомнени времена. Едва ли е нужно да казвам, че мисията им е била невъзможна, но в процеса на работата си те по някакъв начин се натъкнали на *Gottvirus*.

Бломе получил заповед да изолира и култивира загадъчния патоген. Той го направил и вирусът се оказал абсолютно унищожителен. Бил съвършен, истински дар от бога. Върховният божествен вирус. В дневника си записал следното: „Сякаш този патоген не е възникнал на нашата планета или поне идва от далечната праистория, много преди съвременният човек да се появи на земята“.

Чичо Джо събра сили.

— Пред пускането на вируса имало две предизвикателства. Първо, нацистите се нуждаели от лекарство — ваксина, която може да се произвежда масово, за да предпази германското население. И второ, трябвало да променят начина му на действие — трябвало да се предава не чрез обмен на телесни течности, а по въздушно-капков път. Трябвало да действа като вируса на грипа — един човек киха и заразява цялото население само за няколко дни.

Бломе работил неуморно. Надпреварвал се с времето. За наше щастие, изгубил надпреварата. Лабораторията му била завладяна от Съюзниците, преди да успее да усъвършенства ваксината и да промени начина на предаване на патогена. *Gottvirus* бил категоризиран като *Kriegsentscheidend*, най-високата степен на секретност, давана някога от нацистите. В края на войната генерал Ханс Камлер бил твърдо решен вирусът да си остане най-голямата тайна на Райха.

Чичо Джо се облегна на бастуна си — стар войник, стигащ до края на разказа си.

— И с това историята в общи линии приключва. В дневника на Бломе ясно се казва, че той и Камлер са запазили вируса и са

започнали да работят отново върху него в края на шейсетте. Има само още едно нещо — в дневника си Бломе многократно използва една и съща фраза. *Jedem das Seine*. Отново и отново. *Jedem das Seine...* Преведено от немски — „всеки си получава заслуженото“.

Погледът му обходи помещението. В очите му се четеше нещо, което Йегер май не беше виждал досега — страх.

27.

— Отлична работа в Лондон. Разбрах, че не е останало почти нищо.

И нито следа от извършителя.

Похвалата на Ханк Камлер беше отправена към едно абсолютно чудовище, седящо на пейката до него. С бръсната глава, козя брадичка и страховит белег до присвитите рамене, от Стив Джоунс лъхаше злонамереност и заплаха.

Двамата с Камлер се намираха в Усет Потомак Парк във Вашингтон. Вишните наоколо бяха разцъфнали, но на покритото с белези лице на едрият мъж нямаше нищо, което и далечно да напомня за добро настроение. По-младият Джоунс — може би наполовина на шейсет и трите години на Камлер — имаше студена като камък физиономия и очи на мъртвец.

— Лондон? — изсумтя той. — Можех да го направя и със затворени очи. Какво следва?

За Камлер страховитата физика и инстинктите на убиец на Джоунс бяха полезни, но той все още се съмняваше дали да го направи доверен член на екипа си. Подозираше, че Джоунс е от онези хора, които е по-добре да държиш в стоманена клетка и да ги пускаш само по време на война... или да взривят лондонско студио, каквато беше последната му задача.

— Любопитно ми е. Защо го мразите толкова?

— Кого? — попита Джоунс. — Йегер ли?

— Да. Уилям Едуард Йегер. Защо е тази всепоглъщаща омраза?

Джоунс се наведе напред и опря лакти на коленете си.

— Просто защото ме бива в мразенето.

Камлер вдигна лице, наслаждавайки се на топлото пролетно слънце.

— И все пак ми се иска да знам защо. Това ще ми помогне да ви направя един от моите... най-приблизени довереници.

— Ще го кажа така — мрачно отвърна Джоунс. — Ако не бяхте наредили да го запазя жив, Йегер сега щеше да е труп. Щях да го убия, докато отвличах жена му и детето му. Трябваше да ме оставите да свърша тази работа, когато имах възможността.

— Може би. Но предпочитам да го измъчвам колкото се може по-дълго. — Камлер се усмихна. — Както се казва, отмъщението е ястие, което е най-добре да се сервира студено... И тъй като семейството му е в ръцете ми, имам всички възможности да го поднеса. Бавно. Болезнено. О, толкова възхитително.

Едрият мъж се изсмя жестоко.

— Има логика.

— Та да се върнем на въпроса. Защо е тази всепоглъщаща омраза?

Джоунс обърна поглед към Камлер. Гледаше в очите на човек без душа.

— Наистина ли искате да знаете?

— Да. Ще ми бъде от полза. — Камлер замълча за момент. — На практика изгубих всякаква вяра в моите... източноевропейски оператори. Занимавах се с моя работа на един малък остров край бреговете на Куба. Преди няколко седмици Йегер ги удари здраво. Той и хората му бяха само трима, а моите трийсет. Разбираш защо изгубих доверие в тях. Защо може да поискам да те използвам повече.

— Аматьори.

Камлер кимна.

— Такова е и моето заключение. Но да се върнем на омразата към Йегер. Защо?

Погледът на едрият мъж стана унесен.

— Преди няколко години бях на подбор за САС. Заедно с един офицер на име капитан Уилям Йегер от Кралската морска пехота. Видях ме да допълвам запасите си и се зае да наложи изкривения си морал върху личните ми работи. Бях сред първенците. Никой не можеше да ме изпревари. После стигнахме до последния тест. За издръжливост. Шейсет и четири километра през мокри планини. На предпоследния пункт бях спрял, съблечен и претърсен. И знам, че Йегер ме е натопил.

— Не ми изглежда достатъчно за омраза за цял живот — отбеляза Камлер. — За какви запаси става въпрос?

— Гълтах хапчета като онези, които вземат атлетите за по-голяма бързина и издръжливост. В САС твърдят, че окуражават нестандартното мислене. Че ценят онези, чиито умове работят извън установените рамки. Пълни глупости. Ако това не беше нестандартно мислене, не знам какво е. Не бях просто изключен от подбора. Докладвах ми в частта ми и бях изхвърлен от самата армия.

Камлер наклони глава.

— Хванали са ви да използвате допинг? И Йегер ви е натопил?

— Със сигурност. Той е коварна змия. — Джоунс замълча за момент. — Опитвали ли сте се да си намерите работа, когато в досието ви пише, че сте изхвърлен от армията за вземане на дрога? Ще ви кажа нещо. Мразя змиите, а Йегер е най-отровната и най-уверената в правотата си от всички.

— Където е, че се намерихме един друг. — Погледът на Камлер се плъзна по вишневите дървета. — Господин Джоунс, мисля, че имам задача за вас. В Африка. Свързана е с един мой бизнес там.

— Къде в Африка? По принцип адски мразя това място.

— Имам ранчо за дивеч в Източна Африка. Страстта ми е едрият дивеч. Местните избиват животните ми с покъртително темпо. Особено слоновете заради бивните им. Носорозите също. Цената на роговете им е по-висока от тази на златото. Търся човек, който да иде там и да следи внимателно нещата.

— Внимателно не е запазената ми марка — отговори Джоунс. Той обърна масивните си жилести ръце и ги сви в юмруци като топовни гюлета. — А използването на ей тези. Или по-добре на нож, пластичен експлозив и „Глок“. Убивай, за да живееш; живей, за да убиваш.

— Сигурен съм, че ще има голяма нужда от всичко изброено там, където отивате. Търся шпионин, изпълнител и много вероятно убиец, всичко това в едно. Какво ще кажете?

— В такъв случай — и ако парите си заслужават — съм съгласен.

Камлер стана. Не протегна ръка на Стив Джоунс. Не можеше да се каже, че харесва този човек. След разказите на баща му за англичаните от военните години мразеше мисълта, че може да се довери на който и да било англичанин. Хитлер бе искал Великобритания да е на страната на Германия във войната; да сключи сделка след падането на Франция и двете страни да се обединят срещу

общия враг — Русия и комунизма. Но англичаните, инатливи и своенравни до последния, бяха отказали.

Под сляпото, магарешко ръководство на Чърчил те бяха отказали да видят логиката, да разберат, че рано или късно Русия ще се превърне във враг на всички свободно мислещи хора. Ако не бяха англичаните и техните шотландски и уелски събратя, Хитлеровият райх щеше да триумфира и останалото щеше да е история.

А вместо това седем десетилетия по-късно светът беше пълен с извратени и негодни хора — социалисти, хомосексуалисти, евреи, недъгави, мюсюлмани и какви ли не чужденци. Как само ги ненавиждаше. Как ги мразеше. И въпреки всичко тези *Untermenschen*, тези низши хора си бяха проправили път до най-високите ешелони на обществото.

И дългът на Камлер — и на неколцина добри хора като него — бе да сложи край на цялото това безумие.

Не, Ханк Камлер нямаше да се довери на който и да било англичанин. Но ако можеше да използва Джоунс, щеше да го направи — и на това ниво той реши да му подхвърли допълнителен кокал.

— Ако всичко върви добре, можете да получите възможност най-сетне да утолите жаждата си за мъст срещу Йегер.

За първи път от началото на разговора Стив Джоунс се усмихна, но в очите му нямаше топлина.

— В такъв случай аз съм вашият човек. Бройте ме.

Камлер понечи да си тръгне. Джоунс вдигна ръка да го спре.

— Един въпрос. А вие защо го мразите?

Камлер се намръщи.

— Намираме се в положение, в което аз задавам въпросите, господин Джоунс.

Джоунс обаче не се плашеше лесно.

— Казах ви моите основания. Мисля, че имам право да чуя вашите.

Камлер му отвърна с тънка усмивка.

— Ако трябва да знаете, мразя Йегер, защото неговият дядо уби баща ми.

28.

Бяха прекъснали събранието, за да хапнат и да починат. Но Йегер по принцип не спеше много.

Можеше да преброи на пръстите на едната си ръка нощите през последните шест години, в които се бе насладил на непрекъснат седемчасов сън.

Оказа се също толкова трудно да спи и сега, защото умът му беше претоварен до пръсване с нещата, разказани от чичо Джо.

Събраха се отново в бункера и Питър Майлс продължи нататък.

— Сега сме на мнение, че заразата през 1967 г. в Марбург е била следствие от експеримент на Бломе с вируса върху маймуни. Смятаме, че е успял да го промени така, че да се предава по въздушен път, което е било и причината за заразяването на лаборантите, но при модификацията вирусът до голяма степен е изгубил силата си.

Следихме внимателно Бломе продължи Майлс. — Той имаше няколко сътрудници бивши нацисти, работили с него от времето на фюрера. Но след заразата в Марбург прикритието им беше изложено на опасност. Те се нуждаеха от някое отдалечено място, където да забъркват своите смъртоносни коктейли. Място, на което няма да бъдат намерени.

Следихме ги в продължение на десетилетие. — Майлс замълча за момент. А през 1976 г. светът се сблъска с нов ужас — ебола. Ебола е вторият вирус от *Filoviridae*. Подобно на марбургския, за него се твърди, че се носи от маймуни и може да се предава между видовете и да поразява човека. Подобно на марбургския, той се появил в Централна Африка, недалеч от реката Ебола, откъдето е и името му.

Погледът на Майлс спря върху Йегер. Впи се в него.

— За да си сигурен в силата на вируса, трябва да го изпиташ върху човешки същества. Ние не сме идентични с приматите. Патогенът, който убива маймуна, може да няма никакъв ефект върху човек. Смятаме, че ебола е бил нарочно пуснат от Бломе, за да бъде изпробван върху хора. Деветдесет процента от заразените умират.

Девет от десет. Вирусът наистина е смъртоносен, но не колкото оригиналния *Gottvirus*. Очевидно Бломе и екипът му се доближаваха до целта. Предположихме, че работят някъде в Африка, но това е огромен континент с много диви и непознати места. — Майлс разпери ръце. — И в общи линии, тук следата изстина.

— Защо не разпитайте Камлер? — намеси се Йегер. — Можели сте да го замъкнете на място като това и да разберете какво знае.

— Поради две причини. Първо, той беше станал наистина влиятелна фигура в ЦРУ, подобно на много други бивши нацисти в американската военна машина и разузнавателните кръгове. И второ, дядо ти нямаше друг избор, освен да го убие. Камлер беше научил за интереса му към вируса. Ловът беше започнал. Битката бе на живот и смърт. И се радвам да кажа, че Камлер изгуби.

— Значи затова са преследвали дядо ми?

— Затова — потвърди Майлс. — Официалното заключение е самоубийство, но ние винаги сме вярвали, че генерал-майор Тед Йегер е убит от верни на Камлер хора.

Йегер кимна.

— Никога не би отнел собствения си живот. Имаше твърде много причини да живее.

Когато Йегер беше още тийнейджър, дядо му бе открит мъртъв в колата си, с пъхнат през прозореца маркуч от ауспуха. Заключение бе, че е сложил край на живота си заради стара травма от войната. Но малцина в семейството повярваха на тази версия.

— Когато всичко изглежда изгубено, често е най-добре да следваш парите продължи Майлс. — Поехме по тази следа и един от пътищата наистина ни отведе в Африка. Бившият генерал от СС Камлер твърдеше, че освен нацизма имал още една голяма страст в живота — запазването на дивата природа. В един момент той купил огромно ранчо за дивеч, по всяка вероятност със средства, ограбени от нацистите по време на войната.

След като дядо ти уби генерал Камлер, ранчото бе наследено от сина му Ханк Камлер. Бояхме се, че той продължава тайната работа на баща си там. Следяхме го години наред, наблюдавахме резервата за някаква следа от скрита биологична лаборатория. Не открихме нищо. Абсолютно нищо.

Майлс огледа присъстващите и очите му се спряха върху Ирина Нарова.

— И тогава чухме за изгубен военен самолет от Втората световна война в Амазония. Веднага щом научихме модела му, разбрахме, че това трябва да е един от нацистките полети по програма „Убежище“. Затова госпожица Нарова се присъедини към амазонския екип с надеждата, че самолетът може да разкрие нещо, някаква следа, която ще ни отведе до вируса.

Той наистина пазеше насоки. Но може би по-важното е, че експедицията ни накара врага да излезе наяве, принуди го да действа. Подозираме, че онези, които ви преследваха и които продължават да ви преследват, — са под прякото командване на Ханк Камлер, сина на генерал Камлер от СС. В момента той е заместник-директор на ЦРУ и се боим, че е наследил мисията на баща си — да възкреси *Gottvirus*.

Майлс направи пауза.

— Това знаехме допреди няколко седмици. През това време вие спасихте Летисия Сантос, която беше заловена от хората на Камлер, и при операцията се добрахте до компютрите на похитителите ѝ.

На стената на бункера отново се появи изображение.

Камлер Х.
BV222
Катави
Чома Малайка

— Ключовите думи, открити в имейлите на похитителите на острова — продължи Майлс. — Анализирахме кореспонденцията и смятаме, че тя е била между водача на бандата — Владимир — и самия Ханк Камлер.

Майлс махна с ръка към стената.

— Ще започна с третата дума от списъка. Сред документите, които открихте в самолета в Амазония, имаше един за полет до място на име Катави. Ранчото на Камлер е разположено в западния край на африканската държава Танзания, недалеч от езеро на име Катави.

Но защо полет по програмата „Убежище“ е бил насочен към водоем? Да погледнем втория ред от списъка — BV222. По време на

войната нацистите имали секретен изследователски център в Траvemюнде на германския бряг. Там те създали „Блом и Вос“ BV222, най-големия хидроплан по времето на войната.

Според нас се е случило следното. В края на войната Танзания е била британска колония. Камлер обещал на британците множество нацистки тайни в замяна на закрилата им. Така те дали зелена светлина на полет до най-доброто убежище — езерото Катави — на хидроплан BV222. На борда му е бил генерал Ханс Камлер с безценния му вирус, вероятно замразен или на прах — тайна, която той никога не би разкрил на Съюзниците.

Когато колониите в Източна Африка получили независимост, Камлер изгубил покровителите си, затова взел решението да купи огромна територия около езеро Катави. И там той създал лабораторията си — място, където в пълна тайна да продължи работа върху вируса.

Разбира се, нямаме доказателства за съществуването на тази лаборатория — продължи Майлс. — Ако наистина я има, тя може да се похвали с идеално прикритие. Ханс Камлер е създал резерват. Той си има всичко необходимо — пазители на дивите животни, първокласен екип природозащитници, луксозна вила за сафари и писта, която да посреща и изпраща гостите. Но последното нещо от списъка ни дава още една важна следа.

Чома Малайка е на суахили, езика на Източна Африка. Означава „Горящи ангели“. На територията на ранчото на Камлер има връх на име Горящи ангели. Той е в планинската верига Мбизи, южно от езеро Катави. Планините Мбизи са покрити с гъсти гори и почти неизследвани.

Майлс смени картината. На стената се появи назъбена планина, издигаща се над саваната.

— Разбира се, съществуването на тези ключови думи в имейли и на връх със същото име може да е само едно странно съвпадение. Но дядо ти ме е учил никога да не вярвам на съвпаденията.

Майлс тикна пръст в изображението.

— Ако Камлер разполага с лаборатория за биологично оръжие, според нас тя е скрита дълбоко под върха Горящи ангели.

29.

Питър Майлс завърши с покана за дискусия, за да използват богатия военен опит на събралите се в помещението.

— Въпросът ми е глупав — започна Луис Алонзо, — но какво е най-лошото, което може да се случи?

Майлс го погледна въпросително.

— Нещо като Армагедон? Изправени сме пред побъркан?

Алонзо пусна характерната си усмивка.

— Да, очевидно е напълно сбъркан. Улав. А сега ни кажете без подигравки.

— Опасяваме се, че имаме работа с микроб, от който никой не може да оцелее — мрачно отвърна Майлс. — Но само ако Камлер и хората му са успели да го превърнат в оръжие. Това е най-кошмарният сценарий — едновременно пускане на вируса на много места по целия свят, така че никое правителство да няма време да разработи лекарство. Ще настъпи пандемия с безпрецедентно висока смъртност. Събитие, което ще промени света — или по-скоро ще сложи *края* му.

Той замълча, за да могат всички да вникнат в смразяващите му думи.

— А какво *възнамеряват* да правят Камлер и приятелчетата му с вируса е съвсем друг въпрос. Подобен агент очевидно ще бъде безценен. Дали ще го продадат на онзи, който предложи най-високата цена? Или ще изнудват по някакъв начин световните лидери? Просто не знаем.

— Преди няколко години проиграхме някои ключови сценарии — отбеляза Алонзо. — С участието на най-добрите от американското разузнаване. Те изброиха трите най-големи заплахи срещу световната сигурност. Абсолютният номер едно е терористична група, сдобила се с напълно функциониращо оръжие за масово поразяване. Могат да го направят по три начина. Първо, да си купят атомна бомба от някоя страна, най-вероятно от бившия съветски блок, западнала след рухването на системата. Второ, да отвлекат химично оръжие, докато се

премества от една страна в друга — например, зарин от Сирия, пратен за унищожаване. Трето, да се сдобият с необходимата технология за построяването на собствени ядрени или химични оръжия. — Той погледна Питър Майлс. — Тези типове определено си разбират от работата, но никой не е споменавал за някакъв полудял кучи син, предлагащ готово за използване биологично оръжие на онзи, който предлага най-добрата цена.

Майлс кимна.

— И с основателна причина. Истинското предизвикателство е доставянето. Ако се приеме, че са усъвършенствали предаваната по въздух версия, съвсем лесно е да се качат на самолет и да помахат с кърпичка, щедро поръсена с изсушен вирус. И не забравяйте, че сто милиона вируса това е населението на Англия и Испания, взети заедно — се побират в размерите на точка в края на изречението.

След като изтръска кърпичката си, нашият човек може да разчита на климатичната инсталация на самолета да свърши останалото. В края на полета — да кажем, на „Еърбъс А380“ — имаме около петстотин заразени и най-хубавото е, че никой от тях не го подозира. Часове по-късно самолетът каца на „Хийтроу“ в Лондон. Голямо летище, пълно с хора. Качват се на автобуси, влакове или метро, разпространяват вируса с дъха си. Някои пътуват транзитно за Ню Йорк, Рио, Москва, Токио, Сидни или Берлин. За четиресет и осем часа вирусът се е разпространил във всички градове и държави... И това, господин Алонзо, е вашият сценарий за Армагедон.

— Какъв е инкубационният период? Колко време ще мине, преди хората да си дадат сметка, че нещо не е наред?

— Не знаем. Но ако прилича на ебола, значи двайсет и един дни.

Алонзо подсвирна.

— Това вече е истинска гадост. Едва ли можеш да създадеш по-страшен агент.

— Именно. — Питър Майлс се усмихна. — Има обаче една уловка. Помните ли човека, който се качва в самолета с носна кърпичка със сто милиона вируса по нея? Той трябва да е доста особен. Заразявайки хората в самолета, ще зарази и самия себе си. — Той замълча за момент. — Макар че, както знаем, сред някои терористични групи има предостатъчно млади хора, готови да умрат за каузата.

— „Ислямска държава“; „Ал Кайда“; АКЦИМ^[1]; „Боко Харам“. — Йегер изброи обичайните заподозрени. — И куп други побъркани със същото мислене.

Майлс кимна.

— Именно затова се боим, че Камлер може да продаде агента на онзи, който предложи най-високата цена. Някои от тези групи имат на практика неограничен бюджет и със сигурност имат средствата — самоубийствени човешки средства — да доставят агента.

— Във всички тези сценарии има един проблем. Един недостатък — обади се нов глас. Беше Нарова. — Никой няма да продаде подобен агент, ако не притежава противоотровата. Иначе ще подпише собствената си смъртна присъда. А ако има противоотрова, човекът с носната кърпичка ще е недосегаем за вируса. И ще оцелее.

— Може би — съгласи се Майлс. — Но дали ще поискате да сте този човек? Ще сте готови ли да разчитате на ваксина, която най-вероятно е била изпробвана само върху мишки, плъхове и маймуни? И откъде Камлер би намерил хора, върху които да изпробва новите си ваксини?

При споменаването за опити върху хора погледът на Майлс се стрелна към Йегер, сякаш привлечен неустойимо от него. Почти виновно. Йегер се запита какво в подобни експерименти насочва вниманието на Майлс върху него.

Навикът му да прави така започваше да го плаши сериозно.

[1] „Ал Кайда“ в Ислямски Магреб — Б.пр. ↑

30.

Йегер реши, че ще повдигне въпроса пред Майлс по-късно.

— Добре, да караме по същество — заяви той. — Каквото и да е замислил да прави Камлер с вируса, онова ранчо край Катави е най-вероятното място, където да го спипаме, нали така?

— Така смятаме — потвърди Майлс.

— И какъв е планът?

Майлс погледна към чичо Джо.

— Да кажем, че сме открити за предложения.

— Защо просто не се обърнем към властите? — обади се Алонзо.

— Да пратят екип тюлени и да му наречат задника?

Майлс разпери ръце.

— Разполагаме с улики, но не и със сигурни доказателства. Освен това не можем да се доверим абсолютно на никого. Проникнали са в най-висшите ешелони на властта. Разбира се, сегашният директор на ЦРУ Дан Брукс поддържа връзки с нас. Той е добър човек. Но си има своите грижи, свързани дори с президента. С две думи, можем да разчитаме само на себе си. На нашата мрежа.

— И кой всъщност образува тази мрежа? — поинтересува се Йегер. — Кой са тези *ние*, за които все говорите?

— „Тайните ловци“ — отвърна Майлс. — Сформирани след Втората световна война и съществуващи до днес. — Той посочи към чичо Джо. — За съжаление, единственият останал жив от първите е Джо Йегер. Благословени сме, че е още сред нас. След тях други поеха делото. Ирина Нарова е една от тях. — Той се усмихна. — И се надяваме, че днес в това помещение имаме още шестима души попълнение.

— А финансирането? Поддръжката? Чадъра? — продължи с въпросите Йегер.

Питър Майлс се намръщи.

— Добри въпроси... Всички сте чували за нацисткия „златен влак“, открит наскоро от ловци на съкровища под една планина в

Полша. Е, имало е много такива влакове, повечето от опразването на берлинската Райхсбанк.

— Съкровището на Хитлер ли? — попита Йегер.

— Съкровището на Хилядолетния райх. В края на войната размерите му били зашеметяващи. Докато Берлин изпадал в хаос, златото било натоварено на влакове и изчезнало безследно. Един такъв влак привлякъл вниманието на „Тайните ловци“. По-голямата част от товара представлявала заграбени ценности, но след като веднъж се стопи, златото не може да бъде проследено. Решихме, че е най-добре да го задържим като оперативен капитал. — Той сви рамене. — Просящите не могат да избират.

Колкото до чадър, имахме такъв донякъде. Първоначално „Тайните ловци“ бяха сформирани под шапката на Министерството на икономическата война. Чърчил го създаде, за да води най-секретните военни операции. В края на войната то официално беше закрито, но всъщност все още съществува негов малък изпълнителен клон, намиращ се в невзрачна лондонска къща на Итън Скуеър в Лондон. Те са нашите благодетели. Те наглеждат и поддържат дейността ни.

— Нали казахте, че немското правителство ви е отстъпило това място?

— Хората от Итън Скуеър имат много добри връзки. На най-високо ниво, разбира се.

— И кои по-конкретно сте вие? — не мирясваше Йегер. — Кои са „Тайните ловци“. Брой? Състав? Агенти?

— Всички сме доброволци. Призовават ни само когато има нужда от нас. Например, разпитващите, дори главният разпитващ, са част от мрежата ни. Извикахме ги и те си изиграха ролята. Сега ги няма, поне докато не ни потрябват отново. Дори това място работи само когато ние работим. Иначе е в нафталин.

— Добре, да кажем, че се присъединяваме — заяви Йегер. — Какво следва?

Майлс зареди диапозитив, показващ въздушна снимка на планината Горящи ангели.

— Чома Малайка, изглед отгоре. Влиза в пределите на резервата на Камлер, но достъпът до нея е абсолютно забранен. Обяснението е, че е място за размножаване на слонове и носорози и че достъп имат

единствено старши служители на резервата. Дадена е заповед да се стреля на месо по всеки, който се опита да влезе там.

Основната ни грижа е какво се крие *под* планината. Там има серия големи пещери, първоначално дело на водата, но разширени покъсно от животните. Както знаете, всички едри животни се нуждаят от сол. Слоновете влизат в пещерите да я търсят и я изравят с бивните си. Разширили са пещерите до мамутски размери, ако мога да си позволя играта на думи.

Сигурно забелязвате, че основната геологична структура е калдера, срутил се стар вулкан. От него е останал назъбен пръстен от стени около голям централен кратер, където е бил някогашният конус на вулкана, преди да се взриви. Чашата на кратера се пълни с вода през дъждовните сезони и образува плитко езеро. Пещерите са около водата и най-важното е, че попадат в зоната за стрелба на Камлер.

Погледът на Майлс обходи присъстващите.

— Нямаме доказателства, че в тези пещери се крие нещо зловещо. Трябва да влезем и да намерим доказателствата. И точно тук е вашата роля. В края на краищата, вие сте професионалистите.

Няколко секунди Йегер остана загледан във въздушната снимка.

— Стените на кратера изглеждат високи около осемстотин метра. Бихме могли да скочим в самия кратер, като отворим парашутите си зад прикритието на стените. Да се спуснем незабелязано и да влезем в пещерите... Проблемът е да останем незабелязани, след като стигнем там. Със сигурност има сензори за движение при отворите. Аз лично бих поставил и видеонаблюдение, инфрачервени камери, прожектори, сигнални системи и какво ли не още. Това е проблемът с пещерите — има само един път към тях, което означава, че той лесно може да бъде покрит.

— Значи е просто — обади се глас. Влизаме със знанието, че ще бъдем засечени. Оставяме се да попаднем в паяжината. Ако не друго, това най-вероятно ще разкрие какво става там.

Йегер погледна говорещия — Нарова.

— Чудесно. Има обаче един проблем. Как ще излезем?

Нарова тръсна пренебрежително глава.

— С бой. Ще отидем тежковъоръжени. След като открием онова, което търсим, се изтегляме с бой.

— Или умираме. — Йегер поклати глава. — Не, трябва да има и по-добър начин...

За момент погледна към Нарова и ъгълчетата на устните му се изкривиха в палава полуусмивка.

— Май се сетих за един. И знаеш ли какво? Страшно ще ти хареса.

31.

— Резерватът си е съвсем истински, нали? — попита Йегер.

— Иначе казано, върви с организиране на сафари, хижи и така нататък, прав ли съм?

Питър Майлс кимна.

— Да. Хижата „Катави“. Петзвезден лукс.

— Добре, да кажем, че сте гости на хижата, но че сте доста вятърничави. По пътя към хижата решавате да изкачите върха Горящи ангели, просто защото го има. Най-високата точка по устието на кратера се намира извън границите на забранената зона, нали?

— Да — потвърди Майлс.

— Значи, пътувате към хижата и виждате страхотния връх. Имате време и си казвате, какво пък толкова? Малко е стръмно, но като стигате горе, виждате отвесните скали, спускащи се към кратера долу. Забелязвате отвора на пещера — тъмна, загадъчна, привличаща. Не знаете, че се намира в забранена територия. Откъде бихте могли? Решавате да се спуснете долу и да разгледате. Това е маршрутът ни към пещерите и поне има добро обяснение за действията ни.

— Че какво му е лошото на плана? — вметна Нарова.

— Има една важна подробност. Вятърничави, нали така? Това е ключът. Какви хора са вятърничави? Не и група калени бойци като нас. — Йегер поклати глава. — Младоженците са вятърничави. Някаква богата двойка младоженци. От онези, които прекарват медения си месец в петзвезден лукс.

Погледът на Йегер се премести от Нарова към Джеймс и обратно.

— Това сте вие двамата. Господин и госпожа Бърт Гроувс, с издути портфейли и размътени от любов мозъци.

Нарова впери поглед в брадатата грамада на Джо Джеймс.

— Аз и той? Защо ние?

— Ти, защото никой от нас няма да тръгне да дели хижа за сафари с друг мъж — отвърна Йегер. — И Джеймс, защото щом си

обръсне брадата и се подстриже, ще бъде идеален.

Новозеландецът поклати глава и се усмихна.

— А какво ще правиш ти, докато двамата с прекрасната Ирина вървим към африканския залез?

— Ще бъда плътно зад вас — отвърна Йегер. — С оръжията и подкреплението.

Джеймс почеса огромната си брада.

— Един проблем, освен бръсненето на това нещо... Не давам гаранции, че ще мога да държа ръцете си далеч от Ирина. Така де, колкото и да съм...

— Млъквай, Осама Бин Лайнар — срязва го Нарова. — Мога да се грижа за себе си.

Джеймс сви добродушно рамене.

— Сериозно, има проблем. Камиши, Алонзо и аз сме още под наблюдение, не забравяй. Имаме кожна лайшманиоза и ни е забранено да се натоварваме. А доколкото мога да преценя, операцията няма да е от леките.

Джеймс не се майтапеше за болестта. В края на експедицията в Амазония той, Алонзо и Камиши бяха прекарали няколко седмици в джунглата. По време на епичния им изход бяха хапани от пясъчни мухи — миниатюрни тропически насекоми колкото връх на топлийка.

Мухите бяха снесли яйцата си под кожата им, за да могат ларвите да се хранят с живото месо. Ухапванията се бяха превърнати в открити, сълзящи язви. Единственото лечение бе серия инжекции пентостам — много отровно лекарство. Всяка инжекция бе като вкарване на киселина във вените. Пентостамът беше толкова опасен, че можеше да отслаби сърцето и дихателната система, поради което беше и забраната на активна физическа дейност.

— Остава Раф — предложи Йегер.

Джеймс поклати глава.

— При цялото ми уважение, но Раф просто не е за тази роля. Извинявай, приятел, но е заради татуировките и косата. Никой няма да се върже. И това означава — той посочи Йегер, — че оставаш само ти.

Йегер хвърли поглед към Нарова. Изобщо не изглеждаше смутена от обсъжданията. Не че беше особено изненадан. Тя сякаш беше лишена от повечето човешки усещания как трябва да общуват

хората помежду си, особено когато ставаше въпрос за общуване между половете.

— Ами ако хората на Камлер ни разпознаят? Вероятно разполагат с наши снимки, със сигурност поне с мои — възрази той. Това беше основната причина да не предложи от самото начало да отиде с Нарова.

— Има две възможности — обади се Питър Майлс. — И между другото, планът ми харесва. Ще бъдете маскирани. Крайната възможност е пластична хирургия. Не толкова крайната е да променим външността ви, доколкото е възможно, без да ви подлагаме под ножа. И в двата случая разполагаме с хора, способни да го направят.

— Пластична хирургия ли? — втрещи се Йегер.

— Не е толкова необичайно. Госпожица Нарова се е подлагала вече два пъти. Всеки път подозирахме, че противникът знае как изглежда. Всъщност „Тайните ловци“ имат дълга история за подлагането под ножа.

Йегер вдигна ръце.

— Добре, вижте, не може ли да го направим без клъцване и рязане?

— Можем и в този случай ще станете блондин обяви Майлс. — И за всеки случай съпругата ви ще бъде пленителна брюнетка.

— Не е ли по-добре огненочервена коса? — предложи Джеймс. — Ще подхожда много повече на темперамента й.

— Гледай си работата, Осама — изсъска Нарова.

— Не, не. Блондин и брюнетка. — Питър Майлс се усмихна. — Ще бъде перфектно, повярвайте ми.

След като се разбраха по този въпрос, събранието се разпусна. Всички бяха уморени. Престоят дълбоко под земята караше Йегер да се чувства странно неспокоен и раздразнителен. Копнееше за полъха на вятър и слънчева светлина.

Но първо трябваше да направи още едно нещо. Забави се, докато другите излизаха, след което отиде при Майлс, който прибираше компютъра и проектора.

— Може ли да поговорим на четири очи?

— Разбира се. — Майлс се огледа. — Мисля, че сме сами.

— Е. любопитно ми е — започна Йегер. — Защо наблегнахте толкова на опитите върху хора? Сякаш смятате, че това е свързано

лично с мен?

— А, това ли... Не съм много добър в скриването на истината, особено когато ме тревожи... — Майлс отново включи лаптопа си. Ще ви покажа нещо.

Той щракна върху един файл и отвори изображението. Мъж с бръсната глава, в пижама на черни и бели райета, свлечен до гола, облицована с плочки стена. Очите му бяха затворени, челото сбърчено, а устата му беше отворена в беззвучен писък.

Майлс погледна към Йегер.

— Газовата камера на „Нацвайлер“. Както при повечето си дейности, нацистите са документирали много подробно експериментите си е отровен газ. Има четири хиляди подобни снимки. Някои са много по-смустващи, защото показват опити върху жени и деца.

Йегер имаше ужасното предчувствие накъде бие Майлс.

— Кажете ми го направо. Трябва да знам.

Възрастният мъж пребледня.

— Никак не ми е приятно да го казвам. И не забравяйте, че това са само подозрения... Но Ханк Камлер държи жена ви и детето ви. В ръцете му са. Той — или хората му — ви изпратиха доказателство, че са още живи. Или че най-малкото са били живи до неотдавна.

Няколко седмици по-рано Йегер беше получил имейл с прикачен файл. Когато го отвори, видя снимка на Рут и Люк; бяха на колене и синът му държеше вестник — доказателство, че са били живи на тази дата. Това беше част от опита да измъчват и пречупят Йегер.

— Тук вече си съчинявам. Държи семейството ви и рано или късно ще трябва да изпита своя *Gottvirus* върху живи хора, ако иска да докаже без никакви съмнения...

Гласът му замря. Очите му бяха пълни с мрачна болка. Остави останалото неизказано. Колкото до Йегер, нямаше нужда да му го казват.

Майлс го погледна изпитателно.

— Още веднъж съжалявам, че сметнахме, че трябва да ви подложим на изпитание.

Йегер не отговори. Точно сега това беше последното, за което го бе грижа.

32.

Йегер се оттласна, засили тялото си в пространството и остави гравитацията да се погрижи за останалото. Въжето засъска през самохвата, докато се носеше надолу и дъното на кратера приближаваше с всяка секунда.

На петнайсетина метра под него Нарова висеше на своето въже, захваната с D-образния си карабинер — клин, забит в удобна пукнатина в скалата, с яка стоманена халка накрая. Беше се закрепила добре и чакаше Йегер да стигне до нея, след което щеше да продължи следващия етап от спускането.

Осемстотинте метра почти отвесна скала, образуваща вътрешната стена на кратера на Горящи ангели, изискваха около четиринайсет отделни рапела, или шейсет метра въже — горе-долу максималното, което можеше да носи човек.

Начинанието се оказваше доста тежко.

Седемдесет и два часа по-рано Йегер беше мълчал потресено. Инструктажът на Питър Майлс не оставяше много на въображението. Нещата вече не се свеждаха само до Рут и Люк. Напълно възможно бе залогът да е оцеляването на самия човешки вид.

Подобно на истински младоженци, той и Нарова бяха долетели направо на международното летище, след което наеха джип и потеглиха на запад в изгорения от слънцето африкански пущинак. След осемнайсетчасово пътуване стигнаха върха Горящи ангели, спряха, заключиха колата и започнаха епичното катерене.

Краката на Йегер отново опряха стената и той се оттласна силно за пореден път. Но докато го правеше, от скалата се отчупиха големи парчета и полетяха надолу... право към мястото, където висеше Нарова.

— Камъни! — извика Йегер. — Пази се!

Нарова дори не погледна нагоре. Нямаше време. Вместо това Йегер я видя как се вкопчва с пръсти в скалата и долепя тялото си към нея, притиснала лице в нагорещената от слънцето повърхност. На фона

на грамадния кратер тя изглеждаше дребна и някак крехка и Йегер затаи дъх, докато миниатюрната лавина се носеше надолу.

В последния момент камъните се удариха в тесен корниз точно над главата ѝ, рикошираха и прелетяха на сантиметри от нея.

Това наистина беше разминаване на косъм. Ако я беше ударил и само един камък, щеше да счупи черепа ѝ и Йегер нямаше да успее да я закара навреме до някоя болница.

Отпусна въжето и продължи надолу, докато не стигна до нея.

Тя го изгледа.

— Тук има достатъчно неща, които искат да ни убият. Не е нужно и ти да си сред тях. — Изглеждаше добре. Дори не беше стресната.

Йегер се закрепил, освободи се от въжето и ѝ го подаде.

— Твой ред е. О, и внимавай със спускането. Някои камъни се отронват лесно.

Както много добре знаеше, Нарова не си падаше особено по закачливия му хумор. Като цяло се опитваше да не му обръща внимание, което правеше нещата още по-забавни.

Тя се намръщи.

— *Schwachkopf*.

Както бе научил в Амазония, тя обичаше да използва немската дума за *кретен*. Вероятно беше възприела ругатнята покрай „Тайните ловци“.

Докато Нарова се подготвяше, Йегер се загледа на запад над виещата се мъгла в кратера. Виждаше мястото, където стената се разделяше от масивна арка. Отворът позволяваше на езерото на запад оттук, придошло през дъждовния сезон, да повдига нивото на подпочвените води в кратера.

И именно това правеше мястото толкова опасно.

Танганайка, най-голямото пресноводно езеро на света, се намирало на няколкостотин километра на север. Изолираността му и огромната му възраст — беше на около двацет милиона години — бе причина там да се развие уникална екосистема. Водите му бяха дом на гигантски крокодили, огромни раци и масивни хипопотами. Тучните гори покрай бреговете му приютяваха стада диви слонове. И с идването на дъждовете голяма част от този живот попадала от езерото в кратера на Горящи ангели.

Между Йегер и внушителната арка се намираше един от основните водоеми на калдерата. Едва можеше да го различи заради гъстата растителност. Но определено го чуваше. Плясъците и ревовете на хипопотамите достигаха до нет в горещия влажен въздух.

Там се беше събрала колония от стотина животни, превръщайки водоема в огромна кална баня. И докато безмилостното африканско слънце печеше земята и водоемът се смалчаваше, едрите животни бяха принудени да се скупчват все повече и ставаха все по-раздразнителни.

Подобни места определено трябваше да се заобикалят колкото се може по-отдалеч. Същото се отнасяше за водните пътища, свързващи калните бани. В тях дебнеха крокодили и след като се бяха сблъскали с едно подобно влечуго в Амазония, Йегер и Нарова нямаха намерение да повтарят изживяването.

Щяха да се придържат към сухата земя всеки път, когато това бе възможно.

Но, разбира се, дори там дебнеха опасности.

33.

Двайсет минути след като предизвика падането на камъните, яките подметки на кубинките на Йегер тупнаха върху богатата вулканична почва на дъното на кратера; въжето го дръпна нагоре и го спусна обратно няколко пъти, преди да се успокои.

Строго погледнато, беше по-добре да използват статично въже — такава с нулева еластичност — за рапелите. Но е по-добре да не си с подобно, ако ти се случи да паднеш. Еластичност на алпинисткото въже омекотява падането по същия начин, по който скачачът с бърнджи намалява скоростта си в края на скока.

Но падането си е падане и боли.

Йегер се откачи, дръпна въжето от последния клин и го остави да падне със съскане в краката му. После го нави, като започна от средата, и го метна през рамо. Спря за момент, за да огледа пътя пред тях. Теренът беше направо извънземен, толкова много се различаваше от онзи от другата страна.

Когато двамата с Нарова изкачваха външните склонове, теренът се бе оказал неимоверно ронлив и коварен. Беше прояден от сезонните дъждове и покрит с плетеница от дълбоки дерета със стръмни стени.

Изкачването до най-високата точка бе дълго, горещо и дезориентиращо. На много места се влачеха в сянката на някое дърво без никаква възможност да се огледат и да се ориентират лесно. Беше почти невъзможно да намерят опора на сухата ронлива повърхност и се подхлъзваха надолу почти на всяка крачка.

Но една мисъл преследваше непрекъснато Йегер — за Рут и Люк, затворени в пещерите долу и заплашени от ужасна участ, както се опасяваше Питър Майлс. Разговорът се беше провел преди дни, но картината, страшното привидение продължаваше да изгаря ума му.

Ако някъде под тази планина имаше скрита лаборатория за биологични оръжия — с голяма вероятност семейството на Йегер да е затворено там в очакване на окончателните изпитания с вируса, — за неутрализирането ѝ щеше да е нужен щурм на целия екип. Сегашната

мисия беше опит да се докаже съществуването ѝ — по един или друг начин.

Засега бяха оставили останалите от екипа — Раф, Джеймс, Камиши, Алонзо и Дейл — във „Фалкенхаген“, където да извършат подготовката. Разглеждаха възможностите за предстоящия щурм и събираха необходимите оръжия и екипировка.

Йегер изпитваше изгаряща нужда да намери семейството си и да спре Камлер, но в същото време знаеше колко важно е да бъдат подготвени подобаващо за онова, което предстои. В противен случай всички щяха да паднат още при първия сблъсък, преди да имат шанс да спечелят по-голямата война.

Докато беше в армията, една от любимите му максими беше принципът на петте П: подходящата подготовка предотвратява пълното прецакване. Иначе казано, провалиш ли се в планирането, планираш провала си. Екипът във „Фалкенхаген“ беше натоварен да гарантира, че когато открият лабораторията на Камлер, ще бъдат напълно подготвени и няма да се провалят.

Йегер изпита двойно облекчение, когато стигнаха ръба на кратера предишната вечер. Една крачка по-близо. Една крачка по-близо до мрачната истина. Назъбеният хребет се простираше от двете му страни — пръстен, някога бил нажежени до червено скали и магма, а сега суров и сив ръб с каменист, напичан от слънцето и брулен от вятъра профил.

Бяха си устроили лагер на него — или по-скоро на един скален корниз на няколко метра под ръба. Твърдата, сурова, неприветлива скала бе достъпна само със спускане с рапели отгоре, което означаваше, че са в безопасност от дивите животни. Ала в леговицето на Ханк Камлер хищниците бяха в изобилие. Освен очевидните лъвове, леопарди и хиени не биваше да забравят масивните кафърски биволи и хипопотамите, които всяка година убиваха повече хора от всяко месоядно.

Могъщ, ревниво пазещ територията си, изненадващо бърз за масивното си туловище и отдаден на защитата на малките си, хипопотамът беше най-опасното животно в Африка. И пресъхващите водоизточници на Катави беше принудило хипопотамите да се скупчат заедно в гъста, раздразнена и избухлива маса.

Ако затвориш прекалено много плъхове в клетка, те ще започнат да се изяждат един друг. Ако събереш прекалено много хипопотами около водоем, ще станеш свидетел на най-свирепите схватки в свръхтежка категория.

И ако си човек, имал злощастieto да попадне сред тях, ще се превърнеш в кървава пихтия под краката на вбесените животни.

Когато се събуди на ръба на кратера, Йегер бе посрещнат от спираща дъха гледка — цялото дъно на калдерата беше море от пухкав облак. Осветен от розовите лъчи на изгряващото слънце, той изглеждаше почти твърд, сякаш можеха да стъпят на него и да прекосят кратера от единия край до другия.

В действителност това бе ниско стелеща се мъгла, отделяна от гъстата гора, която покриваше по-голямата част от калдерата. И сега, когато беше в нея, гледката, миризмите и звуците отново спряха дъха му.

След като възето беше навито, Йегер и Нарова продължиха напред. Появата им обаче вече беше задействала алармата. Ято фламинги се вдигна от близкото езеро и полетя като гигантски розов килим, надавайки пронизителни крясъци, които отекваха от стените на кратера. Гледката бе завладяваща — птиците бяха хиляди, привлечени тук от минералите, отложени във вулканичните води на езерото.

Тук-там Йегер виждаше гейзери, изхвърлящи гореща вода високо във въздуха. Той спря за момент, за да провери пътя, после даде знак на Нарова да го последва.

Вървяха мълчаливо през извънземния пейзаж, като само от време на време си показваха със знаци откъде да минат. Инстинктивно разбираха мълчанието на другия. Мястото бе изумително. Имаха чувството, че са попаднали в изгубен във времето свят, в който никога не е стъпвал човешки крак.

Оттук и желанието им да се промъкнат през него в пълно мълчание, незабелязани от нищо, което би могло да ги вземе за плячка.

34.

Кубинките на Йегер пробиха коричката на засъхналата от слънцето кал. Той спря пред езерцето. Беше плитко — прекалено плитко за крокодили — и кристалночисто. Водата му изглеждаше идеална за пиене, а от прехода под изгарящото слънце усещаше гърлото си като шкурка. Но бързо топване на пръстите и опитването с върха на езика потвърди онова, което подозираше. Тази вода можеше да ги убие.

Извираща от земните недра и загрята почти до кипване от магмата, водата беше прекалено гореща на допир. И освен това бе толкова солена, че едва не го задави.

Дъното на кратера беше осеяно тук-там с тези димящи вулканични извори, наситени с токсични газове. Там, където слънцето изпаряваше водата, по краищата на езерцата имате тънък пласт сол, създаваш шантавото впечатление, че тук, толкова близо до екватора, се е образувал скреж.

Погледна към Нарова.

— Солена — прошепна той. Не става за пиене. Но би трябвало да има предостатъчно вода в пещерите.

Жегата беше убийствена. Задължително трябваше да пият.

Тя кимна.

— Да вървим.

Докато Йегер нагазваше в горещото солено езерце, бялата коричка захрущя под калните му обувки. Пред тях имаше горичка от баобаби — любимите дървета на Йегер. Масивните им дебели стволове бяха сребристосиви и гладки, подобно на хълбоците на могъщ мъжки слон.

Тръгна към тях, като мина покрай един, който бе с такава обиколка, че трябваше да се събере целият му екип, за да го обхване с ръце. Стволът се издигаше от масивната си основа като статуя, завършвайки с корона от къси дебели клони, подобни на изкривени пръсти, посягащи да сграбчат въздуха.

Йегер за първи път видя отблизо баобаб няколко години по-рано, при това по един наистина паметен начин. Докато пътуваха за сафарито с Рут и Люк, бяха посетили Големия баобаб в Сънленд в Южна Африка, провинция Лимпопо, който имаше обиколка четиресет и пет метра и бе изключително стар.

След като навършат няколкостотин години, баобабите започват да стават естествено кухи. Вътрешността на Големия баобаб беше толкова огромна, че в него бяха направили бар. Йегер, Рут и Люк седнаха в подобното на пещера сърце на дървото, пиха изстудено кокосово мляко със сламки и имаха чувството, че са семейство хобити.

Накрая Йегер беше подгонил Люк из чворестия интериор, като викаше с дрезгавия глас любимата фраза на Ам-Гъл: „Безценното ми. Безценното ми“. Рут дори беше дала на Люк венчалната си халка за по-голяма автентичност на сцената. Беше вълшебно и забавно — и погледнато сега, разбиващо сърцето.

А тук горичка баобаби стояха на стража пред тъмната зейнала паст на леговището на Камлер, неговото царство под планината.

Йегер вярваше в поличби. Баобабите неслучайно бяха тук. Говореха му: на прав път си.

Клекна пред дузина паднали шушулки с деликатно жълт цвят, подобни на яйца на динозавър в пръстта.

— Наричат баобаба преобърнато дърво — прошепна той на Нарова. — Сякаш е бил изкоренен от великан и забит на обратно в земята. — Знаеше го от времето, когато бе служил в Африка; тогава бе научил донякъде и местния език. — Плодовете му са богати на антиоксиданти, витамин С, калий и калций, най-хранителните в целия свят. Нищо не може да се сравнява с тях.

Той прибра няколко шушулки в раницата си и прикани Нарова да направи същото. Носеха си порции, но в армията се беше научил никога да не пропуска възможността да събере малко прясна храна за повече разнообразие. Сухите порции бяха чудесни заради дълготрайността и ниското си тегло. Но не бяха подходящи за ритмичната работа на червата.

През горичката се разнесе рязко пращане. Йегер се озърна. Нарова също беше нащрек, взираше се през дърветата и душеше въздуха.

Шумът се повтори. Изглежда, идваше от близката групичка африкански вонящи дървета — кръстени така заради гадната миризма, която се разнасяше от отрязаните им клони или стволове. Йегер позна източника му — стадо слонове, което похапваше в движение, като дереше кора и късаше клонките с най-сочни листа.

Беше подозирал, че могат да се натъкнат на слонове. През годините пещерите бяха много разширени от дейността на стадата. Никой не знаеше със сигурност какво ги е привлякло първо към тях, прохладната сянка или солта. Така или иначе, слоновете бяха придобили навика да прекарват по цели дни под земята, дремеха или риеха стените, използвайки масивните си бивни като импровизирани колове. Пъхаха с хоботи отчупените камъни в устите си и ги дъвчеха, за да погълнат натрупаната в древните седименти сол.

Йегер определи, че стадото слонове в момента се движи към входа на пещерата, а това означаваше, че двамата с Нарова трябва да стигнат до него преди тях.

Погледите им се срещнаха.

— Да тръгваме.

Забързаха по горещата земя, прекосиха последната тревна площ покрай стената на кратера и се втурнаха към най-тъмните сенки. Отвесната скала се извисяваше пред тях. Отворът на пещерата бе като огромна неравна рана, широка около двайсетина метра. Секунди покъсно бяха вече вътре, следвани по петите от стадото слонове.

Йегер спря за момент да се огледа. Най-доброто място за поставяне на сензори за движение бе при входа на пещерата, но те щяха да бъдат почти безполезни без камери. Имаше различни видове сензори, но най-простите бяха с големината и формата на патрон за ловна пушка.

Британските военни комплекти вървяха с осем сензора и слушалка с микрофон, подобна на малка радиостанция. Сензорите можеха да бъдат заровени непосредствено под повърхността на земята и засичаха всяко движение в радиус от двайсет метра, като предаваха сигнал на приемника.

Тъй като отворът на пещерата беше двайсет метра, подобни сензори можеха да го покрият целия. Но тъй като през него минаваха толкова много животни, на охраняващите това място щяха да са им

необходими и камери, за да проверят дали сигналите са от неканени гости, или от жадни за сол слонове.

Заровените сензори бяха почти неоткриваеми. Йегер беше нащрек за скрити камери, както и за евентуални антени или кабели. Нищо не се набиваше на очи, но това не означаваше, че ги няма. През годините в армията бе виждал камери, маскирани като камъни, кучешки испражнения и какво ли не още.

Двамата с Нарова продължиха напред към входа на пещерата, приличаща на огромна катедрала. Вече се намираха в зоната на здрача — в последната сивота, преди да започне мракът на планинските недра. Извадиха челните фенери „Петцел“, Там, където отиваха, нямаше смисъл да носят очила за нощно виждане. Използваната при тях техника бе усиляване на светлината на луната и звездите, за да можеш да виждаш в тъмното.

Там, където отиваха, нямаше да има абсолютно никаква светлина.

Само мрак.

Биха могли да използват комплект, даващ инфрачервена картина, но той бе обемист, а трябваше да се придвижват бързо и леко. И ако ги хванеха, не биваше да открият у тях нещо, което ще ги отличи от двойка прекалено ентузиазирани и жадни за приключения туристи.

Йегер си сложи челния фенер и нагласи лещата. Двете ксенонови лампи засветиха със синкава светлина и лъчът затанцува като лазер в просторната пещера, осветявайки нещо като стар изсъхнал тор по земята. Той се наведе да го огледа.

Целият под на пещерата беше покрит със слонски испражнения, примесени със сдъвкани камъни. Това бе свидетелство за огромната сила на животните. Можеха да разкъсат самите стени на пещерата и да ги смелят на пясък.

Стадото се носеше с грохот зад тях.

Йегер и Нарова нямаше да се измъкнат лесно.

35.

Йегер се пресегна назад и потупа кръста си да провери дали ъгловатото издуване е още там.

Бяха спорили дълго дали да дойдат въоръжени и ако да, с какво.

От една страна, носенето на оръжия не се връзваше особено с двойка, прекарваща медения си месец. От друга, спускането на подобно място без някакво средство за защита можеше да е потенциално самоубийство.

Колкото повече спореха, толкова по-ясно ставаше, че липсата на оръжие просто ще изглежда странно. В края на краищата, намираха се в дивата Африка. Никой не тръгваше из тези места без начин да се защити.

Накрая бяха решили да вземат по един P228 с два резервни пълнителя. Разбира се, без заглушители, тъй като те влизаха в арсенала на професионалните убийци.

След като се увери, че не е изгубил пистолета си през дългия преход, Йегер погледна към Нарова. Тя също проверяваше оръжието си. Макар че трябваше да се държат като младоженци, старите навици умираха трудно. Бяха им вгълпявани неуморно през годините и елитни войни като двамата не можеха просто така да скъсат с тях.

Йегер беше прекарал седем години в армията. Донякъде я беше я напуснал, за да създаде компанията „Ендюро Адвенчърс“ — бизнес, който на практика беше зарязал след отвлечането на Рут и Люк. Това на свой ред бе довело до сегашната мисия да си върне семейството и живота, а по всяка вероятност и да спре едно неизмеримо зло.

Светлината намаля още повече и затвореното пространство се изпълни с дълбоко пръхтене. Слоновете влизаха в пещерата зад тях. Това бе знак за Йегер и Нарова, че трябва да се размърдат.

Той й даде знак да последва примера му, взе шепа тор и я натърка в широките си панталони, тениската и откритата кожа на ръцете, врата и краката, след което вдигна тениската, за да намаже

корема и гърба си. Накрая втри слонските изпражнения и в наскоро изрусената си коса.

Изпражненията имаха слаба миризма на застояла урина и ферментирали листа, но това бе всичко, което успя да долови. Но някой слон, чиято вселена се дефинираше първо и най-вече от обонянието; можеше да вземе Йегер за поредния безобиден дебелокож събрат.

Поне такива бяха надеждите му.

Беше научил този номер на склоновете на Килиманджаро, най-високия връх на Африка. Беше тръгнал на тренировка с един от легендарните специалисти по оцеляване в полка, който му бе обяснил как можеш да се движиш през стадо кафърски биволи, ако първо се наплескаш от главата до петите с пресни биволски лайна. И го беше доказал по най-категоричния начин, като накара цялата група — включително Йегер — да направи точно това.

Подобно на кафърските биволи, слоновете имаха лошо зрение и бяха силно късогледни. Светлината от фенерите на Йегер и Нарова едва ли щеше да ги притесни. Долавяха храната, хищниците, убежището и опасностите с обонянието си, което нямаше равно на себе си в животинския свят. Ноздрите им бяха разположени на върха на хоботите и бяха толкова чувствителни, че можеха да надушат водоем от деветнайсет километра.

Освен това слоновете имаха остър слух и можеха да чуват звуци далеч отвъд нормалния човешки диапазон. С две думи, ако Йегер и Нарова миришеха на слон и си мълчаха, стадото можеше дори да не разбере за присъствието им.

Продължиха напред през равен участък, покрит с изсъхнал тор, като вдигаха малки облачета прах. Тук-там по старите изпражнения имаше тъмнозелени петна, сякаш някой бе пръскал боя из пещерата.

Йегер предположи, че това е гуано.

Вдигна глава нагоре и двата лъча осветиха високия таван. Както и очаквате, там висяха с главите надолу подобни на скелети черни фигури. Прилепи. По-точно плодни прилепи. Хиляди и хиляди. Зелената слуз беше тяхната смляна храна; гуаното се стичаше и по стените.

„Чудесно“ — помисли си Йегер. Вървяха през пещера, оплескана от пода до тавана в лайна.

Чифт малки оранжеви очи се отвори на светлината на фенера. Заспал прилеп внезапно се беше събудил. Лъчът на фенера събуди и други, и през висящите от тавана животни премина вълна на раздразнение.

За разлика от повечето си събратя, плодните прилепи, наричани често гигантски прилепи, не се ориентират чрез ехолокация, при която се разчита на отразяването на високочестотни писъци от стените. Вместо това те имат големи изпъкнали очи, които им позволяват да намират пътя в здрача на пещерите. Това означава, че светлината ги привлича.

Първият гигантски прилеп се откъсна от тавана, в който се бе вкопчил, увит като в наметало с костеливите си криле, и полетя. Понесе се надолу, несъмнено объркал лъча на фенера със слънчева светлина, нахлуваща през входа на пещерата.

И в следващия миг цял облак от създанията се стовари върху Йегер.

36.

Бам! Бам! Бам! Бам! Бам!

Първият прилеп се блъсна в главата му, когато тъмната орда се мъчеше да лети към лъча светлина. Таванът се извисяваше на над трийсет метра височина и от това разстояние съществата изглеждаха миниатюрни. Отблизо обаче бяха истински чудовища.

Размахът на крилете им достигаше до два метра и тежаха поне два килограма. Сблъсъкът с такава маса, понесла се с огромна скорост, определено беше болезнен, а с изпъкналите си, гневно пламтящи очи и издължените мършави глави с блестящи остри зъби прилепите изглеждаха като истински демони.

Йегер беше съборен на пода, когато още призрачни форми се спуснаха отгоре му. Пресегна се и изгаси светлината, като предпазваше главата си от ударите.

Веднага щом фенерът угасна, прилепите изчезнаха, привлечени от слънчевата светлина, идваща от входа на пещерата.

Докато излитаха на огромен черен облак, едрият мъжкар, водещ стадото слонове, затръби и заплющя гневно с уши. Очевидно си падаше по гигантските прилепи толкова, колкото и Йегер.

— *Megachiroptera* — прошепна Нарова. — Наричат ги също летящи лисици. Ясно ти е защо.

— По-скоро летящи вълци. — Йегер поклати с отвращение глава. Нарова се изсмя беззвучно.

— Разчитат на острото си зрение и обоняние, за да намират храна. Обикновено плодове. Днес явно бяха избрали теб. — Тя показно го подуши. — Макар че това ме изненадва. Миришеш на лайно, Блонди.

— Ха-ха — промърмори Йегер. — И ти намирисваш здравата.

Блонди. Прякорът беше неизбежен. Йегер бе останал изумен колко различно изглежда с изрусени вежди и дори мигли. Маскировката му се беше оказала изненадващо ефективна.

Двамата станаха, изтупаха се и продължиха мълчаливо напред. Над тях заглъхваха последните прозрачни плясъци на криле. Единственият друг шум идваше зад гърбовете им — постоянният, разтърсващ земята тропот на стотина слонове, навлизащи все по-навътре в пещерата.

Покрай едната стена мудно течеше тъмен поток, който излизаше от входа на пещерата. Двамата се покатериха на серия корнизи и се озоваха на няколко метра над водата. Накрая изкачиха едно нанагорнище и пред тях се разкри поразителна гледка.

Потоъкът започваше от обширен водоем, огромно езеро под Горящи ангели. Лъчът на Йегер не можеше да проникне до отсрещния бряг. Още по-фантастични обаче бяха сложните форми, които стърчаха от водата в причудлива, сякаш замръзнала анимация.

Йегер остана зяпнал за няколко секунди, преди да осъзнае на какво точно са се натъкнали. На вкаменена джунгла — тук можеха да се видят скелетните останки на гигантски палми, издигащи се под странни ъгли над езерото; там от водата стърчаха подредени в редици стволове, подобни на колони на отдавна изгубен римски храм.

Някога това място е било гъста праисторическа гора, погребана при някое изригване под пластове вулканична пепел. През хилядолетията вулканът се беше издигнал и бе превърнал джунглата в камък. Дърветата се бяха преобразили в невероятни минерали. В опали — прекрасен червеникав минерал с флуоресцентни сини и зелени жилки; в малахит със зашеметяващи, виещи се оттенъци на зеленото; както и в гладък, блестящ черен кварц.

Йегер беше пътувал много, докато беше в армията, бе стъпвал на някои от най-затънтените места на планетата, но въпреки това светът все така имаше силата да го изумява, макар че рядко успяваше да го направи така, както в този момент. Тук, на това място, където беше очаквал да открие само мрак и зло, се бяха натъкнали на поразителна красота и великолепиe.

Той се обърна към Нарова.

— И да не съм те чул да се оплакваш, че съм те завел на скучно място за медения ти месец.

Тя не се сдържа и се усмихна.

Езерото беше широко поне триста метра, повече от три футболни игрища. Колкото до дължината му, можеха само да предполагат.

Покрай южния му бряг минаваше корниз и очевидно трябваше да продължат по него.

Докато вървяха, на Йегер му хрумна, че ако някъде отпред се намира тъмната тайна на Камлер, неговата фабрика за смърт, тук нямаше никакви признаци за съществуването ѝ. Всъщност нямаше никакъв знак, че на това място е стъпвал човешки крак.

Никакви следи.

Никакви пътеки, направени от човешки същества.

Нито намек за преминаващи превозни средства.

Но нямаше съмнение, че пещерната система е огромна. Със сигурност имаше и други входове, други издълбани от водата проходи, водещи към други галерии.

Продължиха напред.

Корнизът ги принуждаваше да се придържат до стената на пещерата. Тя блещукаше приканващо. В скалата имаше безброй кристалчета кварц с остри като бръснач върхове, които сияеха в синкавобяло под лъча на фенерите. Между тях паяци бяха опънали мрежите си и цялата стена сякаш беше покрита с тънка коприна.

Паяжините бяха пълни с мъртви телца. Тлъсти черни нощни пеперуди; гигантски пеперуди с изумителни цветове; огромни африкански стършели на жълти и черни ивици, големи колкото палец — всички оплетени и мумифицирани в копринените нишки. Навсякъде, където погледнеше, Йегер виждаше паяците, пируващи с плячката си.

Напомни си, че водата означава живот. Езерото привличаше всякакви същества. Тук ги очакваха ловците — паяците. А подобно на много други хищници, паякът не бързаше да улови плячката си.

Йегер не забрави тази мисъл, докато продължаваха навътре в пещерата.

37.

Йегер удвои бдителността си. Не беше очаквал толкова много живот така дълбоко в пещерата.

Сред блещукащите кристали и паяжини имаше и още нещо, което стърчеше от стената под странни ъгли. Вкаменени кости на животните, обитавали праисторическата джунгла — огромни бронирани крокодили, масивни създания, несъмнено прародители на съвременните слонове, както и гигантски предшественици на хипопотама.

Корнизът се стесняваше.

Йегер и Нарова бяха принудени да се движат почти долепени до скалата.

Между корнизата и стената зейна пукнатина. Йегер погледна в нея. Там имаше нещо.

Вгледа се по-внимателно. Преплетената, измъчена жълто-кафява маса напомняше на плътта и костите на нещо, което някога е било живо, но се е превърнало в изсъхнала мумия.

Йегер долови докосване по рамото си.

— Слонче — прошепна Нарова, която също се взираше в пукнатината. — Движели са се в тъмното, като са опипвали пътя си с хоботи, и това сигурно е паднало случайно.

— Да, но виж онези следи. — Йегер насочи лъча към една кост, която изглеждаше ръфана. — Нещо друго ги е направило. Нещо голямо и силно. Месояден хищник.

Нарова кимна. Някъде в пещерата имаше месоядни животни.

За момент тя насочи лъча си назад през езерото.

— Виж — прошепна. — Идват.

Йегер погледна през рамо. Колоната слонове навлизаше в езерото. С увеличаването на дълбочината по-малките — юношите — се оказаха изцяло под вода. Те вдигнаха хоботите си, докато накрая се показваха само върховете им; ноздрите им поемаха лакомо въздух, сякаш дишаха през шнорхели.

Нарова се обърна да провери пътя, по който бяха дошли с Йегер. Различи по-малки сиви форми, които бързаха напред. Най-младите от стадото, бебетата. Бяха прекалено малки, за да пресекат, и бяха принудени да минат по дългия път по суша.

— Трябва да побързаме — прошепна тя. В гласа ѝ се долавяше истинска тревога и настойчивост.

Затичаха в тръс напред.

Не бяха стигнали далеч, когато Йегер го чу.

Нисък, призрачен звук наруши тишината — смесица между кучешко ръмжене, рев на бик и кискане на маймуна.

Отговори му друг крясък.

По гърба на Йегер полазиха тръпки.

Ако не беше чувал подобни крясъци и преди, щеше да е убеден, че пещерата се обитава от орда демони. Той обаче знаеше какво чува — хиени.

Някъде напред имаше хиени — животно, което Йегер бе опознал добре.

Нещо като кръстоска между леопард и вълк, най-едрите хиени тежат повече от възрастен мъж. Челюстите им са толкова мощни, че могат да натрошат костите на плячката си. Обикновено техни жертви стават слабите, болните и старите. Но ако са принудени, могат да станат опасни като прайд лъвове.

А може би дори повече.

Йегер не се съмняваше, че пред тях има глутница хиени, причакваща най-малките от стадото.

Сякаш в потвърждение на страховете му някакъв мъжки слон отзад отвърна предизвикателно на противния крясък на хиената, като затръби с масивния си хобот. Звукът отекна в пещерата като гръмотевица, слонът заплющя с огромните си уши и завъртя глава към заплахата.

Водачът се отклони от курса си, следван от други два слона. Докато основното стадо продължаваше напред през езерото, трите мъжкаря се понесоха през водата към скалния корниз, от който се носеха крясъците на хиените.

Йегер не подценяваше опасността. Слоновете се изправяха срещу глутница хиени, а той и Нарова бяха приклекени в средата.

Всяка секунда бе жизненоважна. Нямахме време да търсят начин да заобиколят хиените, нито да се колебаят какво да правят.

Йегер се пресегна към кръста си, извади пистолета и погледна към Нарова. Тя вече беше с оръжие в ръка.

— Цели се в главата! — изсъска той, докато спринтираха напред.
— *В главата.* Ранената хиена е убиец...

Лъчите на фенерите им подскачаха, хвърляйки шантави, призрачни сенки върху стените. Зад тях мъжкарите затръбиха отново, още по-близо.

Йегер пръв зърна противниците им. Едра петниста хиена се обърна към звука на стъпките и светлината на фенерите и очите ѝ проблеснаха зло. Имаше типичните къси задни крака, масивни рамене, къс врат и глава с формата на куршум, както и характерната рошава грива по дължината на гръбнака. Звярът беше разтворил челюсти, показвайки къси и дебели кучешки зъби и редове огромни кътници, способни да трошат кости.

Беше като вълк на стероиди.

Женската петниста хиена е по-едра от мъжките и доминира в глутницата. Тя наведе ниско глава и от двете ѝ страни Йегер видя други чифтове светещи очи. Преброи общо седем животни. Зад него вбесените мъжки слонове продължаваха да скъсяват разстоянието през езерото.

Йегер не се поколеба. Хванал пистолета с две ръце, той се прицели тичешком и дръпна спусъка.

9-милиметровите куршуми се забиха в черепа на хиената водач. Тя политна напред и рухна върху скалния корниз, мъртва, преди да се строполи неподвижно. Останалите изръмжаха и скочиха в атака.

Йегер усещаше Нарова до рамото си, тя също стреляше тичешком.

Разстоянието между тях и глутницата се беше скъсило до няколко метра.

38.

Дори докато скачаше, за да избегне окървавените трупове, Йегер продължи да стреля.

Кубинките му докоснаха скалата от другата страна и той спринтира напред, а мъжките слонове зад него приближаваха — водата кипеше под масивните им крака, очите им горяха гневно, ушите плющяха, хоботите бяха вдигнати, доловили заплахата.

За самите слонове пред тях, по пътя, по който трябваше да минат малките им, имаше кръв, смърт и битка. Най-силният им подтик беше да защитят своите. Цялото стадо от стотина животни беше едно голямо семейство и в момента малките на мъжкарите се намираха в смъртна опасност.

Йегер разбираше отчаянието и яростта им, но това не означаваше, че иска да бъде наоколо, когато те излеят гнева си върху врага.

Инстинктивно се озърна през рамо за Нарова и с шок осъзна, че тя не е там. Рязко спря. Завъртя се и я видя наведена над една хиена, да се мъчи да я издърпа от пътя.

— Размърдай се! — изкрещя Йегер. — Хайде! Веднага!

В отговор Нарова само удвои усилията си да влачи трупа. Йегер се поколеба само за миг и се озова до нея, сграбчил доскоро силните рамене на животното. Двамата заедно избутаха трупа в пукнатината покрай корниза.

Едва успяха, когато водачът се озова при тях. Йегер бе блъснат от стена от звук, която сякаш превърна вътрешностите му в желе, когато слонът затръби, давайки воля на яростта си. Секунди по-късно бивните му удариха стената, като заклециха двамата в най-тесния участък от корниза.

Йегер задърпа Нарова назад, където стената на пещерата се срещаше с корниза. Притиснати между гъстите паяжини и острите като игли кристали, двамата заслониха с длани фенерите си и останаха да лежат неподвижно на земята.

Всяко движение привличаше гнева на мъжкия слон. Но ако останеха неподвижни и притихнали в мрака, можеше и да преживеят разиграващата се касапница.

Масивният мъжкар набучи на бивните си първата хиена, вдигна я и я запрати във водите на езерото.

Мощта на животното беше просто страховита.

Едно по едно телата на хиените политаха в езерото. Когато корнизът беше разчистен от трупове, водачът като че ли се поуспокои. Йегер гледаше с любопитство и страх как грамадното животно използва мекия, плосък край на хобота си да провери какво се е случило.

Виждаше как огромните ноздри се разширяват, докато душат въздуха. Всяка миризма му казваше нещо. Кръв на хиена. За слона това беше добре. Но тя беше примесена с чужда за животното миризма — на барут. В прохладния въздух на пещерата се стелеше гъст дим от стрелбата.

Слонът изглеждаше озадачен — каква е тази миризма?

Хоботът приближи. Йегер виждаше как влажният розов край се спуска към него. Този хобот, дебел като ствол на дърво и способен да вдигне двеста и петдесет килограма, можеше да се увие около бедро или тяло и да ги измъкне за миг от скривалището им, за да ги размаже в стената на пещерата.

За миг Йегер си помисли дали да не нападне. Главата на слона беше на по-малко от три метра от него и представляваше лесна мишена. Виждаше ясно очите му, дългите фини мигли, улавящи светлината на фенера му.

Странно, но изпита чувството, че животното вижда през него, докато хоботът му се пресегна да докосне за първи път кожата му. В погледа му имаше нещо типично човешко.

Йегер заряза всякакви мисли да стреля. Дори да събереше сили да го направи, в което се съмняваше, той знаеше, че бавният 9-милиметров куршум никога не би пробил черепа на слон.

Предаде се на докосването на слона. Замръзна, когато хоботът опря в кожата на ръката му. Допирът беше толкова нежен, като лек ветрец, раздвижващ косъмчетата. Йегер чу как слонът вдиша миризмата му.

Какво ли можеше да надуши? Адски се надяваше, че слонският тор ще си свърши работата. Но дали животното щеше да долови и човешката миризма? Би трябвало, нали?

Постепенно познатата миризма на собствения му вид като че ли успокои мъжкарят. След още няколко докосвания и подушвания хоботът продължи нататък. Йегер беше прикрил с тялото си Нарова, така че слонът само подуши набързо към нея.

Явно удовлетворен, мъжкарят се зае със следващата си задача — да подкара малките си през кървавата каша, останала от хиените. Но преди да се отдалечи, Йегер зърна очите му тези древни, дълбоки, всевиждащи очи.

Сякаш слонът знаеше. Знаеше на какво се е натъкнал. Но беше решил да ги остави живи. Йегер бе убеден в това.

Слонът продължи към малките, които се бяха скупчили уплашено и несигурно на скалния корниз. Успокои ги с докосвания на хобота си, след което побутна онези отпред да продължат.

Йегер и Нарова използваха момента да се изправят и да офейкат пред слончетата към спасението.

Или поне така си мислеха.

39.

Продължиха в бърз тръс напред.

Корнизът се разшири и се превърна в площадка, където езерото свършваше. Именно тук се беше събрало стадото. Съдейки по ударите на бивните им по стените, това явно бе солната им мина.

Солта беше причината да дойдат тук.

Йегер приклепна, прилепен до стената. Имаше нужда да си поеме дъх и да се опита да овладее пулса си. Извади бутилка вода и пи жадно. После махна с ръка в посоката, от която бяха дошли.

— Какво правеше с трупа? С хиената? Нямахте значение къде е паднала. Така или иначе беше мъртва.

— Заради слончетата. Нямахте да минат през място, препречено от мъртва хиена. Опитвах се да им разчистя пътя.

— Да, но тежащ двайсет тона татко можеше да свърши чудесно тази работа.

Нарова сви рамене.

— Знам, но... Слонът е любимото ми животно. Не можех да оставя малките така. — Тя погледна Йегер. — Както и да е, татко слон май дори не ти разроши косата, нали?

Йегер завъртя раздражено очи. Какво да ѝ отговори?

Нарова можеше да общува с животни по един вълшебен, почти детски начин. Йегер го беше разбрал по време на експедицията в Амазония. Понякога се държеше така, сякаш беше по-близка с животните, отколкото с хората — сякаш разбираше тях много по-добре, отколкото представителите на собствения ѝ вид.

И нямаше значение за какви животни става дума. Отровни паяци, способни да пречупят гръбнака ти змии, хищни риби — понякога Йегер имаше чувството, че я е грижа единствено за създанията, които не са човеци. За всички Божии творения, големи и малки. И когато трябваше да убие животно, за да защити другарите си — както сега с хиените, — изпитваше жалост, която я преследваше дълго.

Йегер допи бутилката и я прибра в раницата си. Докато стягаше ремъците и се готвеше да продължи напред, фенерът му освети нещо, което лежеше далеч под тях.

За разлика от хората, природата рядко прибегва до прави линии и ъгли в творенията си. За нея те са анатема. И именно тази ъгловата аномалия, тази забележима, неестествена разлика беше привлякла вниманието на Йегер.

През пещерата течеше река, която се вливаше в езерото. Малко преди устието ѝ пещерата се стесняваше. Естествено образувание.

А от по-близката страна на теснината имаше постройка.

Приличаше повече на скривалище от времето на Втората световна война, подобно на част от бункера „Фалкенхаген“, отколкото на генератор или помпена станция. Но се намираше до самата вода и Йегер беше сигурен, че трябва да е точно това.

Двамата се промъкнаха до нея. Йегер долепи ухо до бетона и чу слабо ритмично бръмчене отвътре. Вече беше сигурен какво има зад стените.

Водоелектрическа централа, разположена там, където водата течеше бързо през теснината. Част от водата се отклоняваше в постройката, където имаше турбина — модерен вариант на старото водно колело. Течението завърташе перките, които на свой ред задвижваха генератор за електричество. Масивната постройка трябваше да опази машините от разрушителното любопитство на някое стадо слонове.

Целият скептицизъм на Йегер се изпари за миг. Под тази планина определено имаше нещо. Нещо, скрито много дълбоко. Нещо, направено от човешка ръка и нуждаещо се от електричество.

Той посочи с пръст навътре към мрака.

— Ще проследим кабела. Той ще ни доведе до онова, което се нуждае от електричество. И толкова дълбоко под планината...

— Всяка лаборатория се нуждае от електричество — прекъсна го Нарова. — Тук е! Близко сме.

Очите на Йегер горяха.

— Хайде, да тръгваме!

Тръгнаха с бързо темпо напред, следвайки кабела навътре в пещерата. Затворен в стоманен предпазен кожух, той навлизаше в недрата на планината. Стъпка по стъпка двамата приближаваха целта си.

Кабелът свърши в стена.

Масивната постройка препречваше цялата пещера. Извисяваше се на няколко метра, по-висока и от най-едрия слон. Йегер не се съмняваше защо е издигната тук — за да попречи на стадата да влизат по-навътре.

Стената препречваше реката и имаше шлюзове, през които да пропуска водата. Йегер предположи, че в тях също има турбини и че онази надолу по течението се използва като резервен източник на енергия.

Спряха в студената сянка на стената. Йегер бе изпълнен с мрачна решителност. Планината щеше да разкрие тайните си, каквито и да са те.

Скоро.

Огледа стената. Отвесна, от гладък железобетон.

Какво имаше зад нея?

Кой беше зад нея? Представи си Рут и Люк — оковани, в клетки.

„Винаги напред. Не спирай“. Това бе мантрата, с която бе служил в Кралската морска пехота. „В битка скъси разстоянието“. Винаги си го повтаряше през цялото търсене на семейството си, както и сега.

Огледа се за опори. Такива почти нямаше. Стената не можеше да се изкачи. Освен ако...

Отиде до единия ѝ край, където изкуствената стена се срещаше със стената на пещерата. И наистина, тук беше слабото място. Там, където гладката повърхност опираше в остри кристали и стърчащите кости, имаше възможност да се покатери. Виждаше се как строителите на стената бяха премахвали издатъците. Бяха го направили небрежно там, където им пречеха, оставяйки достатъчно, които да предложат опора за ръцете и краката.

— Не е построена да спира хора — прошепна Йегер, докато мислено си набелязваше маршрута. — А да попречи на слоновете да навлизат по-навътре. Да защити онова, което се намира от другата страна.

— Каквото и да е то, има нужда от електричество — с блеснали очи изсъска Нарова. — Близо сме. Много близо.

Йегер свали раницата и я пусна в краката си.

Ще тръгна пръв. Щом се кача, вържи раниците и ще ги изтегля. После се качваш и ти.

— Дадено. В края на краищата, ти си скалолазът, нали така се казваше?

Още от малък Йегер обожаваше скалното катерене. В училище се беше хванал на бас и се бе покатерил на камбанарията — свободно катерене, без никакви въжета. В САС бе служил в планински отряд, специализиран във всички аспекти на военното дело в планински райони. А по време на експедицията в Амазония беше предприел няколко опасни изкачвания и спускания.

С две думи, ако имаше нещо за катерене, задължително се опитваше да го изкатери.

Нужни му бяха няколко опита, но накрая върза камък за въжето и успя да го преметне през една стърчаща кост. Вече имаше известна опора и можеше да започне катеренето с относителна осигуровка.

Свали почти цялата си екипировка — дори пистолета — и я напъха в раницата си. Хвана се с лявата си ръка за една издатина. Дали не беше вкаменена челюст на древна гигантска хиена? Точно в момента не му пукаше особено.

Краката му намериха подобни опори и Йегер започна да използва праисторическите останки в стената, за да премине първите няколко метра. После се хвана за въжето и се набра до следващата твърда опора.

Въжето държеше и той напредваше добре.

В момента единствената му грижа бе да стигне до върха на стената и да разбере какво предпазва — и крие тя.

40.

Йегер се пресегна към ръба. Пръстите му намериха опора и с горящи от напрежение рамене той се набра, като опря първо корема, а после и коленете си върху горния край на стената.

Остана да лежи задъхан няколко секунди. Върхът на стената беше широк и равен, свидетелство за усилията, вложени в изграждането ѝ. Както и подозираше, целта ѝ не беше да спира хора. Над нея нямаше бодлива тел. Строителите ѝ не бяха очаквали появата на неканени гости, които да се опитат да я изкачат — това беше ясно.

Които и да бяха издигнали тази преграда — а Йегер не се съмняваше, че стената е свързана по някакъв начин с Камлер, — те не бяха и помисляли, че това място ще бъде открито някога. Очевидно са смятали, че то е напълно скрито и следователно сигурно.

Йегер рискува да надникне от другата страна. Лъчът на фенера му се отразяваше от напълно неподвижна, черна, подобна на огледало повърхност. Зад стената имаше второ езеро в огромна кръгла пещерна зала.

Цялото пространство изглеждаше напълно пусто, но не това накара Йегер да ахне от изумление.

В самия център се разкриваше просто невероятна гледка. Върху огледалната повърхност на езерото се носеше привидение, което бе шокиращо неочаквано и същевременно странно познато.

Йегер се опита да овладее емоциите и вълнението си. Сърцето му биеше бясно.

Откачи въжето от израстъка и го закрепил по-сигурно на стената, след което спусна края му на Нарова. Тя завърза първата раница и той я изтегли, след което повтори процедурата. После Нарова се покатери, като Йегер държеше въжето, възседнал стената.

Щом тя се качи, Йегер насочи фенера към езерото.

— Погледни — изсъска той. — Наслади се на гледката.

Нарова зяпна. Йегер рядко я бе виждал изгубила дар слово — както в момента.

— Отначало си помислих, че халюцинирам — призна той. —
Каж ми, че не е така. Каж ми, че е истински.

Нарова не можеше да откъсне поглед.

— Виждам го. Но как са го вкарали тук, за бога?

Йегер сви рамене.

— Нямам представа.

Спуснаха раниците си от другата страна и ги последваха. Приклекнаха напълно неподвижни, обмисляйки следващото, на пръв поглед невъзможно предизвикателство. Освен с плуване — а един бог знаеше какво се крие във водата — как можеха да стигнат до средата на езерото? А и след като го направят, как щяха да се качат на борда на онова, което бе завързано там?

Йегер си помисли, че може би е трябвало да го очакват. В известен смисъл бяха предупредени на инструктажа във „Фалкенхаген“. Но въпреки това, да го видят тук, така непокътнат и запазен... откритието спираше дъха им.

В средата на езерото под планината се носеше гигантски „Блом и Вос“ BV222.

Дори от това разстояние беше просто огромен — шест моторно чудовище, чийто нос, подобен на жесток клюн, беше завързан за шамандура. Невероятните размери на хидроплана се издаваха от стара на вид моторница, привързана до него и изглеждаща като детска играчка под грациозното крило високо над нея.

Но може би още по-поразително от размерите и присъствието му на това място беше чудесното състояние, в което се намираще машината. Горната повърхност на самолета не беше покрита с гуано, а бе боядисана в оригиналното камуфлажно зелено. По светлосиния, почти бял корем, оформен като V-образния корпус на скутер, също не се виждаха никакви водорасли.

От горната повърхност на самолета стърчеше цяла гора от оръжейни куполи — BV222 бе проектиран да действа без необходимостта от ескорт. Той представляваше масивна летяща оръдейна платформа, чиято цел беше да сваля изтребители на Съюзниците.

Плексигласът на куполите изглеждаше почти толкова прозрачен, колкото в деня на изработката му. По дължината на корпуса имаше

редица люкове, завършващи в предната част с характерния символ на Луфтвафе — черен кръст върху по-голям бял.

Сякаш беше изрисуван едва вчера.

По някакъв начин този BV222 беше прекарал тук седем десетилетия и бе грижливо поддържан. Но най-голямата мистерия, която Йегер така и не можеше да проумее, бе как изобщо се бе озовал на това място.

С размах на крилете от четиресет и шест метра той бе прекалено широк, за да мине през входа на пещерата.

Това трябваше да е дело на Камлер. По някакъв начин беше успял да го вкара тук.

Но защо?

С каква цел?

За момент Йегер се запита дали Камлер не е разположил тайната си лаборатория в скрития дълбоко под планината самолет. Отхвърли предположението веднага щом си го помисли. Ако не бяха фенерите им, хидропланът щеше да бъде обгърнат в пълен мрак.

Йегер не се съмняваше, че в него няма никого.

Докато си почиваше и си блъскаше главата върху загадката, осъзна колко е тихо наоколо. Масивната бетонна стена блокираше почти всички звуци в пещерната система — ровенето на слоновете, ритмичното хрущане на камъни, случаен тропот на крак или рев.

Тук цареше пълна тишина и покой. Мястото беше лишено от всякакъв живот. Призрачно. Пусто.

Място, където животът сякаш свършваше.

41.

Йегер посочи към хидроплана. Няма друг начин. Ще се наложи да плуваме.

Нарова кимна мълчаливо. Започнаха да свалят екипировката си. Разстоянието беше около сто и петдесет метра и последното, от което имаха нужда в студената вода, бе допълнителната тежест на раници, торби и муниции. Трябваше да оставят всичко, освен най-важните неща — дрехите и обувките.

Йегер се поколеба само когато трябваше да зареже и пистолета.

Не му харесваше мисълта да продължи невъоръжен. Повечето модерни оръжия работеха безпроблемно, след като са били потопени във вода, но най-важното беше да преплуват колкото се може по-бързо разстоянието до самолета.

Остави своя P228 до този на Нарова под един камък, до купчината екипировка.

Йегер не се изненада, че Нарова все пак запази едно оръжие. В Амазония беше научил, че тя никога няма да се раздели с бойния си нож „Феърбеърн-Сайкс“. Беше й като талисман и тя твърдеше, че е подарък от дядото на Йегер.

Той я погледна.

— Готова ли си?

Очите й проблеснаха.

— Ще те изпреваря.

Йегер мислено си отбеляза местоположението на самолета, запомни го и угаси челния си фенер. Нарова направи същото.

Пипнешком прибраха фенерите в херметични найлонови торбички. Вече се намираха в пълен мрак — абсолютна, всеобхватна чернота.

Йегер вдигна ръка пред лицето си. Не видя нищо. Приблужи я, докато не докосна носа си с длан, но пак не видя нищичко. Толкова дълбоко под земята не проникваше никаква светлина.

— Не изоставай — изсъска той. О, и още нещо...

Не довърши изречението. Вместо това се хвърли в леденото езеро с надеждата, че ще изненада Нарова и ще вземе преднина. Усети я как скача във водата метри след него и зарита бясно с крака, за да го настигне.

С дълги и силни загребвания Йегер се носеше напред, като вдигаше глава над водата само за бърза глътка въздух. Като бивш морски пехотинец се чувстваше като у дома си във вода. Самолетът го привличаше неустойимо, но в същото време пълният мрак бе ужасно дезориентиращ.

Почти се отчая, че е объркал посоката, когато ръката му докосна нещо твърдо. На пипане приличаше на студена стомана. Най-вероятно поплавъка на самолета. Набра се нагоре и наистина успя да стигне до равна повърхност.

Бръкна в найлоновата торбичка, извади фенера и го включи, като освети водата. Нарова беше само на секунди след него и той я насочи с лъча.

— Слабачка — подразни я, като ѝ помагаше да се качи.

Тя го изгледа намръщено.

— А ти си измамник.

Той сви рамене.

— В любовта и войната няма нечестни неща.

Двамата останаха клекнали за няколко секунди, за да успокоят дишането си.

Йегер освети наоколо. Лъчът се отрази от масивното крило над тях. От инструктажа във „Фалкенхаген“ помнеше, че BV222 има две палуби горна за пътници и товар и долна, където се намираха картечните гнезда, защитаващи самолета.

Толкова близо до фюзелажа това изглеждаше напълно възможно. Едва сега оцени напълно огромните размери на машината, съчетани е изумителната ѝ грациозност. Просто трябваше да влезе вътре.

Изправи се и подаде ръка на Нарова. Направи една или две крачки, когато рязък писък наруши тишината. Ритмичен оглушителен вой се разнесе над езерото, отеквайки от стените на залата.

Йегер замръзна. Моментално разбра какво е станало. По самолета имаше инфрачервени сензори. Невидимите им лъчи бяха засекли движението и бяха задействали алармата.

— Изгаси фенера — изсъска той.

Миг по-късно потънаха в пълен мрак, но това не продължи дълго.

Мощен лъч блесна от южния край на езерото, прогонвайки сенките. Той се завъртя към водата и спря върху самолета, като почти заслепи Йегер и Нарова.

Йегер заслони очи, като се бореше с желанието да се скрие и да се подготви за битка.

— Запомни — изсъска той. — Ние сме проклети младоженци. Туристи. Които и да са те, не сме тук да се бием.

Нарова не отговори. Погледът ѝ не се откъсваше от самолета, сякаш бе хипнотизирана. Мощният прожектор осветяваше по-голямата част от пещерата, разкривайки блестящата форма на BV222 в цялото ѝ зашеметяващо великолепие.

Сякаш беше изложен в музей.

И колкото и невероятно да беше, изглеждаше готов да полети.

42.

Над езерото се разнесе вик.

— Стойте на място! Не мърдайте! Йегер се вцепени. Акцентът беше европейски. Със сигурност говорещият не беше англичанин. Може би германец? Звучеше малко твърдо, точно както говореха немците.

Камлер ли беше това? Невъзможно. Хората от „Фалкенхаген“ следяха много внимателно Ханк Камлер чрез връзките си в Централното разузнавателно управление.

А и гласът изглеждаше твърде млад.

Освен това в тона имаше нещо нередно. Липсваше му арогантността, която би трябвало да се очаква от Камлер.

— Стойте на място — отново нареди гласът и в интонацията му ясно се четеше заплаха. Идваме при вас.

Изръмжа мощен двигател и надуваема моторница с твърд корпус се появи от скришното си място. Тя се понесе през езерото и не след дълго се озова под Йегер и Нарова.

Човекът на носа имаше несресана пясъчноруса коса и рехава брада. Бе висок поне метър и осемдесет и пет и бял, за разлика от останалите в лодката, които бяха местни африканци. Беше облечен в зелена бойна униформа без отличителни знаци и Йегер не пропусна да забележи автомата в ръцете му.

Другите в лодката също бяха облечени и въоръжени по този начин и държаха оръжията си насочени към Йегер и Нарова.

Високият мъж ги фиксира с поглед.

— Какво правите тук? Станала е някаква грешка, предполагам?

Йегер реши да играе ролята на глупак. Протегна ръка. Мъжът в лодката не понечи да я поеме.

— Кои сте вие? — ледено попита той. — И моля, обяснете защо сте тук.

— Бърт Гроувс и жена ми Андреа. Англичани сме. Туристи. Е, май по-скоро авантюристи. Не издържахме на примамливата гледка,

трябваше да надзърнем в кратера. Пещерата ни привлече. — Той посочи самолета. — А после това ни запали още повече. Направо е невероятно.

Мъжът в лодката се намръщи подозрително.

— Присъствието ви тук е забележително... авантюристично за туристи, меко казано. А също и опасно, в много отношения. — Той посочи към хората си. — Получих доклади от пазачите, че сте браконieri.

— Браконieri? Как ли пък не. — Йегер погледна към Нарова. — Младоженци сме. Май сме се поувлекли в нашето африканско приключение и може би не мислим съвсем разумно. Наречете го дух на медения месец. — Той сви извинително рамене. — Съжалявам, ако сме ви причинили някакви неприятности.

Мъжът в лодката отмести автомата си.

— Господин и госпожа Гроувс. Името май ми звучи познато. Имате резервация за хижа „Катави“ и трябва да пристигнете утре сутринта, нали?

Йегер се усмихна.

— Именно. Точно ние. Утре сутринта в одинайсет. За пет дни. — Той хвърли поглед към Нарова, правейки всичко по силите си да изглежда като най-отдадения съпруг на света. — Току-що женени и твърдо решени да живеем на максимум!

Погледът на мъжа в лодката си оставаше студен.

— Но разбира се, щом не сте браконieri, добре сте дошли. — Тонът му обаче изобщо не беше гостоприемен. — Аз съм Фалк Кьониг, главен природозащитник в резервата Катави. Това обаче не е препоръчваният маршрут за начало на сафари, нито до хижата.

Йегер се изсмя пресилено.

— Да, и аз така си помислих. Но както казах, не издържахме на привлекателността на Горящи ангели. А щом се качиш на хребета, ами... не можеш просто да спреш. Тук е като в „Изгубеният свят“, само че истински. После видяхме слоновете да се насочват към пещерите. Така де, гледката беше невероятно. — Той сви рамене. — Просто трябваше да ги последваме.

Кьониг кимна отсечено.

— Да, калдерата е дом на много богата екосистема. Наистина уникален хабитат. Място за размножаване на слонове и носорози. И

именно поради това е забранена за *всички посетители*. — Той замълча за момент. — Трябва да ви предупредя, че имаме право да използваме оръжие в зоната за размножаване. Натрапниците могат да бъдат застреляни на място.

— Разбираме. — Йегер погледна към Нарова. — И съжаляваме за суматохата, която причинихме.

Кьониг ги изгледа. На лицето му още беше изписано подозрение.

— Господин и госпожо Гроувс, това не е най-разумната ви постъпка. Следващия път бъдете така добри да следвате обичайния маршрут, в противен случай може да не бъдете приети така радушно.

Нарова понечи да стисне ръката му.

— Съпругът ми е виновен за всичко. Голям инат е и все си мисли, че знае най-добре. Опитах се да го разубедя... — Тя се усмихна възхитително. — Но пък това е още една причина да го обичам.

Кьониг като че ли се поотпусна, а Йегер с мъка сподави ехидния си отговор. Нарова играеше чудесно ролята си. Може би прекалено добре — почти оставаше с впечатлението, че това я забавлява.

— Ясно. — Кьониг само докосна ръката на Нарова. — Но вие, госпожо Гроувс, не ми — звучите като англичанка?

— Наричайте ме Андреа — отвърна Нарова. — Както знаете, напоследък мнозина англичани не говорят като англичани. Като стана въпрос за това, господин Кьониг, и вие не ми звучите като танзаниец.

— Правилно, германец съм. — Кьониг хвърли поглед към огромния военен самолет във водата. — Немски природозащитник, но живеея в Африка и работя с местен танзанийски екип. Част от задълженията ми е да пазя и този самолет.

— От Втората световна война е, нали? — попита Йегер, преструвайки се на пълен невежа. — Направо... невероятно. Как се е озовал тук, толкова дълбоко под планината? Прекалено е широк, за да мине през входа.

— Така е потвърди Кьониг. В погледа му продължаваше да се таи предпазливост. — Мисля, че са демонтирали крилете и са го вкарали тук в разгара на дъждовния сезон. През четиресет и седма, ако не се лъжа. После наели местни африканци да внесат крилете на части.

— Направо изумително. Но защо тук, в Африка? Искам да кажа, как е стигнал дотук и защо?

За миг през лицето на Кьониг премина сянка.

— Това не ми е известно. Тази част от историята е много преди
моего време.

Личеше си, че лъже.

43.

Кьониг кимна отсечено към самолета.

— Любопитни сте, нали?

— Да влезем вътре ли? Разбира се! — ентузиазирано отвърна Йегер.

Кьониг поклати глава.

— За съжаление, не може. Влизането в самолета е абсолютно забранено, както и достъпът до целия район. Но мисля, че вече го разбрахте?

— Схванах — потвърди Йегер. И въпреки това е разочароващо. Кой не разрешава?

— Човекът, който притежава това място. Катави е частен резерват, собственост на американец от немски произход. Това е част от нашата атрактивност за чужденците. За разлика от държавните национални паркове, Катави се управлява с един вид тевтонска ефективност.

— Така работи резерватът? — попита Нарова. — Това ли имате предвид?

— В общи линии. Тук се води война срещу африканските диви животни. За съжаление, браконьерите побеждават. Затова е въведена политиката за стрелба на месо като отчаяна мярка за спечелване на войната. — Кьониг ги изгледа. — Политика, която едва не ви отне живота днес.

Йегер предпочете да пренебрегне последния коментар.

— На ваша страна сме — искрено каза той. — Избиването на слонове заради бивните и на носорози заради роговете е трагично за оцеляването на тези видове.

Кьониг леко кимна.

— Съгласен съм. Средно губим по един слон или носорог на ден. Напразна смърт. — Той замълча за момент. — Но засега, господин и госпожо Гроувс, достатъчно въпроси, мисля.

Нареди им да се качат в моторницата. Не го направи под дулото на автомата, но беше повече от ясно, че те нямат друг избор, освен да се подчинят. Лодката се отдалечи от самолета и той леко се разлюля от вълните. За размерите си хидропланът беше безспорно грациозен и красив и Йегер бе твърдо решен да намери възможност да се върне тук и да разкрие тайните му.

Моторницата ги откара при тунел, който извеждаше от пещерната система. Кьониг завъртя ключ на стената и проходът блесна, осветен от електрически лампи по тавана.

— Чакайте тук — нареди той. — Ще идем да вземем нещата ви.

— Благодаря. Знаете ли къде са? — попита Йегер.

— Разбира се. Хората ми ви наблюдаваха от известно време.

— Нима? Еха! Как го правите?

— Поставили сме сензори в пещерите. Но както можете да си представите, животните непрекъснато ги задействат. А и никой досега не е навлизал неканен толкова дълбоко в планината. — Той изгледа многозначително Йегер и Нарова. — Или поне не по този начин... Днес нещо изненада хората ми. Напълно неочакван звук. Серия изстрели...

— Стреляхме по хиени — прекъсна го Нарова. — По цяла глутница. Направихме го, за да спасим слоновете. Имаха малки.

Кьониг вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

Много добре знам, че сте убили хиени. И те определено са опасни. Идват, за да ловуват новородените. Предизвикват паническо бягство, малките слончета биват стъпкани, а не са много, за да го допуснем. Ние самите сме принудени да избиваме хиени, за да поддържаме бройката им по-ниска.

— И хората ви са чули изстрели? — подкани го Йегер.

— Да. Обадиха ми се под тревога. Бояха се, че в пещерата са проникнали браконieri. Така че пристигнах и открих... вас. — Пауза. Двама младоженци, които се катерят по планини, проникват в пещери и елиминират глутница петнисти хиени. Крайно необичайно, госпожо Гроувс, не мислите ли?

Нарова дори не трепна.

— Вие бихте ли се спуснали на такова място без оръжие? Би било лудост.

Лицето на Кьониг си остана безизразно.

— Може би. Но въпреки това, за съжаление, ще трябва да взема оръжията ви. Поради две причини. Първо, навлязохте в закрыта зона. Никой, освен мен и хората ми няма право да носи оръжие тук. — Той ги изгледа строго. — И второ, собственикът на резервата е наредил всеки, намерен тук, да бъде арестуван. Мисля, че второто правило може би не се отнася за гостите на хижата. Но въпреки това ще проверя и ще задържа оръжията ви, поне докато не говоря със собственика.

Йегер сви рамене.

— Няма проблем. Там, където отиваме, няма да ни трябват.

Кьониг се усмихна насила.

— Разбира се. В хижа „Катави“ няма да са ви нужни никакви оръжия.

Йегер погледна към двамата пазачи, които отиваха да вземат екипировката, оставена на брега на езерото.

— Пистолетите са под един камък до багажа! — извика той след тях и се обърна към Кьониг. — Предполагам, че не изглежда добре да се носят оръжия в забранени зони като тази, нали?

— Прав сте, господин Гроувс — отвърна Кьониг. — Изобщо не изглежда добре.

44.

Йегер понечи да напълни отново чашата на Нарова, но се оказа безсмислено, тъй като тя почти не беше докоснала питието си. Само се правеше, че отпива.

— Алкохол — намръщи се Нарова. — Не харесвам вкуса му.

Йегер въздъхна.

— Довечера ще трябва да се поотпуснеш малко. Трябва да играеш ролята си.

Беше избрал бутилка охладен сомюр — френско сухо искрящо вино, малко по-скромно предложение от шампанското. Искаше да поръча нещо, за да отпразнуват статуса си на младоженци, но не толкова силно, че да замае прекалено главите им. Беше решил, че това вино — с неговия тъмносин етикет с дискретни релефни букви в бяло и златно — е подходящо.

Бяха изминали трийсет и шест часа от престоя им във великолепната хижа „Катави“. Тя представляваше група варосани бунгала, оформени отвън с леки извивки, които омекотяваха суровите линии на стените, и разположени в подобния на купа склон в подножието на планините Мбизи. Всяко бунгало имаше високи тавани в традиционен стил с окачени на тях вентилатори, които поддържаха помещенията сравнително прохладни.

Подобни вентилатори се въртяха лениво над вечерящите и вдигаха лек ветрец в ресторанта „Веранда“. Беше разположен майсторски, за да открива чудесен изглед към един водоем. И тази нощ гледката долу беше оживена — разговорите на гостите се примесваха с шумното сумтене на хипопотами и слонове.

С всеки прекаран тук час Йегер и Нарова си даваха все по-добре сметка за предизвикателствата, свързани с връщането при военния самолет. В хижата „Катави“ всичко се правеше вместо теб — готвене, миене, почистване, оправяне на легла, шофиране; освен това всеки ден се организираше сафари. Работещите тук определено знаеха как да управляват резерват, но всичко това не оставяше почти никакви

възможности за самоинициатива — като едно неразрешено връщане в пещерите.

И през цялото време мрачна тревога гризеше Йегер. Дали Рут и Люк също бяха скрити някъде под онази планина? Дали бяха затворени в някаква лаборатория, подобно на плъхове, в очакване на върховния вирус убиец?

Колкото и да съзнаваше, че двамата с Нарова трябва да играят ролята си убедително, чувството за безсилие го изгаряше. Трябваше да действат. Да получат резултати. Но Кьониг още се отнасяше подозрително към тях; не можеха да си позволят да направят нещо, което да засили подозренията му.

Йегер отпи от виното си. Беше идеално охладено в кофичката с лед, поставена до масата. Не можеше да отрече, че питието е превъзходно.

— Е, всичко това шантаво ли ти се струва? — попита той, като сниши глас, за да не ги чуят.

— Кое да е шантаво?

Господин и госпожа Гроувс? Младоженската история?

Нарова го изгледа неразбиращо.

— Че защо? Играем определената ни роля. Как може да е шантаво?

Или отричаше нарочно, или й идваше съвсем естествено. Беше смахнато. Йегер беше прекарал месеци в опити да проумее тази жена, да я опознае наистина. Но нямаше чувството, че е постигнал особен напредък.

След преобразяването във „Фалкенхаген“ Нарова беше с гарвановочерна коса и красотата й имаше някакво ирландско — келтско излъчване. Йегер остана поразен при мисълта, че донякъде му напомня на жена му Рут.

Намери идеята за разсейваща и обезпокоителна.

Защо му беше хрумнала?

Сигурно от алкохола.

— Господин и госпожо Гроувс разнесе се глас и го изтръгна от мислите му. — Удобно ли ви е? Вечерята харесва ли ви?

Беше Кьониг. Главният природозащитник на резервата всяка вечер обикаляше гостите и проверяваше дали всичко е така, както

трябва да бъде. Все още не изглеждаше особено радушен, но поне не ги беше арестувал заради нарушението им под планината.

— Идеално е — отвърна Йегер. — Всичко.

Кьониг кимна към изгледа.

— Заше метяващо, нали?

— Направо да си умреш за такава гледка. — Йегер вдигна бутилката вино. — Какво ще кажете за едно празнично питие?

— Благодаря, не. Нали сте младоженци? Мисля, че нямате нужда от компания.

— Моля ви, ще ни бъде приятно — настоя Нарова. — Със сигурност знаете много неща за резервата. Изумени сме, направо омагьосани от него. Нали, Споти?

Обръщението беше насочено към котката под стола ѝ. Хиждата имаше няколко котки. Типично за нея, Нарова бе осиновила най-непривлекателната — онази, която другите гости обикновено пъдеха от масите си.

Споти беше мелез на бели и черни петна. Кльоцава като клечка и в някакъв момент изгубила заден крак. Половината от печения нилски костур на Нарова — местен улов — тази вечер беше отишъл за нея и в момента тя се излежаваше доволно.

— А, виждам, че сте се сприятелили с Пака — отбеляза Фалк с малко по-мек тон.

— Пака? — поинтересува се Нарова.

— Котка на суахили. — Той сви рамене. — Донякъде е лишено от въображение, но хората ми я намериха полумъртва в едно местно село. Беше прегазена от кола. Аз я осинових и тъй като никой не знае истинското ѝ име, започнахме да я наричаме Пака.

— Пака — повтори Нарова, сякаш се наслаждаваше на думата. После ѝ даде останалото от рибата. — Ето, Пака, само не мляскай много силно. Някои хора още се хранят.

Котката вдигна лапа, грабна парчето месо и скочи.

Кьониг си позволи лека усмивка.

— Мисля, че госпожа Гроувс е безнадеждно влюбена в животни, нали?

— Животни — като ехо повтори Нарова. — Толкова по-прости и по-честни от хората. Или искат да ви изядат, или да ги глезите и

храните, или да им дадете обич и вяръност, които ви връщат стократно. И никога не им хрумва просто така да ни напуснат заради някой друг.

Кьониг си позволи да се засмее.

— Мисля, че имате основание за безпокойство, господин Гроувс. И мисля, че ще ви направя компания. Но само за едно питие. Утре трябва да ставам рано.

Той даде знак на сервитьора да донесе трета чаша. Явно привързаността на Нарова към най-непривлекателната котка в Катави го беше спечелила.

Йегер му наля вино.

— Чудесен екип, между другото. И трябва да поздравите готвача, храната е превъзходна. — Той замълча за момент. — Кажете ми, как функционира резерватът. Искам да кажа, успешен ли е?

— На едно ниво да — отвърна Кьониг. — Бизнесът ни в хижата е много доходносен. Но аз съм на първо място природозащитник. За мен най-важното е да защитаваме животните. А в това... ако трябва да съм честен, в това се проваляме.

— В какъв смисъл се проваляте? — попита Нарова.

— Ами, разговорът едва ли е подходящ за меден месец. Мисля, че ще е доста разстройващ, особено за вас, госпожо Гроувс.

Нарова кимна към Йегер.

— Омъжих се за човек, който ме замъкна в кратера Горящи ангели просто така. Мисля, че ще успея да се справя.

Кьониг сви рамене.

— Добре тогава. Но ви предупреждавам — става въпрос за мрачна и кървава война.

45.

— Много малко са гостите, които избират да стигнат тук с кола като вас — започна Кьониг. — Повечето туристи в Африка имат натоварен график. Пристигат на международното летище „Килиманджаро“, откъдето продължават дотук с малък самолет. Пристигат с желанието да отметнат едрите животни. Големите седем: лъв, гепард, носорог, слон, жираф, кафърски бивол и хипопотам. Щом го направят, повечето отлитат за Амани Бийч. Наистина вълшебен курорт на брега на Индийския океан. Амани означава „мир“ на суахили и повярвайте ми, това е идеалното място, където да прекараш времето си в пълно уединение и спокойствие.

Лицето му стана мрачно.

— А аз прекарвам дните си по съвсем различен начин. Опитвам се да направя така, че достатъчно от Големите седем да оцелеят и все пак гостите ни да бъдат доволни. Пилот съм и патрулирам в търсене на браконieri. Е, „патрул“ е малко пресилена дума. Не можем да направим каквото и да било, защото браконьерите са много тежковъоръжени.

Той извади оръфана карта.

— Летя напредно през целия резерват. Самолетът е оборудван с камери, които са свързани с компютризирана картографска система. По този начин получаваме в реално време информация за дейността на браконьерите с точното им местоположение. Системата е последна дума на техниката и повярвайте, можем да си позволим подобни неща единствено благодарение на подкрепата на шефа ми, господин Камлер. Не получаваме почти никакво съдействие от правителството.

Камлер. Каза го. Не че Йегер се беше съмнявал кой командва тук, но беше приятно да го потвърди категорично.

Кьониг заговори по-тихо.

— Миналата година имахме три хиляди и двеста слона. Звучи добре, нали? Докато не научите, че през същата година изгубихме седемстотин. Всеки ден биват убити средно два слона. Браконьерите

стрелят по тях с автомати, режат бивните им с моторни резачки и зарязват труповете да гният на слънцето.

Нарова го погледна с ужас.

— Но ако продължава така, след пет години няма да останат никакви слонове.

Кьониг поклати отчаяно глава.

— По-лошо е. През четирите месеца на тази година не съм имал нито един ден, без да попадна на касапница... За това време загубите ни вече наближават осемстотин слона. *Само за четири месеца.* Това си е направо катастрофа.

Нарова беше пребледняла от шок.

— Но това е ужасно. След като видях стадото в онази пещера... Искам да кажа, всички те и още много други да бъдат избити... Направо не мога да повярвам. Но защо е това засилено браконьерство напоследък? Ако не знаете защо, трудно ще можете да му се противопоставите.

— Чудесното на картографската система е, че ни позволява да определим някои неща, като центъра на браконьерската дейност. Открихме, че е свързана с едно село и с определен индивид. Ливански търговец, който изкупува слонова кост. Пристигането му предизвика засилване на браконьерството.

— Ами в такъв случай съобщете за откритието си на полицията — предложи Йегер. — Или на властите, отговарящи за дивите животни. На онези, които се занимават с подобни проблеми.

Кьониг се изсмя горчиво.

— Господин Гроувс, това е Африка. Парите, които се правят... Корупцията е на всички нива. Шансът някой да предприеме нещо срещу ливанския търговец клони към нула.

— Но какво прави тук един ливанец? — попита Йегер.

Кьониг сви рамене.

— Въртят мошеническия си бизнес из цяла Африка. Предполагам, че този тип е решил да се превърне в Пабло Ескобар в търговията със слонова кост.

— Ами носорозите? — Това бяха любимите животни на семейството на Йегер и той изпитваше дълбока привързаност към тях.

— При тях е още по-лошо. Въведохме политиката за стреляне на месо в зоната за размножаване предимно заради носорозите. При

няколко хиляди слонове все още имаме достатъчно жизнени стада. Докато при носорозите ни се наложи да докараме зрели мъжкари, за да увеличим популацията им. За да не изчезнат.

Кьониг вдигна чашата си и я пресуши. Темата явно го измъчваше. Без да бъде молен, Йегер му наля отново.

— Щом браконьерите са тежковъоръжени, сигурно вие сте основната им цел — предположи той.

Кьониг се усмихна мрачно.

— Приемам това като комплимент. Летя много ниско и много бързо. Над върховете на дърветата. Докато ме видят и посегнат за оръжията си, вече съм профучал над тях. На няколко пъти получавах дупки от куршуми в корпуса. — Той сви рамене. — Нищо особено.

— Прелитате, локализирайте браконьерите и после какво? — попита Йегер.

— Ако засечем браконьерска дейност, съобщаваме на наземните екипи и те се опитват да засекат нарушителите. Проблемът е с времето за реакция, персонала, нивото на обучение и огромните разстояния, да не говорим за оръжията. Накратко, докато стигнем до мястото, бивните или роговете заедно с браконьерите отдавна са изчезнали.

— Сигурно се страхувате — рече Нарова. — За себе си и за животните. Уплашен и в същото време вбесен.

В гласа ѝ имаше искрена загриженост, а в очите ѝ се четеше възхищение. Йегер си каза, че не би трябвало да е изненадан. Между Нарова и този германски воин, посветил се на защитата на дивата природа, съществуваше очевидна връзка — обичта им към животните. Тя ги сближаваше и това бе близост, в която Йегер се чува ваше странно изключен.

— Понякога да — потвърди Кьониг. — Но по-често съм гневен, отколкото уплашен. И именно този гняв от мащабите на клането ме кара да продължавам.

— На ваше място щях да съм вбесена — каза му Нарова и го погледна право в очите. — Фалк, много бих искала да видя това с очите си. Можем ли утре да летим с вас? Да участваме в патрула?

На Кьониг му трябваше секунда или повече, за да отговори.

— Ами, не мисля. Никога не вземам гости по време на полет. Разбирате ли, летя много ниско и бързо. Като увеселително влакче,

само че по-лошо. Не мисля, че ще ви хареса. А и съществува риск да стрелят по нас.

— Но въпреки това ще ни вземете, нали? — настоя Нарова.

— Идеята наистина не е добра. Не мога просто да взема всеки... И от гледна точка на безопасността просто не е...

— Ние не сме всеки — прекъсна го Нарова. — Както вероятно сте разбрали в онази пещера. Освен това смятам, че можем да помогнем. Искрено вярвам, че можем да помогнем да се сложи край на касапницата. Заобиколете правилата, Фалк. Само веднъж. Заради животните.

— Права е — включи се Йегер. — Наистина бихме могли да ви помогнем да се справите със заплахата.

— Как? — попита Кьониг. Очевидно беше заинтригуван. — Как бихте могли да се борите с подобна касапница?

Йегер погледна твърдо Нарова. В главата му се оформяше план, който можеше и да проработи.

46.

Йегер погледна високия германец. Беше в чудесна форма и вероятно от него щеше да се получи чудесен елитен воин, ако животът му бе поел по друг път. Определено не беше показал страх при първата им среща.

— Фалк, ще споделим тайната си. И двамата сме бивши военни. От специалните части. Преди няколко месеца напуснахме системата и се оженихме, и мисля, че и двамата търсим нещо някаква кауза, свързана с нещо по-голямо от нас.

— И мислим, че я намерихме добави Нарова. — Днес, тук с вас в Катави. Ако успеем да ви помогнем да сложите край на браконьерството, това за нас ще означава повече от цял месец сафари.

Кьониг ги погледна. Изглежда, още се съмняваше дали може да им се довери.

— Какво можете да изгубите? — подкани го Нарова. — Обещавам ви, можем да помогнем. Само ни вдигнете във въздуха, за да огледаме терена. — Тя погледна към Йегер. — Повярвайте, със съпруга ми сме се справяли с далеч по-лоши неща от браконieri.

Това сложи край на колебанията. Ясно беше, че Кьониг е започнал да си пада по неустоймата Нарова. Несъмнено беше готов да наруши правилата и да покаже уменията си във въздуха. Но шансът да напредне с мисията си за спасяване на дивите животни беше решаващ.

Той стана да си върви.

— Добре, но идвате като външни лица. Не като гости на хижата. Ясно ли е?

— Разбира се.

Той се ръкува и с двамата.

— Крайно необичайно е, така че ви моля да си мълчите. Ще се срещнем на пистата точно в седем. След като излетим, ще има закуска, стига стомасите ви да я понесат.

И тогава Йегер зададе въпроса си, сякаш му бе хрумнал на момента.

— Фалк, любопитно ми е... влизали ли сте някога в онзи самолет в пещерата? Виждали ли сте го отвътре?

Изненаданият Кьониг не успя да скрие уклончивостта на отговора си.

— Военният самолет ли? Да съм го виждал отвътре? Защо ми е да го правя? Честно казано, не представлява особен интерес за мен.

След това им пожела лека нощ и си тръгна.

— Лъже — каза Йегер на Нарова, след като останаха сами. — Лъже, че не е стъпвал в самолета.

— Да — потвърди тя. — Когато някой каже „честно казано“, можеш да си сигурен, че лъже.

Йегер се усмихна. Типично за Нарова.

— Въпросът е защо? По всички други теми изглежда искрен. Защо да лъже за самолета?

— Мисля, че се страхува. От Камлер. И ако опитът ни може да се брой за нещо, има всички основания да се страхува.

— Значи отиваме на патрул — замислено рече Йегер. — Как ще ни помогне това да се върнем под планината и да влезем в самолета?

— Ако не успеем да стигнем до него, следващият ни най-добър ход е да говорим с някого, който го е правил. И това е Кьониг. Той знае всичко, което става тук. Знае, че зад лъскавата фасада се крие нещо тъмно. Знае всички тайни. Но се страхува да говори. Трябва да го спечелим.

— Сърцето и ума? — поинтересува се Йегер.

— Първо сърцето, после ума. Трябва да го заведем на място, където ще се почувства в достатъчно безопасност, за да говори. Където ще се почувства *длъжен* да говори. И ако му помогнем да спаси дивите животни, ще го направи.

Двамата се върнаха в бунгалото си, като минаха под едно огромно мангово дърво. Група маймуни закрепя по тях от клоните и започна да ги замеря с наядени плодове.

„Безочливи калпазани“ — помисли си Йегер.

При пристигането си двамата с Нарова бяха получили брошури относно подобаващия етикет с маймуните. Ако се натъкнеш на маймуна, избягвай да я поглеждаш в очите. Ще го възприеме като предизвикателство и ще се разбеснее. Трябва да отстъпиш тихо. А ако

някоя маймуна се опита да ти отмъкне храна или дрънкулка, трябва да ѝ я дадеш доброволно и да съобщиш за кражбата на служител.

Йегер не беше съвсем съгласен с тези съвети. Според опита му капитулацията неизбежно водеше до по-голяма агресивност. Стигнаха бунгалото и плъзнаха тежкия дървен параван пред големите стъклени врати. Йегер моментално застана нащрек. Можеше да се закълне, че го е оставил отворен.

Веднага щом пристъпиха вътре, стана ясно, че в бунгалото им са влизали. Мрежата против комари около огромното легло беше спусната. Въздухът беше хладен — някой бе включил климатика. А по снежнобелите възглавници бяха посипани червени цветчета.

Йегер си спомни. Това бе част от обслужването. Докато бяха вечеряли, някоя камериерка се бе постарала да създаде атмосфера, подобаваща на младоженци на сватбено пътешествие. Същото беше и през първата им нощ.

Той изключи климатика. И двамата не обичаха да спят на включен.

— Леглото е твое — каза Нарова, докато отиваше към банята. — Аз ще съм на канапето.

Миналата нощ Йегер бе спал на канапето. Прояви благоразумието да не спори. Съблече се по боксерки и навлече пижама. След като Нарова приключи, отиде да си измие зъбите.

Когато се върна, тя се беше завила с тънък чаршаф на леглото. Очертанията на тялото ѝ ясно се виждаха през завивката. Беше затворила очи и Йегер предположи, че алкохолът я е приспал бързо.

— Нали каза, че *ти* ще си на канапето — промърмори той, докато се готвеше да си легне на него... отново.

47.

Слънчевите очила бяха единственото, по което Йегер позна, че Нарова страда от махмурлук.

Толкова рано сутринта слънцето още не беше изгряло над африканските равнини. Или може би ги бе сложила, за да предпази очите си от прахта, вдигана от древния на вид хеликоптер.

Кьониг беше решил да вземе руския „Ми-17 ХИП“ на резервата вместо двумоторния лек „Отър“. Бе го направил, защото се безпокоеше, че на пътниците му ще им прилошее, а „Ми-17“ беше по-стабилен във въздуха. Освен това имаше малка изненада за гостите си, която беше възможна единствено с хеликоптер.

Явно изненадата беше свързана с известен риск, защото беше върнал pistolетите на Йегер и Нарова.

— Това е Африка — обясни той, докато им връчваше оръжията. — Всичко може да се случи. Но нарушавам правилата, така че гледайте да ги скриете. И ще трябва да ми ги върнете след патрула.

ХИП беше обемист, грозен сив звяр, но Йегер не беше особено разтревожен. Беше летял на много мисии с подобна машина и знаеше, че е с типично прост и груб руски дизайн.

Беше неуязвим за куршуми и напълно заслужаваше прякора си „летящ автобус“, даден му от силите на НАТО. Макар на теория британските и американските военни да не използваха подобни машини от някогашната съветска ера, на практика, разбира се, го правеха. „Ми-17“ беше идеален за тайни операции, които можеха да се отрекат, и това беше причината Йегер да познава добре машината.

Петте перки се завъртяха, превръщайки се в размазано петно. Беше жизненоважно да излетят колкото се може по-скоро. Хеликоптерът имаше най-добра подемна тяга рано сутрин, когато бе хладно. С повишаването на температурите въздухът ставаше по-рядък и превръщаше летенето в предизвикателство.

Кьониг вдигна палци от пилотската кабина. Бяха готови за тръгване. Горещи отработени газове блъснаха Йегер, когато двамата с

Нарова се втурнаха към отворената странична врата и скочиха на борда.

Миризмата на газовете бе опияняваща и събуди спомени за безброй мисии. Йегер се усмихна. Вдигнатата от перките прах имаше познатата миризма на Африка — гореща, изпечена от слънцето пръст; дълбока древност; история, простираща се далеч назад в праисторическото минало.

Африка беше люлката на еволюцията, мястото, където човечеството се беше развило от първия си човекоподобен предшественик. И докато хеликоптерът се издигаше тежко в небето, пред Йегер се разкри бъдещият благоговение, неподвластен на времето терен, простиращ се до хоризонта във всички посоки.

Отляво гърбавите хълмове в подножието на планините Мбизи се издигаха като торти на пластове, мръсносиви на утринната светлина. Далеч на северозапад се виждаше двойният връх Горящи ангели; източният, малко по-висок, бележеше мястото, където Йегер и Нарова бяха предприели катеренето и спускането.

И някъде дълбоко под онази планина се спотайваше грамадният хидроплан BV222. От въздуха Йегер спокойно можеше да си представи как е останал скрит сред пустошта на тези планини в продължение на седем дълги десетилетия.

Погледна надясно. Части от планинската верига продължаваха на изток, преминавайки в кафяв, мъглив, подобен на савана пейзаж, разнообразяван тук-там с плосковърхи акации. Пресъхнали корита се виеха като змии чак до далечния хоризонт.

Кьониг наведе носа на хеликоптера и се понесоха напред със забележителна за такава дундеста тъпоноса машина скорост. Секунди по-късно пистата остана зад тях и полетяха над гъсти шубраци, като почти закачаха върховете на дърветата. Вратата беше оставена отворена, разкривайки възможно най-добър изглед за Йегер и Нарова.

Преди излитането Кьониг им бе обяснил днешната цел — да направят няколко курса над заливната равнина на езеро Руква, където големите животни се събираха около няколкото основни водоема. Езеро Руква беше основната територия за браконьерство. Кьониг ги беше предупредил, че ще трябва да лети по-ниско и от змийски корем, и че трябва да са готови за резки маневри, ако попаднат под обстрел.

Йегер посегна към пистолета на кръста си. Извади го от колана и натисна с десния си палец копчето за освобождаване на пълнителя. Беше левичар, но се бе научил да стреля с дясната ръка, тъй като повечето оръжия бяха проектирани за десничари.

Махна почти празния пълнител, с който беше стрелял по хиените, и го прибра в страничния джоб на бойния си панталон. Тези джобове бяха идеални за използваните муниции. Бръкна в джоба на якето, извади нов пълнител и го сложи. Беше изпълнявал тези действия безброй пъти на учения и по време на мисии и сега го направи почти автоматично.

След това се включи в интеркома на хеликоптера със слушалките, които го свързваха директно с пилотската кабина. Заслуша как Кьониг и вторият му пилот, местен тип на име Урио, съобщават детайли от полета.

— Остър завой на черния път — каза Кьониг. — Отляво на машината, четиристотин метра.

Втори пилот:

— Потвърдено. На петдесет километра от Руква.

Пауза. После отново Кьониг:

— Скорост: деветдесет и пет възела. Посока: 085 градуса.

Втори пилот:

— Потвърдено. Петнайсет минути до включването на камерите.

При сегашната скорост — над сто и шейсет километра в час щяха да стигнат доста скоро равнината на Руква, където щяха да започнат видеозаписа.

Втори пилот:

— Петнайсет минути до водоем Зулу Алфа Майк Браво Ехо Зулу Индия. Повтарям, петнайсет минути до водоем Замбези. Оглеждай се за хълмче като кучешка глава и поляна на сто метра на изток...

Кьониг:

— Разбрано.

През отворената врата Йегер виждаше профучаващите покрай тях акации. Изглеждаха толкова близко, че почти можеше да протегне ръка и да докосне върховете им, докато Кьониг летеше между тях, придържайки се към контурите на терена.

Беше добър пилот. Ако спуснеше машината още по-ниско, щяха буквално да секат клоните.

Продължиха да се носят напред. Шумът бе толкова силен, че изключваше всякаква възможност за разговори. Трясъкът на износените турбини и ротори бе оглушителен. Отзад с Йегер и Нарова имаше още трима души. Двама бяха пазачи, въоръжени с калашници; третият беше разпределителят, който отговаряше за товара и пътниците.

Разпределителят непрекъснато се движеше между двете врати и поглеждаше нагоре. Йегер знаеше какво прави — проверяваше за пушек или изтичане на масло от турбините и дали перките няма да се откъснат или нацепят. Облегна се назад, за да се наслади на возенето. Беше летял безброй пъти с ХИП.

Машините може и да изглеждаха като боклукчийски кофи, но никога не бе чувал някоя от тях да е падала.

48.

Йегер се пресегна за „хавабаг“, както ги наричаха в армията кафява хартиена торбичка с храна. Имаше няколко такива в хладилна чанта, закрепена за пода на хеликоптера.

Ако служиш в британската армия, най-доброто, което можеш да очакваш от една хавабаг, е сандвич със стара шунка и сирене, кутия топла газирана напитка „Панда“, пакетче скариди и „Кит Кат“. Съдържанието сякаш винаги беше едно и също благодарение на кетъринга на КВВС.

Йегер надникна вътре: варени яйца в тънко фолио, още топли. Прясно приготвени палачинки с кленов сироп. Наденички на скара и бекон между препечени филийки с масло. Два хрупкави кроасана и студено пакетче с прясно нарязани плодове ананас, пъпеш и манго.

Освен това имаше термос с кафе, гореща вода за чай и ледени газирани напитки. Трябваше да се досети, като се имаше предвид какви грижи полагаха за гостите си в „Катави“.

Нападна храната. До него — с махмурлук или не — Нарова направи същото.

Тъкмо приключиха със закуската, когато се натъкнаха на първите признаци за неприятности. Наближаваше десет сутринта и Кьониг вече беше направил няколко прелиталия над района, без да открие нищо.

Но внезапно беше принуден да предприеме серия резки маневри и турбините зареваха оглушително, когато хеликоптерът се сниши още повече и почти докосна земята.

Разпределителят надникна през вратата и посочи с палец назад.
— Браконieri!

Йегер подаде глава на бесния вятър от роторите. Направи го точно навреме да види как група тънки като клечки фигури изчезват в гъстата прах. Зърна отблясъка на вдигнато оръжие, но дори стрелецът да бе успял да открие огън, куршумите му не намериха целта си.

Това бе причината да летят толкова ниско — докато лошите забележат хеликоптера, него отдавна го нямаше.

— Камерите работят ли? — попита Кьониг по интеркома.

— Работят — потвърди вторият пилот.

— За нашите пътници — обяви Кьониг, — това беше банда браконieri. Може би десетина мъже. Въоръжени с калашници и нещо, което ми заприлича на РПГ. Предостатъчно да ни свалят. О, и се надявам закуските още да са в стомасите ви!

Йегер бе изненадан колко добре екипирани са браконьерите. Автоматите АК-47 бяха в състояние да нанесат доста сериозни щети по самолета. А едно пряко попадение на реактивна противотанкова граната можете да ги издуха от небето.

— Отбелязваме маршрута им на картата и изглежда, че се връщат от... улов. — Дори по интеркома напрежението в гласа на Кьониг се долавяше лесно.

— Изглежда, са носели бивни. Но можете да видите положението ни. Превъзхождат ни по брой и огнева мощ, а когато са въоръжени до зъби, няма как да ги арестуваме или да им конфискуваме слоновата кост. След секунди ще стигнем до най-вероятния район, един водоем — добави той. — Така че се пригответе.

Не след дълго хеликоптерът рязко намали скорост, когато Кьониг остро зави и закръжи над онова, което би трябвало да е водоемът. Йегер погледна през прозореца на десния борд. Видя земята почти вертикална. На няколко метра от мътно проблясващата вода различи две безформени сиви маси.

Слоновете бяха изгубили вълшебната си грация и красота. В сравнение с внушителните животни, на които двамата с Нарова се бяха натъкнали дълбоко в пещерата пол Горящи ангели, тези бяха сведени до неподвижни купчини безжизнено месо.

— Както виждате, заловили са и са завързали малко слонче — със задавен от силните емоции глас каза Кьониг. — Използвали са го като примамка за родителите му. И мъжкият, и майката са застреляни и заклани. Бивните ги няма.

Познавам много от животните тук по име — продължи той. — Мъжкият вероятно е Кубва-Кубва; на суахили това означава Голям-Голям. Повечето слонове не достигат възраст над седемдесет години. Кубва-Кубва беше на осемдесет и една. Беше най-старият в стадото и

един от най-старите в резервата. Малкото е живо, но е силно травмирано. Ако успеем да стигнем до него и да го успокоим, може и да оживее. Ако имаме късмет, другите женски ще го вземат под закрилата си.

Кьониг говореше забележително спокойно. Но Йегер много добре знаеше, че подобно напрежение и травми всеки ден си вземат своето.

Добре, а сега вашата изненада мрачно обяви Кьониг. — Казахте, че искате да видите това... Спускам ви. Няколко минути на земята, за да видите ужаса отблизо. Хората ми ще ви ескортират.

Почти моментално хеликоптерът започна да губи малката височина, която имаше. Докато се спускаше с наведена към тясната поляна опашка, разпределителят се подаде през отворената врата, за да провери дали перките и опашката са достатъчно далеч от акациите. Машината се разтресе, когато колелата докоснаха нагорещената африканска земя и разпределителят вдигна палци.

— Готово! — извика той. — Скачайте!

Йегер и Нарова скочиха навън. Превити и с наведени глави, те побързаха да се махнат по-далеч от перките, които вдигаха буря от прах и листа. Заеха позиция за стрелба от коляно, с насочени напред пистолети — в района можеше да има още браконieri. Двамата охранители се втурнаха към тях. Единият вдигна палци към кабината. Кьониг отвърна на жеста му и миг по-късно хеликоптерът се издигна вертикално и изчезна.

Секундите отминаваха.

Грохотът на роторите заглъхна.

Не след дълго замлъкна напълно.

Охранителите набързо обясниха, че Кьониг се връща в Катави за ремъци. Ако успееш да приспят слончето, щяха да го завържат под хеликоптера и да го върнат в резервата. Там щяха да се грижат за животното толкова време, колкото е нужно да преодолее травмата, след което щяха да го върнат в стадото му.

Йегер разбираше това, но не се радваше особено на ситуацията — заобиколени от труповете на току-що убити слонове и въоръжени само с два пистолета. Охранителите изглеждаха спокойни, но той се съмняваше доколко са умели с оръжието, ако нещата тръгнат на зле.

Изправи се и погледна към Нарова.

Яростта пламтеше в очите ѝ, докато вървяха към мястото на невъобразимата касапница.

49.

Колкото се може по-внимателно приближиха треперещото, уплашено до смърт слонче. То лежеше, очевидно прекалено изтощено, за да може да се държи на крака. По земята се виждаха следи от борбата му; въжето, с което бе вързано за едно дърво, се бе впило дълбоко в крака му при опитите му да се освободи.

Нарова коленичи до бедното създание. Наведе глава и зашепна тихо в ухото му. Малките му — колкото човешки — очи се завъртяха от страх, но накрая гласът ѝ сякаш го успокои. Нарова остана сякаш цяла вечност до животното.

Накрая тя се обърна. В очите ѝ имаше сълзи.

— Тръгваме. След онези, които са направили това.

Йегер поклати глава.

— Стига... Само двамата, въоръжени с пистолет? Това не е храброст, а глупост.

Нарова се изправи и го погледна измъчено.

— В такъв случай тръгвам сама.

— Ами... — Йегер посочи слончето. — То се нуждае от закрила. Някой трябва да го пази.

Нарова посочи с пръст охранителите.

— Ами те? По-добре въоръжени са от нас. — Тя погледна в посоката, в която бяха тръгнали браконьерите. — Ако някой не тръгне след тях, това ще продължи, докато не убият и последното животно. — На лицето ѝ беше изписана студена и решителна ярост. — Трябва да ги ударим здраво, безмилостно и така дивашки, както те са постъпили тук.

— Ирина, разбирам те. Но нека поне решим как да го направим по най-добрия начин. Кьониг ще дойде след двайсетина минути. В хеликоптера има още калашници. Най-малкото ще се въоръжим подобаващо. Освен това на борда има запаси от вода и храна. Без тях ще сме свършили още преди да започнем.

Нарова се взираше в него. Не каза нищо, но си личеше, че се разколебава.

Йегер погледна часовника си.

— Един часът е. Ще можем да тръгнем в един и половина. Браконьерите имат два часа преднина. Ако се движим бързо, ще се справим. Ще успеем да ги пипнем.

Нарова нямаше как да не признае, че доводите му са логични.

Йегер реши да огледа труповете. Не знаеше какво точно очакваше да открие, но въпреки това отиде. Опита се да се държи безстрастно, да оцени ситуацията като войник. Но въпреки това емоциите го заляха.

Не е било точен и професионален удар. Йегер реши, че слоновете са нападнали, за да защитят малкото си, и браконьерите явно са изпаднали в паника. Бяха открили безогледен огън по великолепните някога зверове и ги бяха свалили с автоматите си.

Едно беше сигурно — смъртта на животните не е била бърза и безболезнена. Усетили са опасността; може би дори са знаели, че ги примамват. Но въпреки това са отишли, за да запазят семейството си. Нападнали са, за да защитят малкото.

Люк го нямаше от три дълги години и Йегер не можеше да не направи сравнението. Помъчи се да потисне неочакваните емоции и премигна, за да махне сълзите от очите си.

Обърна се да си тръгне, но нещо го накара да спре. Стори му се, че е забелязал движение. Провери отново, като се ужасяваше от онова, което можеше да види. И наистина, колкото и да не беше за вярване, едно от могъщите животни все още дишаше.

Откритието му подейства като юмрук в корема. Браконьерите бяха повалили мъжкия, бяха отрязали бивните му и го бяха зарязали в локва от собствената му кръв. Надупчен с куршуми, той умираше бавно и мъчително под изгарящото африканско слънце.

Яростта пламна в гърдите му. Доскоро могъщото животно нямаше никаква надежда за спасение.

Макар да му се гадеше при мисълта, знаеше какво трябва да направи.

Обърна се, отиде до единия от пазачите и го помоли за автомата му. После, с разтреперани от гняв и емоции ръце, насочи оръжието към

главата на великолепното създание. Само за миг мъжкият слон отвори очи.

Сълзите размазаха картината пред очите на Йегер, докато стреля в главата на поваления мъжкар и той най-сетне издъхна.

Замаяният Йегер се върна обратно при Нарова. Тя още утешаваше малкото, макар че по болката в очите ѝ си личеше, че се досеща какво е бил принуден да направи. Сега и за двамата това беше лично.

Той клекна до нея.

— Права си. Трябва да тръгнем след тях. Веднага щом вземем запаси от хеликоптера, потегляме.

Минути по-късно чува рева на турбините. Кьониг се връщаше по-рано. Той спусна хеликоптера над поляната сред облак прах и листа. Големите колела докоснаха земята и Кьониг започна да изключва двигателите. Йегер се канеше да се втурне да помогне с разтоварването, когато сърцето му прескочи един удар.

Беше забелязал движение в далечината; издайническият проблясък на метал. Видя как една фигура се надига от храсталаците с гранатомет на рамо. Намираше се на около триста метра, така че Йегер не можеше да направи нищо с пистолета си.

— РПГ! РПГ! — закрепця той.

В следващия миг чу характерния звук на изстрелян брониран снаряд. Реактивните снаряди бяха прочути с неточността си, освен ако не се използват на къси разстояния. Този се понесе през храстите към хеликоптера подобно на повалена кегла, оставяйки огнена диря след себе си.

За момент Йегер си помисли, че ще пропусне целта си, но снарядът се заби в задната част на хеликоптера, малко преди опашната перка. Последва ослепителна експлозия, която откъсна цялата опашка на машината и завъртя корпуса ѝ на деветдесет градуса.

Йегер не се поколеба нито за миг. Скочи на крака и се втурна напред, като викаше на Нарова и охранителите да образуват защитен кордон между поразения хеликоптер и нападателите. Вече чуваше яростните автоматични откоси и не се съмняваше, че браконьерите приближават, за да ги довършат.

От разкъсаната задна част бълваха пламъци, когато Йегер скочи в огънатия отсек. Обгърна го гъст задушлив пушек, докато търсеше

оцелели. Кьониг беше долетял с още четирима души и Йегер моментално видя, че трима от тях са надупчени от шрапнели и са съвсем мъртви.

Награби четвъртия, който беше ранен, но все още жив, вдигна окървавеното му тяло и го измъкна от поразения хеликоптер, остави го на земята и се върна за Кьониг и втория пилот.

Хеликоптерът вече се подпалваше и гладните пламъци се разпространяваха устремно. Трябваше да действа бързо или Кьониг и Урио щяха да изгорят живи. Но ако се опиташе да преодолее пламъците незащитен, нямаше шанс.

Свали раницата си, бръкна в нея и извади голям спрей с надпис КОЛДФАЙЪР върху матовата черна повърхност. Насочи го към себе си и се напръска от глава до пети, преди да се втурне напред със спрея в ръка. „Колдфайър“ беше вещество чудо. Беше виждал войници да пръскат дланите си с него и да ги прокарват през огъня на горелка, без да усетят каквото и да било.

Пое си огромна глътка въздух и се хвърли през дима към сърцето на пламъците. Невероятно, но не усети изгаряне, дори горещина. Вдигна спрея и продължи да пръска. Пяната изхвърча през отровните газове и угаси пламъците за секунди.

Добра се до пилотската кабина, разкопча коланите на изпадналия в безсъзнание Кьониг и го измъкна навън. Кьониг беше ударил главата си, но иначе изглеждаше почти невредим. Йегер вече беше плувнал в пот, но въпреки това се върна обратно и отвори вратата от страната на втория пилот.

С последен напън на сили той сграбчи Урио и започна да го измъква навън.

50.

Йегер и Нарова се движеха с бързо темпо вече три часа. Придържайки се към прикритието на една уади — пресъхнало речно корито, — те бяха успели да настигнат групата браконieri без никакъв признак, че са били забелязани.

Продължиха до гъста акациева горичка, откъдето можеха да наблюдават минаващите браконieri. Трябваше да преценят броя им, оръжията, силните и слабите им страни, за да определят най-добрия начин да нанесат удара си.

При хеликоптера браконierите бяха принудени да отстъпят под силния защитен огън и ранените бяха стабилизирани. Обадиха се за хеликоптер, който да ги евакуира, и от „Катави“ се погрижиха. Смятаха да вземат слончето заедно с ранените.

Но Йегер и Нарова бяха тръгнали много преди това да се случи, следвайки браконierите по петите.

Двамата наблюдаваха от горичката приближаващата банда.

Имаше десетима стрелци. Онзи с РПГ-то заедно с помощника му бяха последни, така ставаха общо дванайсет. Опитното око на Йегер прецени, че са въоръжени до зъби. През гърдите им бяха метнати дълги ленти с патрони, джобовете им бяха издути от пълнители, освен това имаха и раници със снаряди за гранатомета.

Дванайсет браконieri с истински военен арсенал. Шансовете не му харесваха особено.

Докато наблюдаваха бандата, видяха и слоновата кост — четири огромни окървавени бивни, които се предаваха от ръка на ръка. Всеки се редуваше в носенето им, като залиташе под тежестта на метнатия на рамо зъб, след което го предаваше на съседа си.

Йегер прецени, че всеки зъб е около четиресет килограма, тежеше колкото дребен възрастен. Това означаваше, че по някое време щяха да спрат и да се установят на лагер. Налагаше се. Скоро щеше да започне да се стъмва и те трябваше да пият, да се нахранят и да починат.

А това означаваше, че оформилият се в главата му план можеше и да се осъществи.

Върна се под прикритието на речното корито и направи знак на Нарова да последва примера му.

— Достатъчно ли видя? — прошепна ѝ той.

— Достатъчно, за да искам да ги избия всичките — изсъска тя.

— Именно. Проблемът е, че ако ги нападнем открито, ще бъде чисто самоубийство.

— По-добра идея ли имаш? — изхриптя тя.

— Може би. — Йегер бръкна в раницата си и извади компактния си сателитен телефон „Турава“. — По думите на Кьониг слоновата кост е плътна, като огромен зъб. Но подобно на всички зъби, в корена му има кух конус — кухината на пулпата. Тя е пълна с мека тъкан, клетки и кръвоносни съдове.

— Слушам те — изръмжа Нарова. Личеше си, че все така ѝ се иска да стане и да ги избие още тук и сега.

— Рано или късно ще трябва да спрат. Ще се установят на лагер за през нощта и тогава ще действаме. Но няма да ги ударим. Още не. — Той вдигна телефона. — Ще напъхаме това нещо дълбоко в кухината. Ще се обадим във „Фалкенхаген“ да следят сигнала. Така ще стигнем до базата им. Междувременно ще си набавим подходящи желяза. После отиваме и ги удряме тогава и там, където решим.

— Как ще ги доближим достатъчно? — настоя да научи Нарова. — За да оставим телефона?

— Не знам. Но ще правим онова, в което сме най-добри. Наблюдаваме. Изучаваме. Намираме начин.

Очите на Нарова проблеснаха.

— А ако някой позвъни по телефона.

— Слагаме го на вибрация. Да не вдига шум.

— Ами ако започне да вибрира и падне?

Йегер въздъхна.

— Сега просто усложняваш нещата.

— Но пък това ме пази жива. — Нарова затършува в раницата си и извади малко устройство колкото монета от един паунд. — Какво ще кажеш за това? Джипиес предавател. „Ретривър“, хранен от слънчева енергия. Дава точност от метър и половина. Реших, че може да ни потрябва, за да държим под око хората на Камлер.

Йегер протегна ръка. Скриването му в кухнята на зъба определено щеше да е лесно, стига да успееш да доближат достатъчно.

Нарова не му го даде.

— Имам едно условие — аз ще го сложа.

Йегер я изгледа за момент. Тя беше слаба, пъргава и умна, това беше ясно, и несъмнено можеше да се движи по-безшумно от него.

Усмихна се.

— Да действаме.

Продължиха още три изтощителни часа напред. Накрая бандата спря. Гигантското кървавочервено африканско слънце бързо се спускаше към хоризонта. Йегер и Нарова се промъкнаха по-близо, пълзейки по корем в тясното дърво, което свършваше с петно тъмна воняща кал, бележещо границите на водоем.

Бракониерите се бяха установили на лагер от другата страна, което бе напълно логично. След целодневен марш имаха нужда от вода. Водоемът обаче приличаше на гниеща кална яма. Жегата леко беше намалела, но си оставаше убийствена и всичко пълзящо, бръмчащо и жилещо сякаш бе привлечено от влагата. Мухи колкото мишки, плъхове колкото котки и жестоко жилещи комари мястото гъмжеше от гадини.

Но нищо не тормозеше Йегер повече от обезводняването. Бяха изпили последните си запаси вода преди цял час и в тялото му почти не беше останала течност, която да изхвърля с потта. Усещаше началото на мъчително главоболие. Дори докато лежеше абсолютно неподвижно и следеше браконьерите, жаждата бе непоносима.

И двамата имаха нужда от вода, при това належаща.

Постепенно се спусна мрак. Задуха лек вятър, който изсуши и последните капчици пот по кожата на Йегер. Той лежеше в пръстта неподвижно като камък, загледан в нощта. Нарова бе плътно до него.

Над тях през клоните на акацията заблещукаха звезди, бледа разсеяна светлина бе едва доловим намек за изгряващата луна. В мрака танцуваха светулки и флуоресцентното им синьо-зелено сияние се рееше магически над водата.

Отсъствието на светлина беше добре дошло. На мисии като тази мракът бе най-добрият им приятел.

И колкото повече гледаше, толкова повече осъзнаваше, че водата — колкото и отвратителна да бе — предлагаше идеалния път към целта.

51.

Йегер и Нарова нямаха представа колко дълбока е водата, но тя щеше да ги отведе право в сърцето на вражеския лагер. От другата страна на водоема огънят на браконьерите хвърляше отблясъци по неподвижната ѝ повърхност.

— Готова ли си за работа? — прошепна Йегер и леко побутна Нарова с крак.

Тя кимна.

— Да се размърдаме.

Беше минало полунощ и лагерът бе притихнал от три часа. Докато лежах и наблюдавах мястото, не видяха никакви признаци за крокодили.

Време беше.

Йегер се обърна и се плъзна във водата, като опипваше с крака за някаква твърда повърхност. Кубинките му стъпиха в гъстата лепкава тиня на дъното на водоема. Водата достигаше до кръста му, но поне брегът го скриваше.

От двете му страни невидими и незнайни създания пълзяха и се плискаха във водата. Както и можеше да се очаква, нямаше никакъв намек за течение. Водата беше застояла, зловонна и предизвикваща гадене. Смърдеше на животински изпражнения, болести и смърт.

С две думи, беше идеална — защото браконьерите никога нямаше да помислят да очакват атака откъм нея.

През годините си в САС Йегер се беше научил да прегръща онова, от което повечето нормални хора се страхуваха — да се спотайва в нощта, да приема мрака. Той бе наметалото, което скриваше движенията му и тези на събратята му по оръжие от вражеските очи — както се надяваше да стане и сега.

Беше обучен да търси онази среда — изгорената от слънцето пустиня, затънтени враждебни шубраци и вонящи блата, — която нормалните хора по принцип избягват. Никой разумен човек не би

избрал подобно място, което означаваше, че малка група елитни бойци можеше да се промъкне през него незабелязана.

Нито един браконьер нямаше да влезе при Йегер и Нарова в зловонния водоем, поради което — въпреки множеството недостатъци — той беше перфектен.

Стиснал пистолета, Йегер се отпусна на колене и над водата останаха единствено очите и носът му. Така можеше да остане колкото се може по-незабелязан, докато пълзи тихомълком напред. Внимаваше да държи своя P228 над водата. Макар че повечето пистолети работеха без проблем след потапяне във вода, винаги бе за предпочитане да са сухи — особено ако мръсната вода можеше да ги задръсти.

Той погледна към Нарова.

— Доволна ли си?

Тя кимна. Очите ѝ блестяха опасно на лунната светлина.

Върховете на пръстите на лявата му ръка затъваха в пихтиестата лепкава тиня също като краката му, които го избутваха напред. С всяко изтласкване ръката му затъваше до китката в гниещата воняща растителност.

Замоли се да няма змии, после пропъди мисълта от съзнанието си.

Продължи напред около три минути, като броеше всяко оттласкване с ръка и крака и така пресмяташе грубо изминато разстояние. Двамата с Нарова се движеха слепешком и трябваше да провери къде се намира лагерът на браконьерите. Когато реши, че са изминали около седемдесет и пет метра, даде знак да спрат.

Приближи левия бряг и вдигна предпазливо глава над прикритието. Усети Нарова плътно до него, главата ѝ буквално докосваше рамото му. Двамата заедно се надигнаха от блатото, стиснали пистолетите. Всеки покриваше половината терен пред себе си, докато си шепнеха и изграждаха колкото се може по-бързо картина на вражеския лагер.

— Огън — прошепна Йегер. — Двама седят до него. Часови.

— Посока по часовника?

— Югоизток. На разстояние от водоема.

— Светлини?

— Не виждам.

— Оръжие?

— Калашници. Виждам и хора от двете страни на огъня. Спят. Наброявам... осем.

— Общо десет. Двама са в неизвестност.

Нарова заоглежда своята част от терена.

— Виждам бивните. Един стои на пост при тях.

— Оръжие?

— Автомат на рамото.

— Общо единайсет. Един липсва.

И двамата си даваха сметка за отминаващото време, но трябваше да открият липсващия браконьер. Продължиха да наблюдават още няколко минути, но така и не успяха да го зърнат.

— Някакви признаци за допълнителни предпазни мерки? Жици? Капани? Сензори за движение?

Нарова поклати глава.

— Не виждам. Да се придвижим трийсетина напред. Така ще се озовем до бивните.

Йегер се плъзна обратно в блатото и тръгна. Докато напредваше, чуваше звуците на незнайни животни, мятащи се в гъстия мрак. Очите му бяха на нивото на водата и долавяше гадно движение от всичките си страни. Най-лошото бе, че усещаше как разни неща намират пътя си в него.

Под ризата, около врата, дори от вътрешната страна на бедрата си чувстваше леко убождане, когато някоя пиявица се забиваше в кожата и започваше да смуче лакомо, пълнейки стомаха си с кръвта му.

Беше гадно; отвратително.

Но в момента нищо не можеше да направи.

Поради някаква причина — най-вероятно заради притока на адреналин — умираше да изпразни мехура си. Но трябваше да потисне този повик. Златното правило при прекосяване на воден участък бе никога да не пикаеш. Направиш ли го, отваряш уретрата си и рискуваш всякакви бактерии, бацили и паразити да попаднат в теб през струята.

Имаше дори малка риба — кандиру, или „клетка за зъби“, — която се вмъкваше в уретрата и разпъваше шиповете си, за да не можеш да я извадиш. Само от мисълта за това Йегер потръпна. Нямахше начин да си позволи да се изпикае. Щеше да стиска до края на мисията.

Най-сетне спряха и направиха втори оглед на терена. Отляво, на около трийсетина метра от тях, четирите огромни бивни проблясваха зловещо на лунната светлина. Пазачът им беше с гръб към тях, обърнат към храсталаците очевидното място, от което би могла да дойде евентуална заплаха.

Нарова вдигна проследяващото устройство.

— Отивам — прошепна тя.

За момент на Йегер му се прииска да възрази. Но сега не беше времето. И бе напълно възможно тя да се справи по-добре от него.

— Прикривам те.

Нарова спря за момент, загреба гадна тиня от брега и я размаза по лицето и косата си.

Обърна се към Йегер.

— Как изглеждам?

— Пленително.

Нарова се плъзна нагоре по брега като призрачна змия и изчезна.

52.

Йегер отброяваше секундите.

Бяха минали около седем минути, но от Нарова нямаше и следа. Очакваше я да се появи всеки момент. Не откъсваше очи от часовите при огъня, но там засега нямаше признаци на неприятности.

Въпреки това напрежението беше непоносимо.

Внезапно чу странно, задавено гъргорене откъм купчината слонова кост. За момент обърна очи натам, за да провери. Самотният страж беше изчезнал.

Видя как часовите при огъня се вцепеняват. Сърцето му заби като картечница, докато се прицелваше в тях с пистолета си.

— Хюсеин? — извика единият. — Хюсеин!

Очевидно те също бяха чули шума. Самотният страж не отговори и Йегер можеше да се досети защо.

Една от фигурите при огъня се изправи. Думите му — на суахили — долетяха до Йегер.

— Ще погледна. Сигурно е отишъл да пикае. — Мъжът тръгна през храстите към купчината слонова кост — към Нарова.

Йегер се канеше да се надигне през ръба и да ѝ се втурне на помощ, когато зърна нещо. Една фигура пълзеше по корем през храстите към него. Беше Нарова, но в движенията ѝ имаше нещо странно.

Когато тя приближи, Йегер осъзна на какво се дължи мудността ѝ — мъкнеше един зъб зад себе си. С такъв товар никога нямаше да успее. Йегер излезе от прикритието си и се втурна приведен, грабна тежкия зъб и го помъкна към мястото, от което беше дошъл.

Спусна се във водата и плъзна зъба до себе си. Нарова се присъедини към него. Направо не беше за вярване, че не са ги видели.

Двамата заотстъпваха мълчешком. Нямаше нужда от думи. Ако Нарова не беше успяла да изпълни мисията, щеше да му каже. Но за кой дявол бе отмъкнала зъба?

Внезапно в нощта проехтяха изстрели.

Йегер и Нарова замръзнаха. Три изстрела от калашник, откъм купчината слонова кост. Несъмнено бяха открили делото на Нарова.

— Предупредителни изстрели — прошепна Йегер. — Бият тревога.

Последваха раздразнени викове, докато останалите в лагера се събуждаха. Йегер и Нарова се потопиха още по-дълбоко във водата, притиснали лица в тинята. В момента можеха единствено да останат напълно неподвижни и да се опитват да гадаят какво става само по слух.

Чуваха се викове и тропот на крака. Щракаха предпазители. Браконьерите викаха и крещяха объркано. Йегер усети как някой приближи брега само на метри от мястото, на което се криеха.

За момент браконьерът огледа водата и Йегер усети как погледът му се плъзва над тях. Напрегна се в очакване на предупредителен вик; за стрелба; за куршуми, забиващи се в плът и кост.

И тогава някакъв глас — властен глас — извика:

— В онази яма с лайна няма никого, идиот такъв. Иди да търсиш там!

Мъжът се обърна и се втурна към храсталаците. Йегер усети как фокусът на издирването се размива, когато браконьерите се пръснаха да претърсват района. Вонящото, бъкащо от болести блато ги беше спасило.

Тръгнаха с бавно пълзене, докато най-сетне стигнаха до мястото, от което бяха тръгнали. След като се увериха, че браконьерите са далеч, двамата излязоха на сушата и взеха скритите си раници.

Нарова спря за момент, извади ножа си и изплакна острието му във водата.

— Един от тях трябваше да умре. Взех това — посочи тя зъба — за прикритие. Да прилича на кражба.

— Умно — кимна Йегер.

От време на време чуваха по някой вик и изстрели, които отекваха в мрака. Издирването като че ли се беше преместило на изток и юг, далеч от водоема. Браконьерите очевидно бяха подплашени и гонеха призраци и сенки.

Йегер и Нарова оставиха зъба скрит в плитчините и тръгнаха през храстите. Предстоеше им дълъг преход, а обезводняването вече

наистина започваше да си казва думата. Имаше обаче един приоритет, който беше по-належащ и от водата.

Когато решиха, че са се отдалечили на безопасно разстояние, Йегер спря.

— Трябва да се изпикая. И да проверя за пиявици.

Нарова кимна.

Нямаше място за спазване на приличие. Йегер се обърна и събу панталоните си. Както и очакваше, слабините му представляваха маса от гърчещи се черни тела.

Открай време мразеше проклетите пиявици. Бяха най-противните създания, по-гадни и от прилепите. След цял час пируване с кръвта му всяка от тях беше станала няколко пъти по-голяма от нормалните си размери. Започна да ги откъсва една по една и да ги изхвърля. След всяка оставаше струйка кръв, стичаща се по крака му.

След като приключи със слабините, той свали ризата си и повтори упражнението с врата и тялото. Пиявиците отделяха антикоагулант, който пречеше на кръвта да се съсирва известно време; така че, когато приключи, тялото му бе цялото окървавено.

Нарова също се обърна и събу панталоните си.

— Нужда от помощ? — шеговито предложи Йегер.

Тя изсумтя.

— Мечтай си. Заобиколена съм от пиявици, и ти включително.

Той сви рамене.

— Добре. Кърви си.

След като махнаха пиявиците, двамата се заеха да почистят оръжията си. Задължително трябваше да го направят, тъй като тинята и влагата бяха влезли между движещите се части. След това тръгнаха с бърза крачка на изток.

Нямаха храна и вода, но би трябвало да намерят предостатъчно при останките от хеликоптера.

Стига да успееш да се доберат до тях.

53.

Йегер и Нарова си подаваха плоската манерка. Тя беше бонус, открит сред останките на хеликоптера. Макар че Нарова рядко пиеше, двамата бяха изтощени и имаха нужда от уискито за повдигане на духа.

Когато пристигнаха, приближаваше полунощ и мястото беше напълно изоставено. Дори малкото слонче липсваше, което бе добра новина. Надяваха се, че поне са спасили едно животно. Опразниха хеликоптера от вода, газирани напитки и храна, за да задоволят жаждата и глада си.

След това Йегер направи няколко обаждания по сателитния телефон. Първото беше до „Катави“ и се зарадва, когато чу Кьониг. Главният природозащитник на резервата беше корав човек, нямаше съмнение в това. Беше се върнал в съзнание и отново бе поел нещата в ръцете си.

Йегер обясни най-общо какво са направили с Нарова. Помоли да пратят някого да ги вземе и Кьониг обеща да излети призори. Йегер го предупреди да очаква доставка със следващия самолет и му каза да не отваря контейнерите, когато пристигнат.

Второто му обаждане беше до Раф във „Фалкенхаген“ с поръчка за желяза и оръжия. Раф обеща да ги прати в „Катави“ в рамките на двайсет и четири часа с британска дипломатическа поща. Накрая Йегер му разказа за устройството, което трябваше да следят. Щом престанеше да се движи, Йегер и Нарова трябваше да научат, защото това щеше да означава, че браконьерите са пристигнали в базата си.

След като приключиха с обажданията, седнаха под една акация и отвориха манерката. Цял час седяха, делеяха питието и правеха планове. Отдавна бе минало полунощ, когато Йегер видя, че манерката е почти празна.

Разклати я и остатъците от уискито се заплискаха вътре.

— Последни глътки, руска другарко? Е, за какво ще си говорим?

— Трябва ли да говорим? Вслушай се в пустошта. Като симфония е. А и в небето има магия.

Тя се излегна и Йегер последва примера ѝ. Нощните насекоми свиреха в хипнотичен ритъм, зашеметяващото небе се простираше копринено над тях.

— Все пак, това е рядка възможност — рече Йегер. — Само двамата, без жива душа на километри.

— И за какво искаш да говорим? — промърмори Нарова.

— Знаеш ли какво? Мисля, че трябва да поговорим за теб. — Йегер искаше да ѝ зададе хиляди въпроси, които досега така и не беше успял, и моментът бе повече от подходящ.

Нарова сви рамене.

— Не е кой знае колко интересно. Какво има за казване?

— Като начало можеш да ми кажеш как си се запознала с дядо ми. Така де, ако ти е бил като дядо, това не ни ли прави нещо като отдавна изгубени роднини?

Нарова се разсмя.

— Едва ли. Дълга история. Ще се опитам да я предам накратко. — Лицето ѝ стана сериозно. — През лятото на 1944 г. младата рускиня Соня Олшаневска била пленена във Франция. Участвала във френската съпротива и поддържала радиовръзката им с Лондон. Германците я затворили в концлагер, за който вече си чувал — „Нацвайлер“. Това бил лагер за *Nacht und Nebel* затворници — такива, които по заповед на Хитлер трябвало да изчезнат в нощта и мъглата. Ако са знаели, че Соня Олшаневска е била агент на специалните служби, германците са щели да я измъчват и екзекутират, както правели с всички заловени агенти. За щастие, не са имали представа.

Натоварили я с работа в лагера. Робски труд. Някакъв високопоставен офицер от СС дошъл на посещение. Соня била красива жена. Той я избрал да му прави компания в леглото. — Нарова замълча за момент. — След време намерила начин да избяга. Успяла да откърти няколко дъски от свинарника и си направила стълба. С нейна помощ тя и двама други концлагеристи успели да прескочат електрическата ограда. Соня се добрала до американците. Там се срещнала с двама британски офицери, зачислени към американските части, също агенти на специалните служби. Разказала им за

„Нацвайлер“ и когато Съюзниците продължили напред, ги завела в лагера.

„Нацвайлер“ бил първият концлагер, открит от Съюзниците. Никой не си представял, че подобни ужаси са възможни. Освобождаването му оказало невъобразим ефект върху двамата британски офицери. — Лицето на Нарова стана мрачно. — Но междуременно Соня била бременна в четвъртия месец. Носела детето на офицера от СС, който я изнасил.

Нарова замълча, загледана нагоре в небето.

— Соня е баба ми. Твоят дядо, дядо Тед, е бил един от онези двама офицери. Видяното в лагера и силата на духа на Соня го впечатлили толкова, че той предложил да стане кръстник на нероденото ѝ дете. На майка ми. Така познавам дядо ти.

Аз съм внучка на изнасилена от нацисти — тихо обяви Нарова. — Вече разбираш защо приемам лично всичко това. Дядо ти видя нещо в мен още когато бях малка. Обучи ме, оформи ме така, че да продължа делото му. — Тя се обърна към Йегер. — Научи ме да бъда най-добрият агент от „Тайните ловци“.

Двамата останаха смълчани сякаш цяла вечност. Йегер имаше толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне. Колко добре е познавала дядо Тед? Посещавала ли го е някога в семейната къща на Йегер? Тренирала ли е с него? И защо всичко това е било пазено в тайна от семейството, включително и от него?

Йегер бе близък с дядо си. Беше му се възхищавал и именно неговият пример го бе вдъхновил да постъпи в армията. Чувстваше се някак засегнат, че дядо Тед не бе казал нито думичка за това.

Накрая студът надделя. Нарова се присламчи към Йегер.

— Просто заради оцеляването — промърмори тя.

Йегер кимна.

— Възрастни хора сме. Какво толкова може да стане?

Унасяше се, когато усети как главата ѝ се отпусна на рамото му, а ръцете ѝ го обгърнаха и Нарова долепи тялото си до неговото.

— Още ми е студено — сънено промърмори тя.

Йегер долавяше уискито в дъха ѝ. Но също така долавяше топлия, потен, примамлив аромат на тялото ѝ, което бе толкова близо, че му замаиваше главата.

— В Африка сме. Не е чак толкова студено — възрази тихо той, докато я прегръщаше. — Така по-добре ли е?

— Малко. — Нарова се притисна в него. — Все пак не забравяй, че съм от лед.

Йегер потисна смеха си. Беше толкова изкушаващо да продължи — по лекото, интимно, опияняващо течение.

Част от него бе напрегната — трябваше някак да открие и спаси Рут и Люк. Но друга част от него — онази под въздействието на алкохола — за момент си спомни какво е да усеща докосването на жена. И дълбоко в себе си той копнееше да отвърне на допира.

В края на краищата, в момента не прегръщаше коя да е жена. Нарова беше изумително красива. А на лунната светлина изглеждаше направо зашеметяваща.

— Знаеш ли, господин Бърт Гроувс, ако играеш достатъчно дълго някоя роля, понякога започваш да я приемаш като истинска — промърмори тя. — Особено когато си прекарал толкова време близо до онова, което желаш, но знаеш, че не можеш да имаш.

— Не можем да го направим — насили се да каже Йегер. — Рут и Люк са някъде там, някъде под онази планина. Живи са, сигурен съм. Още малко остава.

Нарова изсумтя.

— И какво, по-добре да умрем от студ ли? *Schwachkopf*.

Но въпреки характерната ѝ ругатня тя не се отдръпна от него, нито пък той от нея.

54.

Следващите двацет и четири часа бяха абсолютна лудница. Нещата, които бяха поръчали на Раф, бяха пристигнали и сега бяха прибрани в раниците на гърбовете им.

Единственото, което бяха забравили да поръчат, бяха черните копринени маски за лице. Наложиха се да импровизират. Като младоженка Нарова бе взела със себе си черни чорапи. Използваха тях, като изрязаха дупки за очите.

Щом Раф ги предупреди, че проследяващото устройство е престанало да се движи, Йегер и Нарова вече разполагаха с цел. Като бонус се оказа, че Кьониг знае за постройката, в която се държат бивните. Говореше се, че именно там се намира базата на ливанския търговец и подобрите му бодигардове.

Кьониг беше обяснил, че търговецът е първата брънка от международна контрабандна верига. Браконьерите продаваха бивните на него, след което той ги изнасяше тайно извън страната, за да стигнат неизбежно до Азия, която бе основен пазар на нелегални стоки.

Йегер и Нарова бяха тръгнали от „Катави“ със собствен транспорт — бял „Ленд Роувър Дифендър“, който бяха наели в страната под фалшиви имена. На вратите му беше изписано името на компанията „Уайлд Африка Сафарис“ за разлика от тойотите на „Катави“, които носеха своето характерно лого.

Трябваше им доверен човек, който да остане при колата им, когато продължат пеша. Имаха само един логичен избор — Кьониг. След като бе запознат с плановете им и получи уверения, че предстоящият екшън няма да бъде проследен до „Катави“, той застана изцяло на тяхна страна.

Свечеряваше се, когато го оставиха в скрития в едно пресъхнало корито джип и продължиха в еднообразната призрачна светлина, като се ориентираха с джипиес и компас през сухата савана и храсталаците.

Бяха екипирани с персонални радиостанции „Селекс“ със слушалки, които имаха пет километра обхват и им позволяваха да поддържат връзка един с друг и с Кьониг.

Не бяха имали възможност да прострелят оръжията си, но фабричната им настройка бе за двеста и петдесет метра, което беше достатъчно за тази нощ.

Йегер и Нарова спряха на триста метра от постройката, посочена от проследяващото устройство. Останаха дващсет минути легнали по корем на хребета, като оглеждаха мълчаливо мястото. Земята под Йегер беше още топла от деня.

Слънцето още не беше залязло напълно, но прозорците на постройката светеха като коледна елха. И дума не можеше да става за мерки за сигурност. Браконьерите и контрабандистите очевидно не вярваха, че може да има някаква реална опасност или заплаха. Смятаха, че са над закона. Тази нощ щяха да разберат грешката си.

На тази мисия Йегер и Нарова действаха стопроцентово на своя глава — бяха взели закона в ръцете си.

Йегер огледа сградата и преброи шестима пазачи с автомати. Седяха отпред, скупчени около маса за карти, а оръжията бяха опрени на стената или метнати небрежно на гърбовете им.

Лицата им бяха осветени от топлото сияние на ветроупорен фенер.

„Предостатъчно светлина, за да ги направи чудесни мишени“.

В края на плоския покрив забеляза нещо, което приличаше на лека картеница, завита с одеяло, за да остане скрита от любопитни очи. Е, ако всичко минеше по план, противниците щяха да са мъртви, преди да успеят да доближат оръжието.

Погледна отново през инфрачервения мерник към сградата, като мислено си отбеляза къде са хората. Виждаше ги като ярки жълти петна — топлината на телата им ги правеше да изглеждат като горящи на тъмния фон.

До ушите му достигаше музика.

На масата за карти имаше голям касетофон. Свиреше някакъв изкривен, висш арабски поп, което му напомни, че повечето са хора на ливанския търговец. И по принцип би трябвало да са горе-долу способни бойци.

— Наброявам дванайсет — прошепна Йегер в микрофона си. Беше включен непрекъснато, за да не му се налага да натиска копчета.

— Дванайсет души — потвърди Нарова. — Както и шест кози, няколко кокошки и две кучета.

Правилно. Трябваше да внимават — животните може и да бяха домашни, но въпреки това щяха да доловят присъствието на непознат човек и евентуално да вдигнат тревога.

— Ще се справиш ли с шестимата отпред? — попита той.

— Поемам ги.

— Добре, след като заема позиция, удари ги по мой знак. Предупреди ме, когато можеш да ме последваш.

— Ясно.

Йегер бръкна в раницата си и извади тънко черно куфарче. Отвори го, разкривайки частите на компактната снайперистка пушка „ВСС Винторез“. До него Нарова вече сглобяваше своето оръжие.

Бяха избрали руската ВСС, защото беше много лека и им позволяваше да се движат бързо и тихо. Бе точна на разстояние до петстотин метра, по-малко от половината на повечето снайперистки пушки, но пък тежеше само два килограма и шестстотин грама. Освен това имаше пълнител за двайсет патрона, докато снайперистките пушки бяха с ръчен затвор и всеки патрон трябваше да се вкарва поотделно.

С винторез можеше бързо да стреляш по няколко цели.

Освен това тя имаше вграден заглушител, без който не можеше да стреля. Подобно на Р228, изстрелваше тежки 9 милиметрови куршуми, движещи се по-бавно от звука. Беше безсмислено да използваш снайперистка пушка със заглушител, ако при всеки изстрел куршумът издава оглушителен гръм, когато преминава звуковата бариера.

Върховете на куршумите бяха от волфрам и можеха да пробиват лека броня или стени. Поради ниската скорост губеха енергия по-бавно, на което и се дължеше забележителната далекобойност на оръжието за неговата тежест и размери.

Йегер остави Нарова и заобиколи на изток, като се придвижваше бързо и приведен. Внимаваше да остане срещу вятъра, така че животните да не доловят миризмата му и да се уплашат. Държеше се на разстояние от всички възможни охранителни светлини, които биха

могли да се включат от движението му, и се придържаше към ниския терен за прикритие.

Спря на шейсет метра от целта. Отново използва инфрачервения мерник и си отбеляза къде се намират онези вътре. След това зае позицията по корем и се прицели, опрял приклада на пушката в рамото си.

Малко оръжия можеха да се сравняват с ВСС като безшумен нощен убиец. Но въпреки това едно оръжие е само толкова добро, колкото онзи, който го използва. Малцина бяха по-добри от Йегер, особено когато е на секретна мисия и е излязъл на лов в мрака.

А тази нощ го очакваше доста работа.

55.

Откъм планините Мбизи подухна лек западен ветрец.

Мерникът позволяваше на Йегер да компенсира траекторията на куршума и вятъра. Прецени, че скоростта на вятъра е около два и половина метра в секунда, така че промени прицела си с едно деление наляво от целта.

Горе на хребета Нарова трябваше да се прицели две деления наляво и едно нагоре, тъй като се намираще почти на границата на обхвата на оръжието.

Йегер забави дишането си и изчака да го обхване спокойствието и абсолютното съсредоточаване, необходими на снайпериста. Нямаше илюзии за предизвикателствата, пред които се намираще. Дватама с Нарова трябваше бързо да елиминират множество цели. Само един ранен можеше да направи на пух и прах елемента на изненада.

Освен това имаше един човек — ливанската голяма клечка, — когото Йегер искаше да спипа съвсем жив.

От дулото на ВСС не излизаха пламъци, така че куршумите щяха да долетят от мрака без голяма опасност врагът да отвърне на огъня. Но само един тревожен вик и с атаката щеше да е приключено.

— Добре, оглеждам сградата — прошепна Йегер. — Виждам седмина, седнали отвън и шестима вътре. Общо тринайсет. Тринайсет цели.

— Разбрано. Поемам седмината.

Отговорът на Нарова беше ледено спокоен и напълно професионален. Ако на света имаше само един стрелец, когото Йегер би поставил над себе си, вероятно това бе тя. В Амазония беше използвала снайперистка пушка и не бе оставила съмнения у Йегер защо е направила този избор.

— Целите отвън са насядали около маса, най-добре се виждат главите и раменете — прошепна той. — Ще трябва да се целиш в главите. Става ли?

— Мъртвият си е мъртъв.

— Ако не си забелязала, онези отвън пушат — добави Йегер.

Горящите фасове проблясваха като въглени при всяко дръпване. Те осветяваха чудесно лицата им и ги правеха лесни мишени.

— Някой е трябвало да им каже, че пушенето убива — отвърна Нарова.

През последните няколко секунди Йегер повтори мислено движенията, които трябваше да направи, за да удари онези вътре. От мястото си можеше да свали трима от шестимата с изстрели през стената.

Вгледа се в трите фигури — доколкото можеше да прецени, гледаха телевизия. Различаваше фигурите им, насядали около светещия правоъгълник на плоскоекранен телевизор.

Зачуди се какво ли гледат. Футболен мач? Или военен филм?

Така или иначе, за тях предаването беше почти приключило.

Реши да се цели в главите. В телата беше по-лесно, тъй като представляваха по-голяма мишена, но нямаше гаранция, че попаденията ще ги убият на място. Принципите на снайперистката стрелба бяха запечатани в мозъка му. Най-важното бе всеки изстрел да бъде направен, без да разваля прицела си.

Казваше го шеговито на Люк, когато беше малък.

Усмихна се мрачно. Пое дълбоко въздух и издиша дълго и равномерно.

— Започвам сега.

Чу се слабо съскане. Без да спре нито за миг, той насочи оръжието малко надясно, стреля отново, насочи наляво и дръпна за трети път спусъка.

Всичко отне само две секунди.

Видя как всяка фигура трепва при удара на куршума, след което се свлича на безформена купчина. Около секунда не отлепи око от оптичния мерник. Продължаваше да гледа мълчаливо, подобно на котка, издебваща плячката си.

Беше се чул едва доловим звън, когато последният куршум проби стената. Искрите от волфрамовия връх за миг заслепиха Йегер. Предположи, че е засегнал някакъв метал, вероятно тръба или проводник в стената.

Секундите се изнизваха. Улучените не помръдваха, не се чуваше никакъв шум. Арабската музика също продължаваше да гърми и да

заглушава всичко.

Гласът на Нарова наруши тишината.

— Седем долу. Тръгвам от хребета към предната част на сградата.

— Разбрано. Тръгвам.

С едно плавно движение Йегер се изправи, без да сваля оръжието от рамото си, и се втурна през мрака. Беше го правил безброй пъти преди — бързо и безшумно придвижване на мисии за откриване и отстраняване на врага. В много отношения се чувстваше като у дома си.

Сам.

В мрака.

По петите на плячката.

Излезе пред постройката и прескочи стореното от Нарова, като изрита настрани един стол, който му препречваше пътя към входа. Касетофонът продължаваше да гърми, но никой от седмината не беше във форма да слуша.

Докато се втурваше към вратата, тя се отвори навътре и на светлината се очерта фигура. Някой явно беше чул нещо подозрително и бе излязъл да провери. Беше смугъл, як и набит. Държеше калашник, но отпуснат.

Йегер стреля в движение. Три куршума излетяха един след друг от дулото и улучиха човека в гърдите.

Йегер прескочи падналото тяло и изсъска в микрофона:

— Вътре съм!

Два гласа брояха едновременно в главата му. Единият беше стигнал до шест — беше изстрелял шест патрона от общо двацет. Жизненоважно бе да ги брой, в противен случай пълнителят можеше да свърши и да чуе съдбовното изщракване на мъртвеца — когато дърпаш спусъка и не се случва нищо.

Другият глас броеше телата — единайсет долу.

Пристъпи в полутъмния коридор. Белезникави стени, изцапани тук-там с мръсотия и драскотини с неизвестен произход. Йегер си представи как мъкнат бивните по този коридор и засъхналата кръв оставя следи по мазилката. Стотици и стотици, подобно на конвейер безмозъчна смърт и убийства.

Духовете на толкова много изклани животни сякаш изпълваха сенките.

Йегер забави крачка, като се движеше с грацията на балетист, но не и така доброжелателно. През една врата чу затварянето на хладилник. Иззвъняха бутилки.

Някакъв глас заговори на непознат език, вероятно ливански арабски. Единствената дума, която разпозна, бе името — Жорж.

Кьониг им беше казал името на търговеца на слонова кост. Жорж Хана. Вероятно някой от хората му носеше на шефа си студена бира.

На прага се появи мъж с бирени бутилки в ръце. Едва успя да регистрира присъствието на Йегер и в очите му дори не проблесна изненада или ужас, преди ВСС да стреля отново.

Два куршума се забиха в лявото му рамо точно над сърцето, като го завъртяха и го запратиха към стената. Бутилките паднаха и трясъкът им отекна в коридора.

От стаята отпред се чу глас. Подигравателен. Последва смях. Още нямаше признаци за очевидна тревога. Явно обадилият се смяташе, че другият е пиан и е изпуснал случайно бирата.

На стената се беше появило червено петно, бележещо траекторията на мъртвия към пода. Той се бе свлякъл бавно, с тихо мокро жвакане.

Дванайсет — отброи гласът в главата на Йегер. Това означаваше, че би трябвало да е останал само един — ливанската голяма клечка. Кьониг им беше показал снимка на мъжа и тя се бе запечатала в ума на Йегер.

— Насочвам се към Бейрут — прошепна той.

Говореха си съвсем просто. Единствената кодова дума беше целта им и си бяха избрали името на ливанската столица.

— Трийсет секунди — отвърна задъханата Нарова, докато спринтираше към входа.

За миг Йегер си помисли дали да не я изчака. Две глави — и две дула — винаги бяха по-добре от една. Но вече всяка секунда беше безценна. Целта им бе да затрият тази банда и да сложат край на дейността ѝ.

Най-важното нещо сега бе да отрежат главата на змията.

56.

Йегер спря за миг, за да смени наполовина празния пълнител с нов — за всеки случай.

Докато вървеше, чу звука на телевизор отпред и отдясно. Долавяше отделни думи от коментар на английски. Футбол. Мач от Висшата лига. Това трябваше да е. В онази стая се намираха тримата, които беше застрелял през стената. Мислено си отбеляза да каже на Нарова да провери дали всички са мъртви.

Промъкна се към притворената врата пред себе си, като спря на една крачка от нея. От другата страна се чуваха приглушени гласове. Разговор. Нещо като пазарлък, на английски. Значи там имаше и други, освен голямата клечка. Йегер вдигна десния си крак и изрита вратата.

В наситената с адреналин разгорещена битка времето започваше да пълзи като праисторическа твар и една секунда можеше да продължи цяла вечност.

Погледът на Йегер се плъзна по стаята, отбелязвайки за миг основните неща.

Четири фигури, две седящи на маса.

Онзи отдясно беше ливанският търговец. На китката му се мъдреше златен „Ролекс“. Шкембето му беше свидетелство, че си е угаждал през целия си живот. Беше облечен в дизайнерски костюм за сафари, макар Йегер да се съмняваше, че някога е виждал истинска савана.

Срещу него седеше чернокож тип в евтина риза, сиви панталони и черни обувки. Йегер реши, че това е мозъкът зад браконьерската операция.

Но до прозореца с лице към Йегер се намираще основната заплаха — двама сериозно въоръжени, гадни на вид типове. Несъмнено изпечени браконieri, убийци на слонове и носорози.

Единият се беше препасал през гърдите с лента за картечница като Рамбо. В ръцете си държеше характерната форма на ПКМ — руския еквивалент на британската общовойскава лека картечница.

Идеална за стрелба по слонове в откритите равнини, но не особено добър избор за затворени помещения.

Втората фигура държеше РПГ-7, всеизвестния руски реактивен гранатомет. Чудесен за взривяване на превозни средства или за сваляне на хеликоптер. Но неспособен да спре Йегер в тясната стая.

Липсата на свободно пространство отчасти се дължеше на слоновата кост, натрупана в ъгъла. Десетки масивни бивни, завършващи с неравна кървава роза там, където браконьерите ги бяха отрязали от убитите животни.

Взм! Взм!

Йегер закова двамата браконieri с куршуми между очите. Докато падаха, изстреля по тях още шест куршума, по три във всеки — по-скоро от ярост, отколкото от желание да се увери, че са мъртви.

Зърна рязко движение, когато дебелият ливанец посегна към оръжието си. *Взм!*

Разнесе се пронизителен писък, когато Йегер простреля дясната ръка на дебелака и в дланта му зейна неравна дупка. После се извъртя и взе на мушка африканеца, като простреля от упор и неговата длан.

Въпросната длан шареше по масата и се опитваше да загребе и скрие купчината американски долари, които сега подгизваха от кръвта му.

— Държа Бейрут. Повтарям, държа Бейрут — съобщи Йегер на Нарова. — Всички противници са долу, но провери стаята с телевизора вдясно. Трима — виж дали са мъртви.

— Разбрано. В коридора съм.

— После покрий изхода. Може да сме пропуснали някого или да са извикали подкрепление.

Йегер се взираше над цевта към двете изкривени от шок и страх лица. Без да сваля пръст от спусъка на пушката, той се пресегна и извади с другата си ръка пистолета, като също го насочи напред. Пусна пушката и я остави да увисне на гърдите му на ремъка, за да се прицели с пистолета. Имаше нужда от една свободна ръка за онова, което предстоеше.

Бръкна в джоба си и извади малко правоъгълно устройство. Беше „Спай Чест Про Мини Кам“ — малка, много компактна видеокамера, с която можеше да борава и идиот. Постави я на масата и я включи

показно. Подобно на повечето ливански бизнесмени, търговецът несъмнено говореше сносен английски.

Йегер се усмихна, но чертите му останаха скрити зад маската от чорап.

— Време е за шоу, господа. Отговаряте на всичките ми въпроси и може и да останете живи. И си дръжте ръцете на масата, за да ги виждам как кървят.

Тлъстият ливанец поклати невярващо глава. Очите му бяха изпълнени с болка и изцъклени от изненадата. Но въпреки това Йегер виждаше, че духът му — арогантното убеждение, че е недосегаем — не е пречупен напълно.

— Какво е това, за бога? — изсъска той през стиснатите от болка зъби. Акцентът му беше силен, английският развален, но въпреки това напълно разбираем. — Кой си ти, по дяволите?

— Аз ли кой съм? — изръмжа Йегер. — Аз съм твоят кошмар. Твоят съдия, жури и може би палач. Виждаш ли, господин Хана, аз съм онзи, който ще реши дали ще живееш, или ще умреш.

Йегер отчасти играеше роля, предназначена да всее страх у противниците му. Но в същото време бе обхванат от изгаряща ярост заради стореното от тези хора — заради клането, което бяха извършили.

— Знаеш името ми? — Ливанският търговец се опули. — Да не си луд? Хората ми са тук. Имам охрана. Да не мислиш, че ще те оставят да си отидеш жив от това място?

— Труповеят рядко оказват силна съпротива. Така че започвай да говориш, ако не искаш и ти да станеш един от тях.

Лицето на търговеца се изкриви в злобна гримаса.

— Знаеш ли какво — начукай си го.

Йегер не очакваше с удоволствие това, което щеше да направи, но трябваше да принуди кучия син да говори, при това бързо. Трябваше да пречупи духа му на съпротива и имаше само един начин да го постигне.

Насочи цевта на пистолета си надолу и леко надясно и простреля търговеца в капачката. Кръв и парченца кост пръснаха по костюма за сафари, а ливанецът падна от стола си.

Йегер пристъпи към него, наведе се и фрасна дебелака в носа с дръжката на пистолета. Чу се рязко хрущане на счупена кост и по

бялата риза рукна кръв.

Йегер го сграбчи за косата, вдигна го на крака и го бутна обратно на стола. После извади бойния си нож и го заби в здравата му длан, като я закова за масата.

Обърна очи към местния браконьер и го изгледа убийствено зад маската си.

— Гледаш ли? — изсъска той. — Защото хрумне ли ти нещо, те чака същото.

Браконьерът беше замръзнал от ужас. Йегер видя, че се е напикал. Реши, че държи и двамата там, където ги иска.

Вдигна пистолета, докато черното дуло почти опря челото на търговеца.

— Ако ти се живее, започвай да говориш.

Изстреля серия въпроси, задълбавайки все повече и повече в подробностите на контрабандата със слонова кост. Отговорите потекоха — маршрути за износ от страната; крайни цели и купувачи зад граница; имена на корумпирани чиновници, улесняващи контрабандата на всяко ниво — летища, митници, полиция, дори неколцина министри. И накрая най-важното — подробности за банкови сметки.

След като издои максимално ливанския дилър, Йегер изключи камерата и я прибра в джоба си.

После се обърна и застреля Жорж Хана два пъти между очите.

Дебелият ливанец политна назад, но ръката му още бе прикована за масата. Тежестта му я задърпа и я прекатури, тялото му падна под нея и остана да лежи до купчината слонова кост.

Йегер се обърна. Местният водач на браконьерите вече се беше вцепенил напълно. Цялата му енергия се бе изцедила и умът вече не контролираше тялото. Страхът беше изключил напълно мозъка му.

Йегер се наведе, докато лицето му едва не докосна неговото.

— Видя участта на приятелчето ти. Както казах, аз съм най-лошият ти кошмар. И знаеш ли какво ще направя с теб? Ще те оставя жив. Привилегия, която никога не си дал на носорог или слон.

Фрасна го два пъти през лицето с дръжката на пистолета. Като експерт по техниката за самозащита крав мага, разработена от израелските военни, Йегер много добре знаеше, че удар, нанесен с ръка, може да ти причини толкова болка, колкото и на противника ти.

Зъб, изпречил се на кокалче, или счупен пръст на крака от изритване на някоя здрава част на противника като черепа. Винаги беше по-добре да използваш оръжие, което да защити тялото ти от удара. Това беше и причината сега да използва дръжката на пистолета.

— Чуй ме внимателно — смразяващо тихо каза той. — Ще те оставя жив, за да предадеш предупреждение на приятелчетата ти. От мое име. — Той посочи с палец назад към трупа на ливанеца. — Това ще се случи с вас — *с всички ви*, — ако умре още един слон.

Йегер му заповяда да стане и го изведе в коридора, където Нарова стоеше на пост при входа.

Бутна окаяната фигура към нея.

— Това е онзи, който е организирал клането на няколкостотин от най-чудесните божии създания.

Нарова го изгледа с ледените си очи.

— Това ли е убиецът на слонове? Този?

Йегер кимна.

— Този. И го вземаме с нас, поне донякъде.

Нарова извади ножа си.

— Един неправилен дъх, едно трепване и ще те изкормя.

Йегер се върна и отиде в кухнята. Там имаше котлон, свързан с газова бутилка. Наведе се и завъртя кранчето. Чу се съскане. После излезе, взе ветроупорния фенер и го постави в средата на коридора.

Докато излизаше забързано, му хрумна нещо. Много добре си даваше сметка, че действията им са извън строгите рамки на закона. Запита се защо това изобщо не го бе притеснило. Но след като беше видял с очите си касапницата, границата между правилното и неправилното беше станала безвъзвратно размазана.

Опита се да реши дали това е добро, или е отражение на начина, по който се е отклонил моралният му компас. Моралът беше станал мъгляв в толкова много отношения. Или може би всичко бе кристално ясно. В известен смисъл никога не бе виждал нещата с такава яснота. Ако се вслушаше в сърцето си, дълбоко под болката, която бе негов постоянен спътник, нямаше никакви съмнения, че с постъпил правилно.

Щом се съюзяваш с дявола срещу беззащитните — както правеха браконьерите, — следва да очакваш възмездие.

57.

Йегер изключи камерата. Той, Нарова и Кьониг се бяха усамотили в бунгалото на природозащитника. Току-що бяха изгледали признанията на Жорж Хана, от гадното начало до гадния край.

— Е, това е — каза Йегер, подавайки камерата на Кьониг. — Разполагаш с всичко. Ти решаваеш какво ще правиш с него. Но така или иначе, този браконьерски картел прекрати дейността си завинаги.

Изуменият Кьониг поклати глава.

— Не се майтапехте. Заковали сте цялата мрежа. Това ще промени играта от гледна точка на защитата на животните. И ще помогне на местните общности, свързани с дивата природа.

Йегер се усмихна.

— Ти отвори вратата. Ние просто смазахме пантите.

— Фалк, ти изигра ключовата роля — добави Нарова. — При това перфектно.

В известен смисъл Кьониг *наистина* бе изиграл ключова роля. Беше пазил гърба на Йегер и Нарова, като стоеше на пост при колата им. И докато напускаха местопроизшествието, пълната с газ сграда се бе превърнала в огнено кълбо, което изпепели всички следи.

Кьониг прибра с благодарност камерата.

— Това... това ще промени всичко. — Той ги погледна. — Но мисля, че трябва да ви се отплатя по някакъв начин. Това не е вашата война. Вашата битка.

Моментът беше настъпил.

— Знаеш ли, има едно нещо — каза Йегер. — Онзи BV222. Самолетът под планината. Много бихме искали да надникнем в него.

Лицето на Кьониг посърна. Той поклати глава.

— А, това... това е невъзможно. — Кратка пауза. — Знаете ли, току-що се обади шефът ми, хер Камлер. От време на време проверява как вървят нещата. Трябваше да му докладвам за вашето... нарушение. За това, че навлязохте в неговата територия под планината. Не беше особено доволен.

— Попита ли те дали си ни арестувал? — поинтересува се Йегер.

— Да. Казах му, че е невъзможно. Как мога да арестувам двама чужденци за нещо, което не е престъпление? И особено когато са гости на хижата. Абсолютно нелепо е.

— И той как реагира?

Кьониг сви рамене.

— Както винаги. Много гневно. Чете конско известно време.

— А после?

— А после му казах, че сте скалъпили план да се справите с браконьерите; че обичате дивите животни. Истински природозащитници. Тогава той малко се поотпусна. Но отново повтори изрично — самолетът е абсолютно забранен за всички, освен него и... един-двама други.

Йегер го фиксира с поглед.

— Кои други. Фалк? Кои са те?

Кьониг извърна очи.

— А... просто едни хора. Няма значение кои.

— *Ти* имаш достъп до самолета, нали, Фалк? — попита Нарова. Разбира се, че имаш.

Кьониг сви рамене.

— Е, да. Имам. Или по-скоро имах. Преди.

— Значи можеш да пи уредиш кратка визита? — притисна го тя. — Танто за танто и тъй нататък.

Вместо отговор Фалк се пресегна и извади нещо от бюрото си. Стара кутия за обувки. След кратко колебание я подаде на Нарова.

— Ето. Вземете. Видеозаписи. Всички са заснети вътре в самолета. Няколко десетки касети. Предполагам, че няма пропуснат нито един сантиметър. — Кьониг вдигна извинително рамо. — Вие ми дадохте безценен филм. Това е най-доброто, което мога да ви предложа в замяна. — Той замълча за момент, после погледна измъчено Нарова. — Само ще ви помоля едно нещо. Не ги гледайте, докато не си заминете.

Нарова не откъсваше поглед от него. Йегер виждаше, че в очите ѝ има истинско съчувствие.

— Добре, Фалк. Но защо?

— Те са... в известен смисъл лични, освен че са записи на самолета. — Той сви рамене. — Не ги гледайте, преди да си тръгнете.

Само това ви моля.

Йегер и Нарова кимнаха. Йегер не се съмняваше в честността на Кьониг и умираше от любопитство да види какво има на записите. Можеха да спрат някъде по пътя и да прегледат някои от тях.

Така или иначе, вече знаеха какво има под планината. Винаги можеха да се върнат, да осъществят десант, ако се наложи, и да си пробият с бой път до самолета.

Но първо трябваше да се наспи. Жадуваше за почивка. След като тялото му се успокои от притока на адреналин след нападението, Йегер бе изтощен до смърт.

Тази нощ определено щеше да спи като заклан.

58.

Нарова се събуди първа. Мигновено грабна скрития под възглавницата пистолет. Някой отчаяно блъскаше по вратата.

Беше три и половина сутринта — не най-подходящото време да те събудят от дълбок и тежък сън. Тя прекоси стаята и рязко отвори, насочвайки пистолета в лицето на... Фалк Кьониг.

Нарова приготвяше кафе, докато видимо смутеният Кьониг се зае да обяснява защо е тук. Оказа се, че когато е докладвал за влизането им в пещерите, Камлер е поискал да види записите от камерите. Кьониг му ги изпратил, без изобщо да се замисли. И току-що получил обаждане.

— Старецът изглеждаше много възбуден, направо не на себе си. Настоява да бъдете задържани поне за двайсет и четири часа. Каза, че след онова, което сте постигнали с браконьерите, вие сте от хората, които могат да му бъдат полезни. Исква да ви наеме. Нареди ми на всяка цена да се погрижа да не заминете. Да извадя от строя колата ви, ако се наложи.

Йегер не се съмняваше, че Камлер ги е разпознал. Очевидно изрусяването не беше толкова добра маскировка, колкото възнамеряваха авторите на идеята във „Фалкенхаген“.

— Просто не знам какво да правя. Трябваше да ви кажа. — Кьониг се преви, сякаш го измъчваше силна болка. Йегер реши, че коремът го е заболял от напрежение и нерви. Той повдигна леко глава и ги погледна. — Не мисля, че причината да бъдете задържани тук е добра. Боя се, че лъже. В гласа му имаше нещо... Нещо... почти хищно.

— Е, Фалк, какво предлагаш? — попита Нарова.

— Трябва да се махнете. Понякога господин Камлер има... дълга ръка. Напуснете. Но вземете една от тойотите на „Катави“. Ще пратя двама мои хора в друга посока с вашия ленд роувър. За отклоняване на вниманието.

— Но те няма ли да станат примамка? — попита Йегер. — Примамка в капан.

Фалк сви рамене.

— Може би. Но виждате ли, не всички наши работници са такива, каквито изглеждат. Почти всички сме получавали предложения за подкупи от браконьерите, ала не всички са издържали на изкушението. За някои то е било твърде голямо. Хората, които ще изпратя, са продали много от тайните ни. Ръцете им са изцапани с много невинна кръв. Така че ако им се случи нещо, ще бъде...

— Божествено възмездие? — довърши Нарова вместо него.

Кьониг се усмихна измъчено.

— Нещо такова, да.

— Май доста неща не ни казваш, нали, Фалк? — продължи Нарова. — За този Камлер. За самолета му под планината. За страха ти от него. — Тя замълча за момент. — Знаеш ли, винаги е по-лесно да споделиш товара. И може би ще можем да помогнем.

— Някои неща не могат да се променят — промърмори Фалк. — Нито да се помогне.

— Добре, но защо не започнем със страховете ти? — притисна го Нарова.

Кьониг се огледа нервно.

— Добре. Но не тук. Ще ви чакам при колата ви. Той стана. — И не търсете помощ, когато напускате. Никой да не носи багажа ви. Не знам на кого можем да имаме доверие. Ще кажа, че сте се измъкнали тайно, през нощта. Моля ви, направете така, че да изглежда убедително.

Петнайсет минути по-късно Йегер и Нарова бяха готови. Нямаха много багаж, а вече бяха дали на Фалк цялата екипировка и оръжията, които използваша при нападението. Той щеше да ги закара до езерото Танганайка и да ги хвърли в него, за да останат скрити завинаги.

Отидоха до паркинга на хижата. Кьониг ги очакваше с още някакъв човек. Оказа се Урио, вторият пилот.

— Познавате Урио — каза Кьониг. — На него му имам пълно доверие. Той ще ви откара на юг към Маконголози. Никой не напуска в тази посока. След като ви качи на самолет, ще се върне с колата.

Урио им помогна да натоварят багажа в тойотата, след което сграбчи ръката на Йегер.

— Длъжник съм ви. За живота си. Ще ви изведа оттук. Нищо няма да се случи, докато съм зад волана.

Йегер му благодари, после Кьониг ги отведе в сенките и заговори. Шепнеше едва чуто. Дватама трябваше да се наведат към него, за да го чуват.

— Бизнесът има една страна, за която не знаете нищо: „Катави резерват — примати“ ООД. Съкратено КРП. Основната му дейност е износ на маймуни и бизнесът е рожба на господин Камлер. Както видяхте, маймуните са като вредители тук и е почти благословия всеки път, когато правят прочистване.

— И какво? — подкани го Нарова.

— Първо, нивото на секретност около КРП е безпрецедентно. Прочистването се прави тук, но експертите идват от някакво друго място, което никога не съм виждал. Дори не знам името му. Местните работници биват откарвани по въздух със завързани очи. Виждат само пистата, където разтоварват контейнерите с животни. Винаги съм се чудил защо е нужна такава секретност.

— Не си ли питал? — поинтересува се Йегер.

— Питал съм. Отговорът на Камлер е, че в бизнеса имало много силна конкуренция и не желае съперниците му да знаят къде държи маймуните си непосредствено преди транспортирането им. Иначе можели да ги заразят с някаква болест. А износът на болни животни няма да се отрази добре на бизнеса.

— Къде се изнасят маймуните? — попита Йегер.

— В Америка. Европа. Азия. Южна Америка... Всички големи градове на света. Навсякъде, където има медицински лаборатории, в които се правят опити върху примати.

Кьониг замълча за момент. Дори на слабата светлина Йегер виждаше колко е обезпокоен.

— Години наред избрах да му вярвам, че става въпрос за законен бизнес. Така беше до случая с... момчето. Маймуните се откарват до центъра за износ с чартърен самолет. С „Бъфало“. Може би ви е известен?

Йегер кимна.

— Американските военни го използват за доставяне на стоки до и от трудно достъпни места. Може да превозва около девет тона товар.

— Именно. Или, когато става дума за примати, около хиляда маймуни в контейнери. Самолетът ги откарва до центъра за износ. Отлита натоварен и се връща празен. Но преди шест месеца долетя с нещо неочаквано. С нередовен пътник. — Кьониг заговори по-бързо, сякаш отчаяно желаше да се освободи от товара. — Хлапе. Кенийско момче на около дванайсет години. Дете от бедняшките квартали на Найроби. Знаете ли за тези квартали?

— Малко — каза Йегер. — Големи са. В тях живеят няколко милиона души, доколкото съм чувал.

— Най-малко един милион. — Кьониг замълча мрачно. — По това време не бях тук. Бях на почивка. Хлапето се измъкнало от самолета и се скрило. Когато работниците го намерили, било по-скоро мъртво, отколкото живо. Но децата от бедняшките квартали са корави. Доживееш ли до дванайсет, значи си експерт в оцеляването.

Не знаело точната си възраст. Децата от бедняшките квартали обикновено не знаят. Там рядко се празнуват рождени дни. — Кьониг потрепери, сякаш му приляваше от онова, което щеше да каже. — Момчето разказало на хората ми невероятна история. Било част от група сирачета, които били отвлечени. Дотук нищо необичайно. Децата от бедняшките квартали биват продавани по такъв начин, случва се непрекъснато.

Но историята на хлапето била направо нереална. — Кьониг прокара ръка през непокорната си руса коса. — Твърдяло, че ги отвлекли и ги закарали на някакво странно място. Били няколко десетки. Отначало не било толкова лошо. Хранели ги и се грижели за тях. Но един ден им направили някакви инжекции. Затворили ги в огромно помещение. Онези, които влизали отвън, били облечени с нещо като космически скафандри. Давали им храна през отвори в стените. На половината децата били инжекции, на другата половина не. Онези без инжекциите се разболели.

Отначало започвали да кихат и носовете им протичали — зададено рече Кьониг. — А после очите им се изцъкляли, ставали червени и заприличвали на зомбита, на ходещи мъртъвци.

Но знаете ли кое е най-лошото? — Кьониг отново потрепери. — Децата плачели с кървави сълзи.

59.

Високият немски природозащитник затършува в джоба си и подаде нещо на Нарова.

— Флашка. Снимки на хлапето. Докато било при нас, хората ми го снимали. — Той ги погледна. — Нямам власт да направя каквото и да било. Това е много по-голямо от мен.

— Продължавай. Слушаме те — подкани го Нарова.

— Няма още много за казване. Всички деца, които не били инжектирани, умрели. Онези, на които им били направени инжекции, оцелелите, били изкарани навън в джунглата. Била изкопана голяма яма. Застреляли ги и ги заровили в нея. Хлапето не било улучено, но паднало сред телата.

Гласът на Кьониг се снижи до шепот.

Представете си само било е погребано живо. По някакъв начин успяло да излезе. Било през нощта. Намерило пътя до пистата и се промъкнало в самолета. Така стигнало тук... Останалото го знаете.

Нарова постави ръка върху неговата.

— Фалк, трябва да има още. *Помисли*. Много е важно. Някакви детайли, всичко, което се сетиш.

— Може би има още едно нещо. Хлапето казало, че на отиване летели над морето. Така че всичко е станало на някакъв остров. Затова знаело, че трябва да се качи на самолета, за да има поне надежда, че ще се измъкне оттам.

— Остров, но къде? — подкани го Йегер. — Мисли, Фалк.

— Хлапето казало, че полетът от Найроби продължил около два часа.

— Скоростта на „Бъфало“ е около петстотин километра в час — отбеляза Йегер. — Това означава, че дестинацията е в радиус хиляда километра от Найроби, тоест някъде в Индийския океан. — Той замълча за момент. — Знаеш ли името? Името на хлапето?

— Саймън Чъкс Бело. Саймън е английското му име. Чъкс е африканското. На суахили. Означава „Велики божии дела“.

— Добре, колко Саймън Чъкс Бело може да има в бедняшките квартали на Найроби? — замислено промърмори Йегер. Въпросът му бе отправен колкото към Кьониг, толкова и към самия него. — Дванайсетгодишно момче с такова име. Можем ли да го намерим?

Фалк сви рамене.

— Може да са стотици. А и хората от бедняшките квартали се грижат за своите. Кенийската полиция е подбрала хлапетата. Продала ги за няколко хиляди долара. Правилото в бедняшкия квартал е: не се доверявай на никого и в никакъв случай на властите.

Йегер погледна към Нарова и отново се обърна към Кьониг.

— Е, преди да изчезнем като Пепеляшка, има ли още нещо, което трябва да знаем?

Кьониг поклати мрачно глава.

— Не. Мисля, че това е всичко. Достатъчно е, нали?

Тримата тръгнаха обратно към колата. Когато стигнаха, Нарова пристъпи и прегърна сковано високия германец. Йегер си помисли, че рядко я е виждал да предлага на някого подобна проста физическа близост. Спонтанна прегръдка.

Беше ѝ за първи път.

— Благодаря, Фалк. За всичко — каза му тя. — И особено за всичко, което правиш тук. В моите очи ти си... герой.

За момент главите им се допряха и тя го целуна неловко за сбогом.

Йегер се качи в тойотата. Урио вече седеше зад волана и двигателят работеше. Нарова също се качи. Щяха да потеглят, когато тя вдигна ръка да ги спре. Загледа се към Кьониг през отворения прозорец.

— Разтревожен си, нали, Фалк? Има ли още нещо?

Кьониг се поколеба. Очевидно се разкъсваше отвътре. После нещо в него сякаш се пречупи.

— Има нещо... странно. Измъчва ме. Последната година Камлер ми каза, че е престанал да се безпокои за дивите животни. Каза ми: „Фалк, запази живи хиляда слона. Ще бъдат достатъчно“.

Той млъкна. Нарова и Йегер оставиха мълчанието да увисне във въздуха. „Дай му време“. Дизеловият двигател на тойотата мъркаше равномерно, докато природозащитникът събираше кураж да продължи.

— Когато идва тук, той обича да пие. Мисля, че се чувства в безопасност на това изолирано място. Намира се близо до своя самолет, в своето убежище. — Кьониг сви рамене. — При последното си идване каза: „Вече няма за какво да се тревожим, Фалк, момчето ми. Намерих окончателното решение на всичките ни проблеми. Край и ново начало“.

Знаете ли, в много отношения господин Камлер е добър човек — малко оправдателно продължи Кьониг. — Обичта му към дивите животни е... беше... искрена. Споделя тревогите си за Земята. За измирането на видовете. За кризата от свръхнаселението. Че сме като чума. Че разрастването на човечеството трябва да се ограничи. И в известен смисъл, разбира се, е прав.

Но в същото време ме вбесява. Говори за тукашните хора, за африканките, за моите подчинени, за *приятелите ми* като за диваци. Скърби, че черните хора са наследили рая и после са решили да избият всички животни. Но знаете ли кой купува слоновата кост? Роговете на носорозите? Знаете ли кой е причина за избиването? *Чужденците*. Всичко се изнася в чужбина.

Кьониг се намръщи.

Знаете ли, той говори за тукашните хора като за *Untermenschen*. Не си бях представял, че някой все още използва тази дума, докато не я чух от него. Мислех си, че тя е умряла с Райха. Но когато е пиян, казва точно това. Разбира се, знаете какво означава думата, нали?

— *Untermenschen*. Нисши човеци — потвърди Йегер.

— Именно. От една страна, му се възхищавам, че създаде това място. Тук, в Африка. Където нещата често са много трудни. Възхищавам му се за онова, което казва за запазването на дивата природа — че ние съсипваме планетата си със сляпото си невежество и алчност. Но в същото време го ненавиждам заради ужасните му, *нацистките* му възгледи.

— Трябва да се махнеш оттук — тихо отбеляза Йегер. — Трябва да си намериш място, където да си вършиш работата, но да работиш с добри хора. Това място... *Камлер*... ще те погълне. Ще те съдъвче и ще те изплюе.

Кьониг кимна.

— Вероятно си прав. Но на мен ми харесва тук. Нима има друго такова място на света?

— Няма — съгласи се Йегер. — Но въпреки това трябва да се махнеш.

— Фалк, в този рай има зло — добави Нарова. — И това зло произлиза от Камлер.

Кьониг сви рамене.

— Може би. Но аз съм вложил живота и сърцето си тук.

Нарова го изгледа продължително.

— Фалк, защо Камлер смята, че може да ти се доверява толкова много?

Кьониг отново сви рамене.

— Аз също съм германец и обичам дивата природа. Управлявам това място, неговото убежище. Водя битките... Водя неговите битки.

— Гласът му трепна. Личеше си, че достига до същината на въпроса.

— Но най-вече... най-вече защото сме семейство. Аз съм негова плът и кръв.

Високият строен германец вдигна очи. Хлътнали. Измъчени.

— Ханк Камлер е мой баща.

60.

Високо над африканските равнини дронът „MQ9 Рийпър“ на „Дженеръл Дайнамикс“ — наследникът на „Предатор“ — се готвеше да започне смъртоносната си жътва. От издутия нос на безпилотния самолет към земята се насочи невидим лъч и дронът започна да „бойдисва“ целта си с горещия връх на лазера.

На около седем хиляди и шестстотин метра под него характерната форма на бял ленд роувър с логото „Уайлд Африка Сафарис“ на вратите се носеше напред, а онези вътре изобщо не подозираха за заплахата.

Събудени в малките часове, те бяха изпратени на спешна задача. Трябваше да отидат до най-близкото летище в Кигома, на около триста километра северно от Катави, за да вземат резервни части за хеликоптера.

Или поне така им беше казал Кьониг.

Слънцето току-що беше изгряло и се намираха на около час път до летището. Възнамеряваха да изпълнят задачата и да се махнат колкото се може по-скоро, защото планираха едно спиране по обратния път. Имаха да предадат ценна информация на местната банда браконieri, която щеше да им донесе добри пари.

Щом лъчът на дрона засече колата, щипките, държачи насочваната с лазер бомба GBU-12, се разтвориха. Източеният сив снаряд се отдели от крилото и се понесе към земята, насочван към горещата точка на лазера, отразена от тавана на джипа.

Перките на опашката се разгънаха, за да изпълнят по-добре функцията си. Като се нагласяха към движенията на колата, те насочваха умната бомба по криволичето траектория, която непрекъснато се коригираше.

Според производителя „Рейтион“ GBU-12 имаше точност на попадение в радиус от един метър. Иначе казано, умната бомба обикновено улучваше на не повече от четири стъпки от горещата точка на лазера. Тъй като носещият се през африканската пустош ленд

роувър беше широк пет стъпки и дълъг тринайсет, имаше предостатъчно място за грешка.

Секунди след освобождаването си GBU-12 влетя в облака прах зад джипа.

По една случайност тази бомба не беше толкова умна, колкото другите като нея. Заби се в африканската пръст на метър от джипа, малко пред предния калник.

Това на практика не промени резултата от удара.

Ударната вълна от експлозията запрати назъбени шрапнели по колата и я вдигна във въздуха, сякаш бе грабната и захвърлена от някаква гигантска ръка.

Джипът се преобърна няколко пъти, преди да спре обърнат на едната си страна. Гладните пламъци вече облизваха изкривените останки и поглъщаха онези, които имаха нещастieto да са вътре.

На около хиляда и триста километра разстояние в кабинета си във Вашингтон Ханк Камлер се беше навел над светещия екран и гледаше на живо удара на дрона.

— Сбогом, господин Уилям Йегер — прошепна той. — И прав ти път.

Посегна към клавиатурата и натисна няколко копчета, за да извика програмата за криптирани имейли. Изпрати бързо съобщение с видеозапис на атаката с ниска резолюция, после щракна с мишката и стартира „Интел Ком“, сигурна и криптирана версия на „Скайп“, използвана от американските военни. С нейна помощ Камлер можеше да се свързва навсякъде по света, без да бъде проследен.

Чу се характерното позвъняване, преди да отговори глас.

— Стив Джоунс.

— Дронът нанесе удара си — съобщи Камлер. — Току-що ви изпратих видеозапис с джипиес координатите. Вземете кола на „Казани“ и идете да проверите. Намерете останките и се уверете, че телата са техните.

Стив Джоунс се намръщи.

— Нали казахте, че искате да го измъчвате колкото се може по-дълго. Това ви лишава — *ни* лишава — от отмъщението.

Изражението на Камлер стана сурово.

— Така е. Но беше стигнал твърде близо. Йегер и красивата му малка приятелка бяха дошли в Катави. Това е повече от близо. Така че повтарям — искам да съм сигурен, че трупове им са в останките на онази кола. Ако са се измъкнали по някакъв начин, трябва да ги откриете и да ги довършите.

— Заемам се — каза Джоунс.

Камлер прекъсна връзката и се облегна назад в стола си. От една страна, беше жалко, че трябваше да сложи край на измъчването на Уилям Йегер, но пък от друга, играта беше започнала да му омръзва. А и в известен смисъл бе подобаващо, че Йегер е умрял в Катави — най-любимото място на света на Ханк Камлер.

И негово убежище — за онова, което предстоеше.

Стив Джоунс погледна мобилния си телефон и масивното му брутално лице се намръщи. Лекият двумоторен „Отър“ се носеше над африканската савана, блъскан от горещите въздушни течения.

Изруга.

— Йегер мъртъв... Какво изобщо правя тук, мамка му? Да ме праща да ровя някакви печени трупове...

Усети, че някой го наблюдава. Погледна към пилотската кабина. Пилотът някакъв подобен на хипи шваба на име Фалк Кьониг — се взираше напрегнато в него. Очевидно беше подслушал разговора.

Вените на врата на Джоунс започнаха да туптят, а мускулите под ризата му се стегнаха агресивно.

— Какво? — изръмжа той. — Какво си ме зяпнал? Върши си работата и карай проклетия самолет.

61.

Йегер поклати глава в почуда. Още не можеше да го проумее.

— Очакваше ли го изобщо?

Нарова се намести в седалката си и затвори очи.

— Какво да очаквам? През последните няколко дни имаше куп изненади. И съм уморена. Предстои ни дълъг полет и искам да поспя.

— Фалк. Че е син на Камлер?

Нарова въздъхна.

— Би трябвало да се досетим. Явно не сме слушали достатъчно внимателно инструктажа във „Фалкенхаген“. Когато генерал Ханс Камлер е бил вербуван от американците, той е бил принуден да се представи с чужди имена, сред които и Хорас Кьониг. Синът му е променил фамилията си отново на Камлер, за да си върне славното наследство на рода си. Внукът на генерал Камлер очевидно не го е смятал за толкова славно и е предпочел Кьониг. Фалк Кьониг. Тя хвърли изпепеляващ поглед на Йегер. — Трябваше да се сетим веднага щом се представи. По-добре поспи. Сънят може да поизостри ума ти.

Йегер направи кисела физиономия. Пак беше станала предишната Ирина Нарова. В известен смисъл съжаляваше. Предпочиташе версията от Катави.

Бяха наели лек самолет за директен полет от малкото провинциално летище на Маконголози до Найроби. Там възнамеряваха да открият Саймън Чъкс Бело, което означаваше да влязат в хаотичния и лишен от закони свят на бедняшките квартали на кенийската столица.

Нарова се мятеше и въртеше под одеялото. Малкият самолет беше подмятан от въздушните течения и ями и явно не й беше писано да спи. Тя включи лампата за четене и натисна бутона за повикване. Стюардесата се появи. Двата бяха единствените пътници на частния чартър.

— Имате ли кафе?

Стюардесата се усмихна.

— Разбира се. Как го желаете?

— Горещо. Черно. Силно. Без захар. — Нарова погледна към Йегер, който се мъчеше да заспи. — Донесете две чаши.

— Разбира се, мадам. Веднага.

Нарова сръчка Йегер.

— Май не спиш.

— Вече не спя — измърмори той. — Нали каза, че искаш да си починеш.

Нарова се намръщи.

— Твърде много неща ми се струпаха на главата. Поръчах...

— Кафе — завърши вместо нея Йегер. — Чух.

Тя го сръчка по-силно.

— Така че се събуждай.

Йегер се предаде.

— Добре де. Добре.

— Кажи ми. Какво е намислил Камлер? Хайде да сглобим парчетата от пъзела и да видим какво ще излезе.

Йегер се опита да се отърси от сънливостта.

— Ами, първо трябва да намерим хлапето и да потвърдим историята му. Второ, трябва да се върнем във „Фалкенхаген“ и да прибегнем до техните ресурси и експертиза. Там е всичко и всички, които са ни нужни, за да продължим напред.

Кафето пристигна. Двамата се умълчаха, наслаждавайки се на напитката.

Нарова първа наруши тишината.

— И как точно ще намерим момчето?

— Видя съобщението на Дейл. Той познава хората от бедняшките квартали. Ще ни чака там и заедно ще открием хлапето. Йегер замълча за момент. — Разбира се, ако е още живо, ако се съгласи да говори и ако казва истината. Много ако.

— Каква е връзката на Дейл с кварталите?

— Преди няколко години се заел като доброволец да учи тамошни деца да боравят с камера. Работил с някой си Джулиъс Мбуру, който израснал в кварталите. Бил някакви дребен гангстер, но после видял светлината. Сега ръководи фондация „Мбуру“ и учи сираци да снимат с камера и фотоапарат. Дейл го е помолил да започне да търси хлапето чрез мрежата си в гетото.

— Сигурен ли е, че ще го намерим?

— Надява се. Не е сигурен.

— Все пак е някакво начало. — Нарова помълча. — Какво мислиш за записите на Фалк?

— Домашното му видео ли? — Йегер поклати глава. — Мисля, че татко му е болен кучи син. Представи си само, да организират десетия рожден ден на сина си на борда на BV222, скрит под планина! Разни старци да учат Фалк и приятелите му да отдават чест като нацисти. Деца, облечени в къси кожени панталони. Всички онези нацистки знамена по стените. Нищо чудно, че Фалк се е обърнал срещу него.

— Онзи BV222 е светилището на Камлер — тихо отбеляза Нарова.

Светилище на Хилядолетния райх. На онзи, който така и не се сбъднал, и на другия, който той се надява да основе.

Определено изглежда по този начин.

— Ами намирането на острова на Камлер? Ако хлапето казва истината, как ще открием местоположението му?

Йегер отпи глътка кафе.

— Трудна работа. В радиус хиляда километра около Найроби има стотици възможности. Може би хиляди. Но моят човек Джулс Холанд се е заел с въпроса. Ще го вземат във „Фалкенхаген“ и ще започне да рови. Повярвай ми, ако някой може да открие острова, това е Плъхолова.

— Ами ако историята на хлапето се окаже истинска? — продължи Нарова. — Какво правим тогава?

Йегер се загледа в далечината — в бъдещето. Колкото и да се опитваше да го омаловажи, не можеше да скрие безпокойството и напрежението в гласа си.

— Ако хлапето е право, Камлер разполага с усъвършенстван и тестван *Gottvirus*. Всички деца, които не са били ваксинирани, са умрели. Това означава близо стопроцентова смъртност. Това *наистина* е божествен вирус. И тъй като всички ваксинирани деца са оцелели, явно е намерил противоотрова. Сега му е нужно единствено средство, с което да достави оръжието си.

— Стига да възнамерява да го използва.

— Съдейки по казаното от Фалк, явно възнамерява.

— Фалк каза, че хлапето е избягало преди шест месеца. Това означава, че Камлер е разполагал най-малко с толкова време да работи по въпроса с доставката. Трябвало е да се увери, че вирусът се предава по въздушен път, за да се разпространи колкото се може по-бързо и надалече. Успее ли с това, мечтата му почти ще бъде сбъдната.

Нарова го погледна мрачно.

— Най-добре час по-скоро да намерим онзи остров. Трябва ни за вчера.

62.

Поръчаха си храна и тя се оказа изненадващо добра. Предварително пакетирана, замразена и затоплена в микровълновата, но въпреки това годна за ядене. Нарова се бе спряла на морски дарове — пушена съомга, скариди и миди, сервирани със салца от авокадо.

Йегер я наблюдаваше с любопитство как побутва парченцата в чинията си, като ги пренареждаше прецизно. Не за първи път я виждаше да прави подобно нещо. Сякаш не беше способна да започне да се храни, докато всеки вид храна не бъде преместен на място, където няма да докосва замърсява — останалите.

Той кимна към чинията ѝ.

— Изглежда добре. Но защо е тази карантина на пушената съомга от салцата? Да не би да те е страх, че ще се сбият?

— Храните с различен цвят никога не бива да се докосват — отвърна Нарова. Особено червено и зелено. Като съомгата и авокадото.

— Добре... но защо?

Нарова го погледна. Споделената мисия, емоционалната натовареност през последните няколко дни като че ли я бяха поразмекнали донякъде.

— Специалистите твърдят, че съм аутист. Високо функционален, но все пак аутист. Някои го наричат синдром на Аспергер. Казват, че съм „от спектъра“ — мозъкът ми е свързан различно. Затова червените и зелените храни не могат да се докосват. — Тя погледна чинията на Йегер. — Но етикетите не ме интересуват особено, а и ако трябва да съм честна, направо ми прилява от начина, по който бъркаш храната си като в бетонобъркачка. Недопечено агнешко на вилица със зелен фасул. Така де, *как можеш да правиш подобно нещо?*

Йегер се разсмя. Хареса му как обърна нещата срещу него.

— Люк имаше приятел. Беше най-добрият му приятел, Даниел. Той е аутист. Всъщност е син на Плъхолова. Чудесно хлапе. — Той млъкна виновно. — Казах „имаше приятел“. Исках да кажа „има“. Люк *има* приятел. В сегашно време.

Нарова сви рамене.

— Използването на неправилното време не променя съдбата на сина ти. Това няма да определи дали ще живее, или ще умре.

Ако вече не ѝ беше свикнал, Йегер сигурно щеше да я фрасне. Коментарът ѝ беше типичен — лишен от съчувствие, като слон в стъklarски магазин.

— Благодаря за откровението — отвърна той. — Да не говорим за съчувствието.

Нарова сви рамене.

— Виж, точно това не го разбирам. Мислех си, че ти казвам нещо, което трябва да знаеш. Логично е и реших, че може да е от полза. А какво излиза от твоя гледна точка? Че съм просто груба ли?

— Нещо такова, да.

— Много аутисти са изключително добри в едно нещо. Невероятни таланти. Наричат ги гении. Гении аутисти. Често в областта на математиката, физиката, имат феноменална памет или дори художествени постижения. Но често не сме много добри в другите области. Разбирането как мислят другите хора така наречените нормални — не е силната ни страна.

— И каква е твоята дарба? Като изключим такта и дипломацията?

Нарова се усмихна.

— Знам, че съм труден характер. Разбирам го. Затова понякога заемам такава защитна позиция. Но не забравяй, че за мен *ти* си труден. Не разбирам например защо се ядоса на думите ми за сина ти. За мен това бе най-очевидното, което може да се каже. Беше логично и се опитвах да помогна.

— Добре, схванах. Но все пак, каква е твоята дарба?

— Отлична съм в едно нещо. Наистина съм обсебена от него. Ловуването. Сегашната ни мисия. Най-общо можеш да го наречеш *убиване*. Но аз не го възприемам така. За мен е изчистване на света от невъобразимо зло.

— Нещо против да ти задам още един въпрос? — попита Йегер. — Малко е... личен.

— За мен целият този разтвор е много личен. Обикновено не говоря с хората за... дарбата си. Така мисля за зова. Че съм наистина надарена. При това изключително. Никога не бях срещала друг човек,

ловец, който да е надарен като мен. — Тя замълча и го погледна. — Докато не срещнах теб.

Той вдигна кафето си.

— Пия за това. Такива сме братство на ловци.

— Сестринство поправи го Нарова. — Е, какъв е въпросът?

— Защо говориш така странно. Имам предвид, че гласът ти звучи някак особено, равно, като машина. Сякаш е лишен от чувства.

— Чувал ли си за нещо, наречено ехолалия? Не? Повечето хора не са. Представи си, че като дете чуваш думите, но *единствено* самите тях. Не чуваш наблягането, ритъма, поезията или емоцията на езика — защото *не можеш*. Не разбираш емоционалните интонации, защото мозъкът ти е устроен така. При мен е точно това. Научих се да говоря чрез ехолалия — като подражавам, но без да разбирам.

Докато растях, никой не ме разбираше. Родителите ми ме поставяха пред телевизора. Слушах речите на кралица Елизабет, както и американски английски, а майка ми пускаше също руски филми. Не правех разлика между акцентите. Не разбирах как да не имитирам — как да не повтарям като ехо онези на екрана. Затова акцентът ми е смесица от множество различни начини на говорене и не прилича на никой друг.

Йегер набоде още едно сочно парче агнешко и сподави изкушението да направи немислимото и да добави малко зелен фасул.

— Ами Спецназ? Каза, че си служила в руските специални части?

— Баба ми Соня Олшаневска се преместила в Берлин след войната. Израснах там, но семейството ни никога не забрави, че родината ни е Русия. Когато Съветският съюз се разпадна, майка ми ни заведе там. Повечето ми училищни години минаха в Русия, след което постъпих в армията. Какво друго можех да сторя? Но така и не се почувствах у дома, дори в Спецназ. Прекалено много тъпи, безмозъчни правила. Чувствам се истински у дома само на едно място — в редиците на „Тайните ловци“.

— Пия и за това — обяви Йегер. — За „Тайните ловци“ — нека един ден делото ни бъде завършено.

Не след дълго храната унесе и двамата. В един момент Йегер се събуди и откри, че Нарова се е сгушила в него. Ръката ѝ беше

преплетена с неговата, главата ѝ бе на рамото му. Долавяше аромата на косата ѝ. Усещаше лекото докосване на дъха ѝ по кожата си.

Осъзна, че никак не иска да я премести. Започваше да свиква с тази близост помежду им. Чувството за вина го жегна отново.

Бяха отишли в Катави, като се представяха за младоженци. А на връщане изглеждаха като такива.

63.

Очуканият „Боинг 747“ влезе в товарния терминал на лондонското летище „Хийтроу“. Открояваше се единствено с това, че му липсваха обичайните, подобни на люкове прозорци от двете страни.

Беше така, защото превозваният по въздух товар обикновено не е жив, така че какъв смисъл имаше от прозорци?

Но днешният товар бе изключение. Той беше съвсем жив и се състоеше от куп много раздразнени и силно стресирани животни.

Бяха оставени затворени в контейнери без никаква светлина през целия деветчасов полет и изобщо не бяха радостни от това. Гневни крясъци и писъци отекваха в кънтящия корпус на самолета. Малки, но силни ръце блъскаха вратите на контейнерите. Големи интелигентни очи на примати — кафяви зеници, обрамчени в жълто се стрелкаха насам-натам в търсене на път за бягство.

Такъв нямаше.

Джим Сийфлауър, главният карантинен офицер на Терминал 4, се грижете да е така. Издаде заповед да преместят пратката примати в големия карантинен център, отделен в единия край на мократа от дъжда писта. Напоследък на въпроса с карантината на приматите се гледеше много сериозно поради причини, които Сийфлауър разбираше добре.

През 1989 г. пратка маймуни от Африка пристигнала на летище „Дълес“ във Вашингтон. Контейнерите с животните били откарани с камиони в една лаборатория — „маймунска къща“, както я наричаха в занаята — в луксозното предградие Рестън.

По онова време законите за карантина не бяха толкова строги. Маймуните започнали да измират масово. Лабораторни работници започнали да се разболяват. Оказало се, че цялата пратка била заразена с ебола.

Накрая се наложило военните специалисти по химична и биологична защита да се намесят и да „заличат“ цялото място, унищожавайки всички животни до последното. Стотици болни

маймуни били избити. Маймунската къща в Рестън била превърната в мъртва зона. Не бил оставен жив нито един организъм, дори микроб. След това лабораторията била запечатана и изоставена завинаги.

Единствената причина вирусът да не избие хиляди, ако не и милиони души била, че не се предавал по въздуха. Ако приличаше повече на грип, „рестънската ебола“, както стана известна, щеше да помете човешката популация като вирусна вихрушка.

Благодарение на чист късмет рестънската ебола беше овладяна. Но като последица от инцидента бяха въведени далеч по-строги и взискателни закони за карантина — същите, за чието прилагане трябваше да се погрижи Джим Сийфлауър днес на „Хийтроу“.

Лично той беше на мнение, че шестседмичният карантинен период е малко прекален, но рисковете оправдаваха новите правила. Пък и карантината гарантираше на него и екипа му прилични, надеждни и добре платени работни места, така че кой беше той, че да се оплаква?

Докато следеше как контейнерите — всеки с щампа „Катави резерват — примати“ ООД — се разтоварват от самолета, той си помисли, че пратката се състои от животни в необичайно добра форма. Обикновено няколко умираха по пътя — силният стрес от преместването си казваше думата. Тези мъници обаче бяха оцелели до един.

Изглеждаха пращящи от здраве.

Не беше и очаквал друго от КРИ. Бе приемал десетки техни пратки и знаеше, че компанията е една от най-добрите в бизнеса.

Наведе се да погледне в един от контейнерите. Винаги бе най-добре да прецениш общото състояние на пратката, за да можеш да управляваш по-добре карантинния процес. Ако имаше болни примати, те трябваше да бъдат изолирани, за да не разболеят и останалите. Верветката с черно лице и сребриста козина се свря в далечния ъгъл на контейнера. Приматите по принцип не обичаха да бъдат гледани отблизо в очите от хора. Приемаха го като заплашително поведение.

Този мъник обаче беше чудесен екземпляр.

Сийфлауър отиде при друг контейнер. Този път обитателят му се хвърли към решетките, заблъска ги с юмруци и оголи кучешките си зъби. Сийфлауър се усмихна. Този малък приятел определено бе настроен борбено.

Канеше се да се обърне, когато животното кихна — право в лицето му.

Сийфлауър спря и го огледа отново, но външно майmunата изглеждаше напълно здрава. Реши, че може би кихането беше просто реакция на студения и влажен лондонски въздух.

Когато всичките седемстотин примата се озоваха в карантинните клетки, работният ден на Джим беше свършил. Дори беше останал два часа извънредно до приключване на прехвърлянето.

Тръгна си от летището и пое към дома, като по пътя се отби за една бира в близкия бар. Беше се събрала обичайната тълпа и всички както винаги бърбеха и се наслаждаваха на питиетата и мезетата си.

Без да подозират нищо.

Джим почерпи по едно. Избърса пяната от брадата си с опакото на дланта и сподели няколко пакетчета чипс и фъстъци с приятелите си.

От бара се прибра у дома при семейството си. Поздрави жена си с голяма прегръдка и не пропусна да целуне трите си малки деца за лека нощ.

В домовете си из цял Лондон хората от екипа на Джим правеха горе-долу същото.

На следващия ден децата им отидоха на училище. Съпругите и приятелките им излязоха — на пазар, на работа, на гости у приятели и роднини. И дишаха. Навсякъде и през цялото време дишаха.

Приятелите на Джим от бара тръгнаха на работа с метро, влакове и автобуси към четирите краища на огромния оживен град. И дишаха. Навсякъде и през цялото време дишаха.

Злото започваше да се разпространява из Лондон с неговото население от осем и половина милиона души.

64.

Стив Джоунс се движеше изненадващо бързо за размерите си. С юмруци и ритници нанесе серия удари със скоростта на картечница, които смазваха противника със страховитата си сила и не му оставяха време да се възстанови или да се съпротивлява.

Потта се лееше по полуголото му тяло, докато маневрираше, приканваше и се завърташе, като удряше безмилостно отново и отново въпреки убийствената жегга. Всеки следващ удар бе по-свиреп от предишния; всеки се стоварваше със сила, способна да разбие кост и да разкъса вътрешните органи.

И с всеки удар или ритник Джоунс си представяше как чупи крайник на Йегер. Или по-добре черепа му, превръщайки аристократичното му лице в кървава пихтия.

Беше си избрал сенчесто място за тренировката, но въпреки това пладнешката жегга правеше натоварената физическа активност двойно по-изтощителна. Той приветстваше предизвикателствата. Достигането до предела на възможностите винаги му даваше усещане за самия себе си, за собствената му сила. Винаги го правеше.

Малцина бяха мъжете, способни да нанасят — или поемат — подобно екстремно и продължително физическо натоварване. Както беше научил в армията — преди Йегер да уреди изхвърлянето му, — *тренирай здравата, бий се с лекота.*

Накрая спря и задържа тежкия боксов чувал RDX, окачен на дървото. Остана така за миг, колкото да си поеме дъх, след което се обърна и тръгна към бунгалото си.

Освободи се от обувките и изтегна потното си тяло на леглото. Нямаше съмнение, в „Катави“ знаеха какво е лукс. Жалко за компанията хипарското лайно Фалк и неговата банда местни прегръщачи на дървета. Стегна и отпусна напрегнатите си мускули. С кого щеше да пие довечера, по дяволите?

Пресегна се към масичката, взе шишенцето с хапчета и глътна няколко. Така и не беше спрял хапчетата за повишаване на

физическата издръжливост. А и защо да го прави? Даваха му предимство. Правеха го неудържим. Непобедим. Военните грешаха. Абсолютно грешаха. Ако в САС бяха с ума си, сега всички щяха да ги гълтат. С помощта на хапчетата щяха да се превърнат в супергерои.

Точно като него. Или поне така вярваше.

Облегна се на възглавниците, отвори лаптопа и стартира „Интел Ком“, като щракна два пъти върху името на Ханк Камлер.

Камлер отговори веднага.

— Казвайте.

— Открих го — обяви Джоунс. — Не бях подозирал, че един ленд роувър може да прилича толкова много на смачкана консерва сардини. Напълно изгорял. Смазан.

— Отлично.

— Това е добрата новина. — Джоунс прокара масивна длан по късо подстриганата си коса. — Лошата е, че вътре имаше само две тела, и двете на препечени местни. Ако Йегер и жената са били в онази кола, явно са се измъкнали. А никой не може да се измъкне от подобно нещо.

— Сигурен ли сте?

— Водата мокра ли е?

— Това е „да“, така ли? — рязко попита Камлер. Понякога тези типични за англичаните отговори — както и недодяланите маниери бяха направо непоносими.

— Да. Тъй вярно. Сигурен съм.

Камлер щеше да намери този едва прикрит сарказъм за вбесяващ, ако не бе фактът, че мъжът, с когото говореше, беше сред най-добрите от породата си. И точно сега имаше нужда от него.

— На място сте. Какво е станало според вас?

— Много просто. Йегер и жената не са заминали с онази кола. Ако бяха, части от телата им щяха да са пръснати из целия пущинак. А не са.

— Проверихте ли дали някоя от колите на хижата не липсва?

— Една тойота. Кьониг каза, че са я открили на някакво провинциално летище. Един от хората му ще я върне утре сутринта.

— Значи Йегер е откраднал колата и се е измъкнал.

„Браво, Айнщайн“ оформи с устни Джоунс. Надяваше се Камлер да не го е усетил. Точно сега старецът беше единственият му

работодател, а и плащаше сериозни пари. Не искаше да оплеска нещата засега.

Беше хвърлил око на едно кътче от рая. Крайбрежна къща в Унгария, страна, в която имаха здравия разум да мразят чужденците — онези, които не са бели — почти толкова, колкото ги мразеше самият той. Надяваше се, че малкото изпълнение за Камлер ще му осигури достатъчно да постигне тази мечта.

По-важното бе, че щом Йегер бе оцелял при въздушния удар, имаше съвсем реални шансове Джоунс все пак да го убие. Както и жената. С огромно удоволствие щеше да си поиграе с нея пред очите на Йегер.

— Добре, значи Йегер е жив — обяви Камлер. — Ще трябва да превърнем това в наше предимство. Да задействаме психологическата война. Да го ударим с няколко снимки на семейството му. Да го побъркаме и прилъжем. И когато го побъркаме достатъчно, ще го довършим.

— Звучи добре — изръмжа Джоунс. — Но при едно условие — оставете последната част на мен.

— Продължете да си вършите работата, господин Джоунс, и може да го направя. — Камлер замълча за момент. — Какво ще кажете да посетите семейството му? Намират се на един остров не много далеч от мястото, на което сте в момента. Можем да ви откараме там с директен полет. Как според вас ще реагира приятелчето ви Йегер на една хубава снимка, на която сте с жена му и детето му? С „Поздрави от стар приятел“ и тъй нататък.

Джоунс се усмихна зло.

— Чудесно. Това ще го довърши.

— И още нещо. На въпросния остров въртя бизнес с износ на маймуни. Имам строго охранявана лаборатория за изучаване на доста гадни болести у приматите. Достъпът до някои места е строго забранен, особено лабораториите за разработка на лекарства срещу тези болести.

Джоунс сви рамене.

— Не ми пука, ако ще да замразявате части от африкански бебета. Само ме закарайте там.

— Пазя местоположението на това начинание в строга тайна — добави Камлер, — за да държа настрана евентуални конкуренти. Бих

искал да направите същото.

— Разбрано — потвърди Джоунс. — Просто ме откарайте при семейството му и да започваме представлението.

65.

От години Найроби се славеше като трескаво, лишено от закони място — място, на което можеше да се случи всичко.

Йегер, Нарова и Дейл навлязоха в градския хаос. Ревяха клаксони, улиците бяха задръстени с опрени броня до броня коли и очукани *мататус* — микробуси таксита в крещящи цветове, както и с хора, бутаци тромави колички. Неизвестно как, но въпреки отчаяната блъсканица безредната маса от човешки същества и машини продължаваше да функционира.

Едва-едва.

Йегер беше прекарал доста време в този град, тъй като той бе транзитна точка за британските лагери за тренировка в пустини, планински и екваториални условия. Но въпреки това нито веднъж не бе стъпвал в претъпканите бедняшки квартали, при това с основание. Всеки чужденец, или *мзунгу*, проявил глупостта да влезе в забранения град, по правило изчезваше. В гетото човек с бяла кожа нямаше много шансове за оцеляване.

Асфалтът се смени е изровен път и колата започна да вдига облак прах след себе си. Картината се беше сменила коренно. Офис сградите от бетон и стъкло в центъра вече ги нямаше. Вместо това се движеха през море от паянтови дървени бараки и навеси.

В прахта край пътя клечаха фигури и продаваха стоките си — кървавочервени на безмилостното слънце домати; купчини червен лук; купища сушена риба със златистокафяви блещукащи люспи; планини от стари мръсни обувки напукани и с изтъркани подметки, но въпреки това за продан.

Пред Йегер се разкри огромна долина, пълна със задушливия пушек на домашни огънове и планини от отпадъци. Бараки от дърво и пластмаса се издигаха една върху друга, без никакъв ред, с тесни алеи, криволичещи сред хаоса. Тук-там се виждаха ярки цветове — пране, простряно да съхне сред вонящия, отровен дим. Картината моментално го заплени и в същото време го смути.

Как беше възможно да се *живее* тук?

Как хората оцеляваха в подобни условия?

Колата им задмина един мъж, който тичаше, теглейки ръчна количка, чиито дървени дръжки бяха излъскани от годините. Беше бос, облечен в парцаливи шорти и тениска. Йегер зърна лицето му, което лъщеше от пот. Щом погледите им се срещнаха, усети пропастта помежду им.

Човекът с количката беше един от безчислените бедняшки орди, подхранващи неутолимия глад на града. Това не беше светът на Йегер и той го знаеше. Намираще се на абсолютно чужда територия, но въпреки това тя го привличаше както нощна пеперуда се устремяваше към пламъка на свещ.

Открай време джунглата беше любимият терен на Йегер. Изпитваше трънка от нейната древна, дива, първобитна, различна атмосфера. А това място беше върховната градска джунгла. Ако оцелееше тук, наред бандите, наркотиците, колибите и *чанга* 'а — нелегалния алкохол, — човек можеше оцелее навсякъде.

Докато гледаше огромната площ и долавяше грубия ѝ ритъм и пулс, Йегер чу предизвикателството на гетото. Във всяка нова и враждебна среда трябва да се учиш от онези, които знаят как да се борят и оцеляват в нея, и той трябваше да прави същото. Това бе място с негласни правила, с неписани йерархии. Гетото имаше свои закони, които защитаваха жителите му, и затова външните хора стояха надалеч.

По-рано в хотела Дейл ги беше инструктирал подробно. Поцивилизованите кенийци никога не биха стъпили в гетото. То беше позорно място, което трябваше да остане скрито място на безнадеждност, насилие и отчаяние. Именно затова Саймън Чъкс Бело и другите сирачета можеха да изчезнат безследно, продадени за няколко хиляди долара.

Колата спря пред крайпътен бар.

— Това е — обяви Дейл. Пристигнахме.

Жителите на гетото ги зяпаха. Зяпаха колата, защото в тази част рядко можеше да се види чисто нов ленд роувър „Дискавъри“ ако изобщо можеше да се види кола. Зяпаха Дейл, този богат *мзунгу*, осмелил се да навлезе в тяхната територия — както и другите, слезли от джипа.

Йегер се чувстваше такова чужд тук, толкова различен — много повече, отколкото се бе чувствал някога. И също така странно, обезпокоително — уязвим. Това бе джунгла, в която никога не бе обучаван да действа, и терен, на който никакъв камуфлаж не можеше да ти свърши работа.

Докато тримата с Нарова и Дейл вървяха към бара, прескачайки вонящата открита канавка от напукан и лющещ се бетон, Йегер имаше чувството, че на гърба му е закачена мишена.

Мина покрай жена, седнала на ниско столче до паянтова сергия. В краката ѝ имаше печка на въглища, на която се пържеше риба. Жената се взираше в кипящия живот пред нея в очакване на клиенти.

На тротоара чакаше биещ на очи мъж — набит, с широки гърди и масивни рамене. Личеше му, че е невероятно силен и кален в битки, роден уличен боец. Лицето му беше плоско и покрито с белези, но в същото време изражението му бе странно открито — остров на спокойствие сред хаоса.

Беше облечен в тениска с надпис АЗ СЕ БОРЕХ СЪС ЗАКОНА.

Йегер позна текста от тийнейджърските си години. Тогава беше голям почитател на „Клаш“. Парчето моментално зазвуча в главата му: „Разбивайки камъни под горещото слънце, аз се борех със закона и той победи“.

Нямаше съмнение кой е мъжът.

Джулиъс Мбуру, техният паспорт за гетото.

66.

Пръстите на Йегер се свиха напрегнато около хладната бутилка. Погледът му обходи бара с изхабените пластмасови маси и столове и мръсни, потъмнели от пушека стени. Груб бетонен балкон гледаше към шумната, задимена улица долу.

Около масите се бяха скупчили хора, загледани жадно в телевизора. Гласът на коментатора гърмеше от малкия екран над бара, където бутилките бяха наредени зад метална мрежа. Даваха някакъв мач от английската Висша лига. Футболът беше изключително популярен в Африка и особено в гетата, където бе едва ли не религия.

Но умът на Йегер беше изцяло насочен към Саймън Чъкс Бело.

— Е, намерих го — обяви Мбуру с дълбокия си дрезгав глас. — Не беше лесно. Хлапето се беше покрило. Сериозно покрило. — Той погледна Дейл. — И е уплашено. След онова, през което е преминал, не е склонен да гледа с добро око на *мзунгу*.

Дейл кимна.

— Напълно разбираемо. Кажете ми, вярваш ли му?

— Вярвам му. Погледът на Мбуру се стрелна от Дейл към Йегер и Нарова и обратно. — Независимо какво си мислите, хлапетата тук правят разлика между правилно и неправилно. Те не лъжат — поне не за подобни гадости. Очите му блеснаха дръзко. — В гетото има братство, каквото не можеш да намериш извън него.

Мбуру несъмнено бе имал тежък живот. Йегер го усещаше в твърдата, покрита с мазоли ръка, която стисна неговата при запознаването им. Личеше си в бръчките по лицето му и мътно жълтото около черните му очи.

Йегер обхвана с жест бара.

— Е? Можем ли да се срещнем с него?

Мбуру кимна едва забележимо.

— Тук е. Но при едно условие. Каквото каже хлапето, това става. Ако не иска да играе, ако откаже да тръгне с вас, остава.

— Ясно. Дадено.

Мбуру се обърна и извика към сенките.

— Алекс! Франк! Доведете го.

Появиха се три фигури: две по-големи момчета — едри, мускулести тийнейджъри, и едно по-дребно между тях.

— Имам благотворителна фондация, която се занимава с образование и развитие в бедняшките квартали — обясни Мбуру. — Алекс и Франк са от моите момчета. А това — той посочи по-дребната фигура — е едно от най-умните хлапета на фондация „Мбуру“. Саймън Чъкс Бело, както вероятно сте се досетили.

Саймън Чъкс Бело се оказа поразителен на вид тип. Прашната му, подобна на жица коса стърчеше във всички посоки, сякаш току-що го с ударил ток. Носеше тениска с Айфеловата кула и думата ПАРИЖ под нея. Беше му няколко размера по-голяма и висеше на кльощавата му, кокалеста фигура.

Голямата дупка между предните му зъби му придаваше още по-дързък и отракан вид. Коленете под парцаливите къси панталони бяха в драскотини и белези, а ноктите на босите му крака бяха напукани и изпочупени, но всичко това успяваше да му придаде някакъв необясним чар.

Ала точно в момента Саймън Бело изобщо не се усмихваше.

Йегер се опита да разчупи леда. Погледна телевизора.

— От „Манчестър Юнайтед“ ли си? Днес ядох пердах.

Саймън го изгледа.

— Говорите за футбол, защото си мислите, че това е ключът. Аз съм от „Манчестър Юнайтед“. Ти си от „Манчестър Юнайтед“. И ето че сме приятели. Изглеждаме еднакви. Той замълча за момент. — Господине, я направо кажете защо сте дошли.

Йегер вдигна шеговито ръце в знак, че се предава. Хлапето имаше характер. Това му харесваше.

— Чухме една история. И като начало искаме да разберем дали е вярна.

Саймън Бело завъртя очи.

— Разказвал съм я хиляди пъти. Пак ли?

С помощта на Мбуру успяха да го убедят да разкаже съкратена версия на историята си. Оказа се точно такава, каквато им я бе предал Фалк Кьониг — с едно важно изключение. Хлапето говореше много за

„шефа“, както го наричаше — *мзунгу*, който командвал на острова и ръководел всички ужаси, извършвани там.

По описанието му Йегер реши, че става въпрос за Ханк Камлер.

— Значи Камлер е бил там — промърмори Нарова.

Йегер кимна.

— Така изглежда. Едва ли трябва да се изненадваме, че Фалк е пропуснал този детайл. Едва ли някой би пожелал да има такъв баща.

Йегер обясни на хлапето сделката, която му предлагаша. Искане да го отведат от гетото, докато не стане сигурно, че е в безопасност. Страхуваха се, че похитителите му могат да дойдат отново, особено ако научат, че е оцелял.

Отговорът на хлапето бе да поиска газирана напитка. Йегер поръча за всички. По начина, по който момчето опипваше студената бутилка, беше ясно, че „Фанта“ е рядък лукс за него.

— Искам помощта ви — заяви Саймън, след като пресуши бутилката си.

— Точно затова сме тук — отвърна Йегер. — Щом се махнем от това място...

— Не, искам помощта ви сега — прекъсна го момчето и го изгледа. — Вие на мен, аз на вас. Трябва ми помощта ви сега.

— Какво имаш предвид?

— Имам брат. Болен е. Искам да му помогнете. Вие сте *мзунгу*. Можете да си го позволите. Както казах, вие на мен, аз на вас.

Йегер погледна въпросително Мбуру. Вместо отговор той стана.

— Елате. Ще ви покажа.

Той ги поведе през улицата до една крайпътна сергия. Малко момче, може би деветгодишно, седеше само и гребеше с неохота от паница леща. Беше слабо като клечка, а ръката с лъжицата трепереше ужасно. Черна тениска на фондация „Мбуру“ покриваше кльощавото му тяло.

Съдейки по начина, по който Саймън Бело говореше и го утешаваше, това явно бе брат му.

— Болен е от малария — каза Йегер. — Това трябва да е. Бих познал това треперене навсякъде.

Мбуру разказа историята на момчето. Името му бе Питър. Било болно от няколко седмици. Опитал се да го заведе на доктор, но не можел да си позволи цената. Майка му умряла, а баща му бил

пристрастен към незаконния алкохол убиец *чанга* 'а, произвеждан в бедняшките квартали.

Иначе казано, нямаше кой да се грижи за Питър, а Йегер виждаше, че момчето отчаяно се нуждае от помощ. Не пропусна да забележи, че то бе горе-долу на възрастта на Люк, когато изчезна.

Погледна към Саймън Бело.

— Добре. Да го направим. Да го заведем на доктор. Къде е най-близката клиника?

За първи път на лицето на Саймън се появи усмивка.

— Ще ви покажа.

Докато се канеха да тръгнат, Джулиъс Мбуру се сбогува с тях.

— С Алекс и Франк ще сте в безопасност. Но се отбийте, преди да си отидете.

Йегер му благодари и тримата с Нарова и Дейл последваха Саймън Бело, Питър и момчетата на Мбуру в лабиринта от тесни криволичещи алеи. Когато навлязоха по-навътре в гетото, ги блъсна вонята на открит отходен канал. И шумът — толкова много човешки същества, натъпкани тук. Мястото беше силно клаустрофобично и нервите на Йегер се опънаха до скъсване.

Тук-там пътят им се препречваше от тежки порти от очукана гофрирана ламарина, закована за дървени отпадъци. Бяха целите в графити.

Саймън Бело задържа една порта отворена, за да могат да минат. Йегер го попита за какво са.

— Портите ли? — Лицето на Саймън стана мрачно. — Да спират ченгетата при хайките им. Като онази, в която ме отвлякоха.

67.

По западните стандарти медицинският център „Миракъл“ бе мръсна занемарена дупка, но за хората тук очевидно бе най-доброто възможно. Докато чакаха на опашка за доктора, Йегер, Нарова и Дейл бяха наградени с доста странни погледи. Събра се тълпа любопитни хлапета, които ги зяпаха и сочеха с пръст.

Алекс отиде да вземе царевица. Начупи я на парчета колкото юмрук и предложи първото на Йегер. След като изядоха сочните зърна, хлапетата започнаха да се редуват да жонглират с кочаните, като се смееха през цялото време. Саймън Чъкс Бело се оказа най-добрият от всички. Завърши жонглирането си с див танц, от който всички подивяха. Вдигна се такава врява, че чак докторът надникна през прозореца и им каза да се укротят.

Никой не изглеждаше особено загрижен за Питър. Едва тогава Йегер си даде сметка, че да се разболееш така и на практика да стигнеш на крачка от смъртта беше нещо нормално за тези момчета. Случваше се непрекъснато. Нямах пари за доктор? Че кой тук имаше? И какви бяха шансовете някакъв бял да те заведе в болница? Кажиречи нулеви.

След като направи основен преглед, докторът обясни, че Питър най-вероятно е болен от малария и тиф. Трябваше да го оставят на легло за около седмица, за да са сигурни, че ще издържи. Йегер разбра накъде бие лекарят. Нямах да е евтино.

— Колко? — попита той.

Деветстотин и петдесет кенийски шилинга — отвърна докторът.

Йегер бързо пресметна наум. По-малко от петнайсет американски долара. Даде на доктора банкнота от хиляда шилинга и му благодари за стореното.

Докато излизаха, някаква млада медицинска сестра изтича след тях. Йегер се зачуди какво е станало. Може би бяха решили да добавят някакви екстри, след като се беше съгласил така лесно с таксата.

Тя протегна ръка. В нея имаше банкнота от петдесет шилинга. Беше ги догонила, за да му върне рестото.

Йегер зяпна изумен парите. Мбуру беше прав. Подобна честност наред всичко това те караше да се почувстваш смирен. Той даде банкнотата на Саймън Бело.

— Вземи. Почерпи себе си и момчетата с нещо газирано. — Разроши и без това рошавата коса на хлапето. — Е, разбрахме ли се? Имаш ли нещо против да останеш с нас за известно време? Или трябва да поискаме разрешение от баща ти?

— Баща ми ли? — намръщи се неразбиращо Саймън.

— От твоя и на Питър татко.

Саймън го изгледа.

— Уф. Питър не е мой брат. А гето брат. Аз си нямам никого. Сирак съм. Мислех, че го знаете. Джулиъс Мбуру е човекът, който ми е най-близък, той ми замества семейството.

Йегер се разсмя.

— Добре, едно на нула за теб. — Хлапето бе умно и имаше характер. Ще дойдеш ли с нас, след като *гето* брат ти е уреден?

— Да, предполагам. Стига Джулиъс да няма нищо против.

Тръгнаха обратно към колата, като Йегер се изравни с Нарова и Дейл.

— Показанията на хлапето са ключови за заковаването на Камлер. Но къде можем да ги вземем? Къде можем да го скрием от всичко?

Дейл сви рамене.

— Той няма нито паспорт, нито други документи. Няма дори свидетелство за раждане. Не знае на колко е години и кога е роден. Така че в скоро време няма да пътува надалеч.

Йегер се замисли за нещо, което Фалк Кьониг бе споменал между другото. Погледна към Нарова.

— Помниш ли онова място, за което спомена Кьониг? Амани. Отдалечен, изолиран морски курорт. Напълно уединен. — Той се обърна към Дейл. — Амани Бийч, на брега на Индийския океан, доста на юг от Найроби. Мислиш ли, че можем да го проверим? Ако изглежда наред, можеш ли да го заведеш там, поне докато станат готови документите му?

— Там определено ще е по-добре, отколкото тук, това е сигурно.

Завиха по една алея и продължиха към черния път. Изведнъж Йегер чу воя на сирена. Усети как хората от двете му страни се вцепеняват и очите им се разширяват от страх. Секунди по-късно проехтя резкият гърмеж на пистолет. Един, наблизно, отекващ в лъкатушещата алея. Хората се разтичаха във всички посоки — някои бягаха от бедата, а други, предимно младежи, се втурваха към нея.

— Ченгета — изсъска Саймън Бело.

Той даде знак на Йегер и останалите да го последват, промъкна се напред и клекна при ъгъла.

— Съмняваш се във всичко, което ти казах. Не вярваш, че ченгета могат да ми сторят подобно нещо. Сега гледай. — Саймън посочи с пръст към събиращата се тълпа.

Йегер видя кенийски полицаи с пистолет в ръка. В краката му лежеше тийнейджър. Беше прострелян в крака и молеше за живота си.

С напрегнат шепот Саймън им обясни какво става. Беше разпознал младежа на земята. Опитал се да пробие като местен гангстер, но не бил замесен от подходящото тесто. Хаймана, но не и злодей. Колкото до ченгето, било прословуто. Жителите на гетото го познавали под прякора Скалпа. Именно Скалпа ръководел хайката, при която били отвлечени Саймън и другите сираци.

С всяка изминаваща секунда тълпата растеше, но всички се бояха от Скалпа. Той размахваше пистолета си и крещеше на раненото момче да се размърда. То се изправи с мъка, олюлявайки се на окървавения си крак. Лицето му бе маска на болка и ужас. Скалпа го избута в близката алея към върха на хълма, където чакаха полицейски коли и още въоръжени ченгета.

Спазъм на ярост премина през тълпата. Скалпа усещаше как заплахата пулсира навсякъде около него. Ченгетата отлично знаеха, че при малко повече напрежение в гетото може да избухне вълна от насилие.

Скалпа започна да налага раненото момче с пистолета и да му вика да върви по-бързо. Тълпата се впусна към тях и изведнъж Скалпа изтърва нервите си. Той вдигна пистолета и простреля младежа в другия крак. Виейки от болка, тийнейджърът падна на земята.

Някои от тълпата се втурнаха напред, но Скалпа размаха пистолета в лицата им.

Раненото момче беше вдигнало ръце и молеше за живота си. Йегер чуваше жалките му призиви за милост, но Скалпа изглеждаше погълнат от дивата жажда за кръв, пиян от силата, която му даваше оръжието. Отново започна да стреля, този път в тялото на момчето. После се наведе и опря дулото в главата му.

— Мъртъв е — каза през зъби Саймън Бело. — Всеки момент ще свърши.

За миг тълпата затаи дъх, след което сред притиснатите тела проехтя изстрел и отекна в изпълнените с ярост алеи.

Тълпата излезе напълно от контрол. Хората се втурнаха с крясъци напред. Скалпа вдигна оръжието си и започна да стреля във въздуха, за да ги прогони. В същото време завика по радиото колегите си на помощ.

Полицайте се втурнаха надолу по алеята към мястото на сблъсъка. Йегер усещаше, че гетото всеки момент ще експлодира. Точно сега последното, което искаха, бе да попаднат насред метеж. Беше научил, че понякога предпазливостта е за предпочитане пред храбростта.

Трябваше да спасят Саймън Бело. Това беше най-важното.

Той хвана хлапето за ръката, извика на другите да го последват и се обърна кръгом.

68.

Голямото мощно ауди се носеше с главоломна скорост по аутобана. Раф ги беше посрещнал на летището и очевидно бързаше. Всъщност всички бързаха и тъй като Раф беше чудесен шофьор, Йегер не се безпокоеше особено.

— Значи намерихте хлапето? — попита Раф, без да откъсва поглед от тъмния път.

— Намерихме го.

— Истината ли казва?

— Никой не би могъл да измисли онова, което ни разказа. Особено сираче от бедняшките квартали.

— И какво научихте? Какво каза той?

— Онова, което ни разказа Кьониг, в общи линии е цялата история. Хлапето добави само някои детайли. Нищо съществено. Е, близо ли сме до откриването на онзи остров?

— Островът на Камлер ли? — Раф се усмихна. — Да, може би.

— В какъв смисъл? — натисна го Йегер.

— Изчакай брифинга. Веднага щом пристигнем във „Фалкенхаген“. Изчакай. И къде е хлапето сега? В безопасност ли е?

— Дейл го е настанил в хотел. Съседни стаи. „Серена“. Помниш ли го?

Раф кимна. Двамата с Йегер бяха отседнали един-два пъти там, докато бяха в Найроби. За хотел в центъра на града това бе рядък остров на мир и спокойствие.

— Не могат да останат там — отбеляза очевидното Раф. — Ще бият на очи.

— Да, ние решихме същото. Дейл ще го заведе в един отдалечен курорт. Амани Бийч, на няколко часа път южно от Найроби. Това е най-доброто, което можем да направим засега.

Двайсет минути по-късно влязоха в тъмния пустеещ район на бункера „Фалкенхаген“. Странно, въпреки бруталното изпитание, на което бе подложен тук, Йегер се радваше, че се връща на това място.

Събуди Нарова. Тя беше задрямала по пътя, свита на задната седалка на аудито. Почти не бяха мигнали през последните дваайсет и четири часа. Откакто измъкнаха себе си и хлапето от хаоса в гетото, непрекъснато бяха на път.

Раф погледна часовника си.

— Брифингът е в един. Имате дваайсет минути. Приберете се в стаите си.

След като влезе в стаята си, Йегер наплиска лицето си с вода. Нямаше време за душ. Беше оставил малкото си лични вещи във „Фалкенхаген“ — паспорт, телефон и портфейл. Тъй като беше пътувал до Катави под друго име, трябваше да е сигурен на сто процента, че нищо не го свързва с Уил Йегер.

Но Питър Майлс беше обзавел стаята му с лаптоп „Мак бук Еър“ и Йегер изгаряше от нетърпение да провери пощата си. Благодарение на „Протон Мейл“ можеше да проверява имейлите си без риск Камлер и хората му да ги засекат.

До откриването на „Протон Мейл“ всичките им предишни системи за комуникация биваха хаквани. Затова използваха един имейл адрес, от който не се изпращаха никакви съобщения — трябваше само да влечеш в пощата с общата парола и да прочетеш черновите.

При липсата на изпратени съобщения, пощата би трябвало да е сигурна.

Не беше.

Хората на Камлер я бяха хакнали. Бяха използвали адреса, за да измъчват Йегер — първо със снимките на пленената Летисия Сантос, после на семейството му.

Йегер спря за момент. Не можеше да устои на желанието — на мрачното изкушение — да провери пощата си сега. Надяваше се, че хората на Камлер някак ще оплескат нещата, че са му изпратили нещо, някаква снимка, от която ще може да извлече информация за местонахождението им. Нещо, по което да ги проследи — и да намери семейството си.

Имаше едно съобщение в папката за чернови. Както винаги, беше празно. Имаше само препратка към „Дропбокс“, системата за онлайн съхраняване на файлове. Несъмнено щеше да е пореден ход от психологическата война на Камлер.

Йегер пое дълбоко дъх. Мракът се спусна върху него като черен облак.

С трепереща ръка щракна върху адреса и снимката започна да се зарежда, запълвайки ред по ред екрана.

На нея се виждаше тъмнокоса измършавяла жена, коленичила до момче. И двамата бяха само по бельо. Жената беше прегърнала момчето през рамо, сякаш искаше да го защити.

Момчето беше Люк, синът на Йегер. Раменете му бяха слаби и свити, сякаш върху тях беше стоварена цялата тежест на света, въпреки опита на майка му да го защити. Държеше пред себе си като банер ивица скъсан чаршаф.

На него пишеше ТАТКО, ПОМОГНИ НИ.

Снимката изчезна, за да се смени с бял екран, на който с черни букви пишеше:

Ела да намериш семейството си.
Wir sind die Zukunft.

Wir sind die Zukunft. Ние сме бъдещето. Визитката на Ханс Камлер.

Йегер сви ръцете си в юмруци, за да ги накара да спрат да треперят, после ги заблъска в стената.

Съмняваше се, че може да продължи. Не можеше да издържа повече.

Всеки човек си има точка на пречупване.

69.

Един „Боинг 747“ чакаше на летище „Джомо Кениата“. Електрокар вдигаше един по един контейнери с логото КРП и ги товареше в трюма му.

След като бъдеше натоварен, самолетът щеше да отлети за източното крайбрежие на САЩ, за летище „Дълес“ във Вашингтон. Америка внасяше около седемнайсет хиляди примати годишно за лабораторни тестове. През годините КРП беше спечелила значителен дял от пазара.

Друг самолет на компанията се готвеше да отлети за Пекин, трети за Сидни, четвърти за Рио де Жанейро... В рамките на четиресет и осем часа всички самолети трябваше да са кацнали и злото щеше да бъде направено.

При това Ханк Камлер току-що бе получил неочаквана помощ, макар и да не го знаеше.

Камлер мразеше руснаците почти колкото британците. Именно на Източния фронт, затънал в снега и блатата, могъщият *Wehrmacht*, военната машина на Хитлер, най-сетне бе забуксувал. Руската Червена армия бе изиграла основна роля в последвалото поражение.

Затова Москва беше втората основна цел на Камлер след Лондон. Един товарен „Боинг 747“ неотдавна бе кацнал на „Внуково“ и в момента главният карантинен офицер на летището Сергей Каленко наглеждаше прехвърлянето на приматите в клетките.

Но това беше Русия на Владимир Путин, където всичко можеше да се уреди. Каленко бе наредил няколко десетки контейнера с трийсет и шест верветки да бъдат отделени.

„Центриум“ най-голямата фармацевтична компания на Русия, беше останала без животни покрай непрекъснатите изпитания на лекарства. Всеки ден забавяне носеше загуба от около петдесет хиляди долара. Парите — подкупите — играеха важна роля в Русия и Каленко нямаше да възрази, ако няколко десетки от подопечните му заобиколят карантината. Беше решил, че рискът е приемлив. В края на краищата,

КРП никога не бяха пращали болен екземпляр и той не очакваше да го направят точно сега.

Контейнерите бързо бяха натоварени на камион и скрити под зеленото платнище. Каленко прибра в джоба си тлъста пачка и машината потегли бързо в мразовитата московска нощ.

Той остана да гледа как стоповете на камиона изчезват, след което бръкна в обемистия джоб на шинела си. Подобно на много служители на летището, Каленко отпиваше по глътка водка, за да пропъди сковаващия ума студ. Този път се поглези с по-голяма глътка, за да отпразнува неочаквания късмет.

Парното в камиона на „Центриум“ беше пуснато на пълна мощност. През целия ден мъжът зад волана бореше студа по същия начин, предимно с бутилка. Докато пътуваше към огромния комплекс на компанията, той мина през първото от серията безлични предградия в югоизточните покрайнини на столицата.

Камионът попадна на заледен участък. Реакциите на шофьора бяха забавени с части от секундата заради алкохола. Но и това се оказа достатъчно — машината излезе от шосето и се преобърна по снежния склон, платнището се разпра и товарът се разпиля по земята.

Приматите закрепяха от страх и ярост. Вратата на кабината беше отворена под странен ъгъл от удара. Окървавеният и замаян шофьор излезе от кабината и рухна в снега.

Вратата на първия контейнер се отвори от ужасена ръка. Малки, но силни пръсти докоснаха странното мокро покривало на земята, тази чужда белота. Обърканото животно усещаше свободата — или нещо като свобода, — но дали можеше наистина да върви по тази замръзнала повърхност?

Горе на пътя започнаха да спират коли. Лица надникнаха през ръба. Щом видяха какво се е случило, някои решиха да снимат с мобилните си телефони, но един-двама се опитаха да помогнат. Докато се спускаха по ледения склон, маймуните ги чуха.

Сега или никога.

Първата се освободи от контейнера си и вдигна снежен облак след себе си, докато бягаше към най-близките сенки. Други контейнери също се отвориха и животните в тях последваха примера на първата маймуна.

Когато най-сетне успя да оцени загубите, замаяният шофьор се оказа с дванайсет примати по-малко. Дузина верветки бяха избягали по снежните улици на московското предградие — премръзнали, гладни и уплашени. Нямаше начин шофьорът да вдигне тревога. Беше нарушил строгите закони за карантината. Ако ченгетата научеха, той, Каленко и „Центриум“ щяха здравата да нагазят в лайната.

Маймуните трябваше да се оправят сами.

Камионът беше разпилял товара си на път, минаващ покрай река Москва. Събрали се в импровизирано стадо, маймуните се скупчиха на брега, като се гушеха една в друга, за да се стоплят.

Възрастна жена бързаше покрай реката. Тя забеляза маймуните и побягна, уплашена, че ѝ се привиждат разни неща. Подхлъзна се на леда и падна, като изпусна пазарската си торба, пълна с топъл хляб. Изгладнелите маймуни веднага се нахвърлиха върху него. Замаяна и объркана, жената се опита да ги пропъди, размахвайки облечените си в ръкавици ръце.

Една верветка се озъби. Жената не обърна внимание на предупреждението. Маймуната я захапа, кучешките ѝ зъби пробиха ръкавиците и оставиха дълбока кървава драскотина по ръката ѝ. Жената запищя. Слюнката на маймуната се смеси с гъстата червена кръв, бликнала от раната.

Самопровъзгласилият се водач на групата изкрещя и верветките нагрябиха хляба и изчезнаха в оживената нощ — бягащи, катерещи се, тръгнали на лов за още храна.

На няколкостотин метра по-нататък покрай реката тъкмо приключваха следучилищни занимания. Московски хлапета тренираха самбо — бойно изкуство от съветската ера, създадено от КГБ и набиращо все повече популярност в наши дни.

Шумът и топлината привлякоха маймуните. След кратко колебание водачът ги поведе през един отворен прозорец. Голям калорифер духаше горещ въздух в залата, където младежите изпълняваха последните си съчетания за вечерта.

Една от маймуните кихна. Мъничките капчици се понесоха с горещия въздух в залата. Потните бойци дишаха тежко и дълго в края на тренировката си.

Злото започваше да се разпространява из града с неговото население от единайсет милиона души.

70.

Питър Майлс стана, за да вземе думата. Въпреки огромното напрежение, под което се намираха, той изглеждаше забележително спокоен. Йегер обаче изобщо не се чувстваше така. Предизвикателството за него бе да прогони от ума си ужасната картина с жена си и детето си ТАТКО, ПОМОГНИ НИ — и да може да се съсредоточи върху онова, което предстоеше.

Поне този път *беше* видял нещо потенциално полезно на снимката — нещо, което би могло да му помогне да открие семейството си и похитителите.

— Добре дошли на всички — започна Майлс. — И особено на завърналите се Уилям Йегер и Ирина Нарова. Сред нас има и някои нови лица. Уверявам ви, всички те са доверени членове на нашата мрежа. Ще ги представя в движение и спокойно можете да задавате въпроси по всяко време.

Той отдели няколко минути да предаде накратко откритията на Йегер и Нарова в резервата Катави и в бедняшките квартали на Найроби, след което стигна до същината.

— Фалк Кьониг е разкрил, че баща му Ханк Камлер върти строго секретен бизнес, свързан с износ на примати — чрез фирмата „Катави резерват — примати“, — от някакъв остров край бреговете на Източна Африка. Приматите се изнасят по целия свят, за да бъдат използвани в лабораторни изследвания. Нивото на секретност около островното начинание е безпрецедентно.

И тъй, каква е вероятността износът на маймуни да е свързан с лабораторията за биологични оръжия на Камлер? Много голяма, както се оказва. По време на войната Курт Блуме, кръстникът на *Gottvirus*, създаде своя комплекс за опити с микроорганизми на остров Риймс в Балтийско море. Мястото не било избрано случайно — там можел да прави изпитанията си, без да се опасява, че патогенът може да се разпространи. Иначе казано, островът е идеалният инкубатор.

— Но ние все още не знаем какво възнамерява да прави Камлер с вируса — обади се един от присъстващите. Беше Хиро Камиши, както винаги гласът на здравия разум.

— Не знаем — съгласи се Майлс. — Но тъй като *Gottvirus* е в ръцете на Камлер, той се превръща в архитект на конспирация за възкресяване на Хитлеровия райх, притежаващ най-страховитото оръжие на света. Това само по себе си е ужасяващ сценарий, независимо как точно възнамерява да го използва.

— Имаме ли представа какво представлява *Gottvirus*? — попита друг глас. Този път беше Джо Джеймс. — Откъде се е появил? Как може да бъде спрян?

Майлс поклати глава.

— Уви, не. При проучванията не открихме никакви сведения, че изобщо е съществувал. Официално офицерите от СС, които са го открили — лейтенантите Херман Вирт и Ото Ран, — се водят като загинали „при нещастен случай“. Според официалните сведения двамата са тръгнали на преход в Алпите, изгубили се и замръзнали. Но според разказа на самия Бломе същите тези двама души били откривателите на *Gottvirus* и откритието им ги убило. С две думи, нацистите заличили напълно *Gottvirus* от официалните си архиви.

— И тъй, въпросът за милиони — обади се Йегер. Къде се намира островът на Камлер? Доколкото разбрах, имаме начин да определим местоположението му, нали?

— За подобна работа не е нужна голяма територия — отвърна Майлс. — Ако вземем за основа размерите на остров Риймс, възможните кандидати край бреговете на Източна Африка са около хиляда, което определено би затруднило откриването му. Докато...

Погледът му обходи присъстващите и спря върху един от тях.

— Тук отстъпвам думата на Джулс Холанд. Той може да обясни най-добро.

Отпред излезе раздърпана фигура. С наднормено тегло, немарливо облечен и с посивяваща коса, вързана небрежно на опашка, мъжът изглеждаше не на мястото си в бившия противоядрен бункер на Съветския съюз.

Той се обърна към аудиторията и се усмихна, показвайки кривите си зъби.

— Джулс Холанд, но за всички, които ме познават добре... Плъхолова. Или Плъха за по-кратко. Хакер, работещ за добрите. Предимно. При това доста ефективен хакер, ако позволите да добавя. И обикновено доста скъп. Тук съм по любезната покана на Уил Йегер. — Той леко се поклони. — И трябва да кажа, че много се радвам, че мога да помогна.

Плъха погледна към Питър Майлс.

— Този джентълмен ми даде основната задача. Информацията не беше много: намери ми остров с неопределени размери, на който побъркан нацист би могъл да създаде лаборатория за биологично оръжие. — Той замълча за момент. — Имал съм и по-лесни задачи. Наложил се да помисля малко извън рамките. Независимо дали има, или няма лаборатория, единственото, което знаем със сигурност, е наличието на комплекс, свързан с износ на маймуни. И това реши задачата. Маймуните бяха ключът.

Холанд отбеляза от лицето си няколко непослушни кичура.

— Маймуните биват залавяни в и около резервата Катави и се превозват на острова. Всеки полет обаче оставя следа. Множество полети оставят множество следи. Така че аз... въъ... си позволих да надникна в компютъра на „Въздушен контрол“ на Танзания. Визитата ми се оказа изключително ползотворна.

Открих над трийсет полета на КРП за последните няколко години, всички до една и съща крайна цел. — Той замълча за момент. — На около сто и шейсет километра от брега на Танзания се намира остров Мафия. Да, Мафия, точно както се наричат лошите в Сицилия. Островът е популярен курорт за платежоспособни туристи. Част е от верига от острови, от архипелаг. В южния край на въпросната верига има малък, изолиран остров на име Малка Мафия.

Преди двайсетина години Малка Мафия бил необитаем. Единствените посетители били местните рибари, които спирали там, за да поправят дървените си лодки. Островът е гъсто залесен — с джунгла, естествено, — но няма естествен водоизточник, поради което никой не можел да си позволи да остане дълго на него.

Преди двайсет години островът станал собственост на частно лице. Скоро след това дори рибарите престанали да го посещават. Онези, които се настанили на острова, не били особено дружелюбни. Нещо повече, наред с хората на острова се появила популация от

маймуни, които се оказали още по-неприятни. Много от тях имали някакво ужасно заболяване. Изцъклени очи. Погледи като на зомбита. И много, много кървене.

Холанд погледна мрачно присъстващите.

— Местните дали на острова ново име, което, опасявам се, е много подходящо. Нарекли го Чумавия остров.

71.

Малка Мафия — Чумавият остров е мястото, от което Камлер изнася маймуните си — обясни Холанд. — Записите на „Въздушен контрол“ го доказват. Какво друго може да бъде и какво ще направим по въпроса... ами, предполагам, че това зависи от вас, мъжете... и жените на действието.

Погледът му се спря върху Йегер.

— И преди да попиташ, приятелю — да, оставих обичайния си подпис. *Хакнато от Плъха*. Колкото и зрял би трябвало да съм станал през годините, просто не мога да се сдържа.

Йегер се усмихна. Все същият стар Плъхолов. Вироглав гений, чийто живот се дефинира от анархистичния порив да нарушава правилата.

Холанд седна и Питър Майлс отново зае мястото му.

— Според разказа на Джулс всичко изглежда съвсем лесно. Далеч не беше така. Благодарение на вас разполагаме с точното местоположение. А сега да разгледаме най-кошмарния сценарий. Камлер успява по някакъв начин да изнесе вируса от острова и да го разпространи по целия свят. Самият той и хората му са имунизирани. Изчакват предстоящата световна катастрофа на някакво безопасно място. Несъмнено някъде под земята всъщност в комплекс като този.

Междувременно *Gottvirus* се захваща за работа. Най-близкият до него познат патоген е ебола. Смъртоносната доза заирска ебола е петстотин вирусни частици. Този брой може да се произведе от една-единствена човешка клетка. С други думи, един заразен човек, чиято кръв се е превърнала във вирусна супа, може да зарази *милиарди*.

Нищожно количество ебола, ако се предаваше по въздуха, би могло да заличи всичко. Пренасяният по въздуха вирус ебола би бил като плутония. Всъщност много по-опасен, защото за разлика си плутония той е *жив*. Възпроизвежда се. Размножава се, при това в геометрична прогресия.

Такъв е кошмарният сценарий за вируса на ебола, който е проучен подробно през последните близо трийсет години. Докато този вирус ни е напълно непознат. Невъобразимо свиреп убиец. Смъртността сред заразените е стопроцентова. Човешките същества нямат абсолютно никакъв имунитет срещу него.

Майлс замълча за момент. Вече не можеше да крие тревогата си.

— Ако *Gottvirus* попадне сред човешката популация, ще предизвика тотална катастрофа. Светът, какъвто го познаваме, ще престане да съществува. Ако успее да го пусне, Камлер може да изчака, докато вирусът свърши злото си дело, след което да се появи — имунизиран — в един прекрасен нов свят. Така че ще ви помоля да ми простите мелодрамата, дами и господа, но в името на човечеството Камлер и неговият вирус трябва да бъдат спрени.

Той посочи към един сивокос мъж, седящ сред слушателите.

— Така, сега ще дам думата на Даниел Брукс, директора на ЦРУ. И вместо представяне ще кажа само, че нашата секретност току-що стана още по-важна.

— Господа. Дами — мрачно започна Брукс. — Ще бъда кратък. Свършили сте чудесна работа. Изумителна работа. Но това още не е достатъчно да заковем полковник Ханк Камлер, заместник-директора на моята агенция. За целта се нуждаем от категорични доказателства, а в момента комплексът на онзи остров може да се представи като център за контролиране на болестите в бизнеса с износ на маймуни.

Брукс ги изгледа мрачно.

— Колкото и да не ми е приятно, трябва да действам много внимателно. Камлер има влиятелни приятели чак до нивото на президента. Не мога да го подгоня без абсолютни доказателства. Осигурете ми ги и ще получите пълната и безусловна подкрепа на американските военни и разузнавателни служби. А междувременно можем да ви предоставим някои активи — неофициално, налага се да добавя.

Брукс седна и Майлс му благодари.

— И още нещо. Йегер и Нарова си тръгнаха с тойота на хижата „Катави“. В същото време техният ленд роувър потеглил в друга посока с двама служители на резервата. Няколко часа след заминаването му той бил унищожен от безпилотен самолет „Рийпър“. Мисията е била наредена от Ханк Камлер, несъмнено поради

предположението, че Йегер и Нарова са в колата. Иначе казано, той знае, че сме по петите му. Ловът е започнал — ние него и той нас.

Ще ви напомня — ако използвате лични средства за комуникация, той ще ви открие. Камлер разполага с най-добрите технически специалисти на ЦРУ. Ако използвате незащитена електронна поща, с вас е свършено. Ако се върнете на домашния си адрес, ще ви проследи дотам. Играта е на живот и смърт. Използвайте само предоставените ви криптирани средства за комуникация. Винаги.

Майлс изглежда присъстващите един по един.

— Не се заблуждавайте. Ако използвате обикновени телефони и имейли, вие сте мъртви.

72.

На осем хиляди километра, от ¥ другата страна на Атлантическия океан, архитектът на злото добавяше финални щрихи към паметното си послание. Върколаците на Камлер — истинските синове на Райха, онези, които останаха верни в продължение на над седем десетилетия — бяха готови да вземат наградите си.

Изумителни награди.

Времето почти беше настъпило.

Полковник Ханк Камлер плъзна поглед върху заключителните абзаци в окончателния им вид.

Съберете семействата си. Идете в убежищата си. Започна се. Освободен е. След шест седмици ще започне да хапе. Разполагате с това време преди онези, които не са с нас, да започнат да жънат бурите. Ние, малцината избрани, се намираме на прага на нова епоха. На нова зора.

Ще настъпи ново хилядолетие, в което ние, синовете на Райха, арийците, ще вземем веднъж завинаги онова, което ни принадлежи.

И ще започнем възстановяването в името на фюрера.

Върху руините на стария свят ще създадем нов.

Славата на Райха ще бъде наша.

Wir sind die Zukunft.

ХК

Камлер го прочете. Беше добро.

Натисна бутона ИЗПРАТИ.

Облегна се назад в коженото си кресло и погледът му спря върху снимката в рамка на бюрото му. Мъжът на средна възраст в костюм на тънко райе приличаше поразително на него — същият тънък хищен нос, същите леденосини, пълни с арогантност очи, същият поглед,

издаващ естественото убеждение, че властта и привилегиите са негови по право и му принадлежат от незапомнени времена.

Трудно беше да не си ги представиш като баща и син.

— Най-сетне — прошепна Камлер, сякаш говореше на снимката.
— *Wir sind die Zukunft.*

Погледът му се задържа още малко върху снимката, но очите му гледаха навътре — заплашителни езера от мрак, поглъщащи всичко добро. Целият живот, цялата невинност потъваше в тях, за да бъдат задушени безмилостно.

Лондон, помисли си Камлер. Лондон — седалището на британското правителство. Мястото на военния кабинет на покойния Уинстън Чърчил, откъдето беше ръководил съпротивата срещу славния Райх на Хитлер, когато всяка съпротива е изглеждала безполезна.

Проклетите англичани бяха удържали достатъчно, за да въвлекат американците във войната. Разбира се, без тях Третият райх щеше да възтържествува и да се утвърди така, както бе възнамерявал фюрерът — за хиляда години.

Лондон. Беше напълно естествено мракът да започне оттам.

Камлер се пресегна към клавиатурата и отвори „Интел Ком“. Избра име.

— Е, как са животните ми? — попита той. — Как е в Катави? Слоновете ни процъфтяват въпреки алчността на местните, нали?

— Популацията на слоновете расте с всеки ден отвърна гласът на Фалк Кьониг. — Загубите са по-малки, особено след като нашите приятели Бърт и Андреа...

— Забрави за тях! — прекъсна го Камлер. — Значи те са видели сметката на ливанския търговец и бандата му. Мога да те уверя, че мотивите им не са били изцяло алтруистични.

— И аз се питах... — Гласът на Фалк замря. — Но така или иначе, извършиха добро дело.

Камлер изсумтя.

— Абсолютно нищо в сравнение с онова, което възнамерявам да направя аз. Смятам да избия всички. До последния браконьер, търговец и купувач. Всички до един.

— Тогава защо не наемем Бърт и Андреа? — продължи да упорства Кьониг. — Те са добри хора. Професионалисти. А особено Андреа истински обича дивите животни. И двамата са бивши военни и

се нуждаят от работа. Ако искаш да победиш браконьерите, можеш да ги използваш.

— Няма да е необходимо — рязко отвърна Камлер. — Харесаха ти, а? — В гласа му вече се процеждаше сарказъм. — Намери си прекрасни нови приятели, така ли?

— В известен смисъл да — дръзко заяви Кьониг. — Да, намерих си.

Гласът на Камлер омекна, но от мекотата стана само още по-гаден.

— Има ли нещо, което си пропуснал да ми кажеш, момчето ми? Знаем, че мненията ни понякога се разминават, но основните ни интереси си остават общи. Консервация, Защита на дивата природа. Стадата. Това е важното. Няма нищо, което да застрашава Катави, нали?

Камлер долови колебанието на сина си. Знаеше, че той се страхува от него, или по-скоро от хората, които изпращаше понякога в Катави — като страховития Джоунс с неговата бръсната глава.

— Знаеш ли, ако премълчаваш нещо, не би трябвало да го правиш — предразполагащо рече Камлер. — Само животните ще пострадат. Твоите слонове. Носорозите. Любимите ни животни. Знаеш го, нали?

— Просто... споменах им за хлапето.

— Какво хлапе?

— От бедняшките квартали. Появи се преди няколко месеца. Нищо особено... — Гласът на Кьониг отново замря. — Просто история за едно момче, което се беше промъкнало на един от полетите... Видя се странно на всички.

— От *бедняшките квартали* ли каза? — Последва дълго мълчание. — Трябва да разнищим това... Е, скоро ще дойда при теб. В рамките на следващите четиресет и осем часа. Тогава ще ми разкажеш всичко. Но първо трябва да се погрижа за някои неща. Междувременно ще пристигне една медицинска сестра. Трябва да ти направи инжекция. Реимунизация след едно твое детско заболяване. Беше много малък и не помниш, но предпазната мярка си заслужава, повярвай ми.

— Татко, на трийсет и четири съм — запротестира Кьониг. — Нямам нужда от детегледачка.

— Тя вече пътува — категорично каза Камлер. — И аз скоро ще тръгна. Ще се върна в убежището си. И когато пристигна, ще очаквам с нетърпение да ми разкажеш всичко за онова момче от бедняшките квартали. Имаме много да наваксваме...

Камлер се сбогува и прекъсна връзката.

Фалк не беше точно синът, за който мечтаеше, но все пак не беше чак толкова лош. Имаха една обща страст — консервацията. А в прекрасния нов свят на Камлер дивата природа, околната среда — здравето на планетата — отново щеше да е в подем. Опасностите, пред които бе изправен сегашният свят — глобалното затопляне, свръх населението, измирането на видовете, унищожаването на екосистемите щяха да бъдат премахнати за миг.

Камлер бе използвал компютърни симулации, за да предскаже броя на жертвите от предстоящата пандемия. Световното население щеше да загине почти напълно. Щяха да останат само няколкостотин хиляди души.

Човешката раса беше истинската чума на тази земя.

И щеше да бъде затрита от чумата на всички чуми.

Направо идеално.

Някои изолирани групи несъмнено щяха да оцелеят. Онези на отдалечени, рядко посещавани острови. Племена, живеещи дълбоко в джунглите. Но разбира се, така и трябваше да бъде. В края на краищата, господарите от Четвъртия райх щяха да имат нужда от известен брой местни *Untermenschen*, които да станат техни роби.

Надяваше се, че след като пандемията си свърши работата, Фалк ще види светлината. В края на краищата, той бе всичко, което имаше Камлер. Съпругата му беше умряла при раждането и Фалк бе тяхното първо и единствено дете.

И с възхода на Четвъртия райх Камлер бе твърдо решен да го направи достоен наследник на каузата.

Избра друго име от списъка на „Интел Ком“.

— Джоунс.

— Имате нова задача — каза Камлер. — В Катави се говорело за някакво хлапе от бедняшките квартали. Историята живо ме интересува. Има двама души от персонала, които са готови на всичко за няколко бири. Опитайте първо с Андрю Асоко. Ако не знае нищо, говорете с Франк Кикай. Докладвайте какво сте научили.

— Разбрано.

— И още нещо. Днес ще пристигне медицинска сестра с ваксина за Фалк Кьониг, моя главен природозащитник. Погрижете се инжекцията да му бъде направена. Не ми пука дали няма да ви се наложи да го задържите насила, но трябва да си получи инжекцията. Разбрахте ли?

— Разбрано. Инжекция. Някаква история за хлапе. — Той замълча за момент. — Но кажете, кога ще мога да направя нещо наистина приятно. Например да видя сметката на Йегер?

— Двете задачи, които ви дадох, са най-важните — рязко отвърна Камлер. Първо изпълнете тях.

Прекъсна връзката.

Не харесваше Джоунс. Но той бе ефективен убиец, а само това имаше значение. И когато дойдеше времето да получи първия си — при това много приличен — чек, щеше да е мъртъв, наред с останалото човечество... без избраните.

Но тази история с хлапето беше обезпокоителна. Преди няколко месеца му беше докладвано, че един от гробовете на острова бил разровен. Бяха предположили, че е работа на диви животни. Възможно ли беше някой да е оцелял — и да е избягал?

Така или иначе, Джоунс със сигурност щеше да стигне до дъното на тази история. Камлер загърби тревогите си и се съсредоточи отново.

Моментът за възкресяването на Райха беше почти настъпил.

73.

Йегер много добре знаеше, че ако искаш да закараш много бързо и много незабележимо малка група елитни бойци до далечна цел, най-добрият начин е да използваш граждански самолет.

Групата може да бъде прекарана през държави и континенти на уж обикновен пътнически самолет, който следва маршрутите и височините на другите пътнически самолети и по нищо не се отличава от тях. След като се озове над целта, групата скача от голяма височина и остава невидима за радара, а самолетът продължава по маршрута си, сякаш не се е случило нищо особено.

Възползвайки се от предложението за негласна помощ на директора на ЦРУ Даниел Брукс, Йегер и екипът му бяха записани в последния момент в списъка на пътниците на Полет 675 на „Луфтханза“ от берлинското летище „Шонефелд“ до Пърт, Австралия. При пристигането си Полет 675 щеше да се окаже с шестима пътници по-малко. Те щяха да слязат по пътя — в 04:00 местно време, някъде край бреговете на Източна Африка.

Вратите на пътническите самолети не могат да се отворят по време на полет поради огромната разлика в налягането вътре и отвън. Изходите са „тапи“ — затварят се отвътре и се държат затворени отчасти и заради по-високото налягане в самолета. Дори някой да успееше да отключи врата по време на полета, разликата в налягането правеше невъзможно издърпва нето ѝ назад.

Това обаче не се отнасяше за вратите в багажния отсек.

Куфарите не са живи и не се нуждаят от въздух за дишане, поради което налягането в товарния отсек не е високо. Йегер и екипът му щяха да скочат именно от него.

Екипът бе пръснат по двойки из самолета и Йегер и Нарова бяха извадили късмет. Летяха в клуб класа — единствените свободни места в последния момент, които успя да им уреди Брукс. Това беше показателно за негласното сътрудничество на големите корпорации, на

което се радваше директорът на ЦРУ. Когато човек с неговото влияние помолеше за нещо, хората гледаха да му угодят.

Пилотът на DLH-675 — бивш летец изстребител от германските ВВС — щеше да отвори товарните врати на конкретни джипиес координати, като преди това щеше да се погрижи да изключи всички предупредителни системи. Маневрата не беше опасна и вратите щяха да останат отворени само за няколко секунди.

Йегер и хората му щяха да се преоблекат в специалните си костюми и парашутистка екипировка в отсека за екипажа, далеч от погледите на другите пътници. В товарния отсек ги чакаха шест обемисти раници, парашути за скок от голяма височина и оръжията.

След скока товарите врати щяха да се затворят и самолетът щеше да продължи полета си, сякаш никой от пътниците не го е напуснал преждевременно.

Причината за подобно бързо и свръхсекретно проникване беше проста. Времето беше от съществена важност и ако остров Малка Мафия беше онова, което подозираха, системите за сигурност и охраната на Камлер нямаше да имат равни на себе си. Несъмнено се използваше за целта и хардуер на ЦРУ, като сателити, дронове, шпионски самолети, които следяха непрекъснато движението над острова, както и охранителни системи на земята.

Всеки щурм трябваше да се проведе в джунглата, където видимостта никога не надвишаваше няколко десетки метра в най-добрия случай. В товарния отсек на самолета чакаха къси автомати „Хеклер и Кох MP7“. С обща дължина едва шейсет и три сантиметра, те бяха идеални за използване в тесни пространства и в джунглата.

Всяко оръжие имаше заглушител, прикриващ характерния му лай. С пълнителя си, побираш четиресет патрона, MP7 нанасяше сериозни удари, особено ако стреляше с бронебойни патрони. Куршумите DM-11 имаха стоманена сърцевина с обвивка от специална сплав и бяха идеални за пробиване на стените на евентуалните сгради и бункери, издигнати от Камлер на острова.

Екипът на Йегер се състоеше от шестима души, но очакваха да се изправят срещу доста по-многоброен противник. Нищо ново, каза си той.

Луис Алонзо и Джо Джеймс бяха осигурили екипировката и парашутите за скока. Скачането от пътнически самолет, летящ на

височина над дванайсет хиляди метра, изискваше сериозна специализирана екипировка. Хиро Камиши, който бе нещо като специалист по ХБРЯ, беше избрал защитните костюми, които щяха да са им нужни.

Всяка атака срещу подобно място беше наистина огромно предизвикателство. Джунглата бе една от най-враждебните среди за действие, а в случая не ставаше дума за обикновена джунгла. Тя щеше да гъмжи от хора на Камлер, както и от лабораторните му работници.

Освен това можеше да е пълна с болни и заразени примати, което я превръщаше в една огромна зона на биологична опасност от четвърта степен. Това бе най-високата степен на опасност и означаваше наличие на най-смъртоносните възможни патогени.

Всички свидетелства сочеха, че остров Малка Мафия — Чумавият остров е пълен с подобни заплахи. Йегер и хората му щяха да се борят не само с джунглата и охраната на Камлер, но щяха да се изправят и срещу болестите убийци, спотайващи се там.

Едно ухапване от заражена маймуна, едно препъване и разкъсване на ръкавица, маска или ботуш от трън или пречупен клон, едно одраскване от куршум или шрапнел — всичко това ги правеше уязвими за инфекция от патоген, срещу който нямаше лекарство.

В отговор на тези заплахи щяха да носят „космически“ защитни костюми от ниво 4, подобни на онези, които използваша астронавтите. В тях постоянно щеше да се вкарва филтриран въздух, който да поддържа положително налягане вътре.

При пробиване на костюма изтичащият въздух трябваше да попречи на патогена да проникне вътре — поне докато дупката не бъде затворена. Всеки от екипа щеше да носи със себе си по всяко време здраво тиксо — жизненоважен инструмент за работещите в гореща зона от ниво 4.

Йегер се настани по-удобно в луксозната седалка и се опита да прогони тези страхове от ума си. Трябваше да се отпусне, да се съсредоточи и да презареди батериите.

Беше започнал да се унася, когато гласът на Нарова рязко го разсъни.

— Надявам се да ги намериш — тихо рече тя. — И двамата. Живи.

— Благодаря — промърмори Йегер. — Но тази мисия... е за нещо по-голямо от семейството ми. — Той я погледна. — Тя е за всички ни.

— Знам. Но за теб семейството... намирането им... Любовта е най-силното човешко чувство. — Тя го погледна с горящи очи. — Знам го.

Йегер също беше започнал да усеща тази растяща близост помежду им. Бяха станали неразделни през последните няколко седмици, сякаш не бяха в състояние да действат — да функционират — поотделно. И в същото време чудесно знаеше, че спасяването на Рут и Люк ще промени всичко това.

Нарова се усмихна тъжно.

— Както и да е, вече прекалих с приказките. Типично за мен. — Тя сви рамене. — Невъзможно е, разбира се. Така че да го забравим. Да забравим за *нас* и да вървим на война.

74.

Таванът на един „Боинг 747-400“ е около тринайсет хиляди и седемстотин метра. За да скочиш от такава височина почти четири хиляди метра по-висока от тази на Еверест — и да оцелееш, ти е нужна сериозна високотехнологична екипировка, без да споменаваме подготовката.

Специалистите, работещи за специалните сили, са разработили цяла нова парадигма за подобни скокове, известна като ЖССГВ — Животоподдържаща система за скокове от голяма височина.

На тринайсет хиляди и седемстотин метра атмосферата е толкова разрежена, че трябва да дишаш с бутилка, за да не умреш от задушаване. Но ако не се използва подходящата комбинация от газове, скачачът може да стане жертва на декомпресионна болест като онази, от която страдат водолазите, ако се издигнат твърде бързо от голяма дълбочина.

При нормален скок от голяма височина — от около девет хиляди метра — пределната скорост при свободното падане достига около триста и двайсет километра в час. Но колкото по-рядка е атмосферата, толкова по-бързо е падането. При скок от тринайсет хиляди и седемстотин метра пределната скорост достига около четиристотин и четиресет километра в час.

Ако се опитаха да отворят парашутите си при такава скорост, Йегер и хората му или щяха да получат сериозни наранявания, или парашутите им щяха да се разкъсат и над главите им щеше да има само парцали от раздрана коприна, негодни за нищо.

Иначе казано, ако отвореха парашутите си на височина над десет хиляди метра и при пределна скорост, беше малко вероятно да стигнат живи до земята. Затова стандартната процедура на ЖССГВ предвиждаше свободно падане в продължение на шест хиляди метра, след което по-плътният въздух щеше да намали скоростта им.

Йегер бе настоял да имат очи във въздуха, които да следят непрекъснато Чумавия остров. Съответно Питър Майлс се бе свързал с

„Хайбрид Еър Виъкълс“, притежаващи най-големия въздухоплавателен съд на света — „Еърлендър 50“.

Модерният дирижабъл беше пълен с напълно инертния хелий вместо с водород. За разлика от „Хинденбург“ от епохата на Първата световна война, нямаше опасност всеки момент да се превърне в огнено кълбо. С дължина сто и двайсет и ширина шейсет метра, „Еърлендър“ бе проектиран да извършва продължително наблюдение на обширен район и бе оборудван с най-съвременни радары и инфрачервени скенери.

Със скоростта си от сто деветдесет и пет километра в час и обхват три хиляди седемстотин и шейсет километра той бе в състояние да прелети разстоянието до брега на Източна Африка. Освен това екипажът му и хората на Йегер бяха работили заедно при предишната мисия в Амазония.

След като стигнеше брега на Източна Африка, „Еърлендър“ щеше да остане в постоянна орбита по време на мисията. Не беше нужно да лети директно над Малка Мафия — можеше спокойно да наблюдава острова от разстояние седемдесет километра.

Освен това дирижабълът щеше послужи за чудесно прикритие, ако привлечеше вниманието на Камлер. В тази част на Индийския океан се намираха някои от най-богатите залежи на природен газ в света. Китайците с тяхната „Китайска национална офшорна петролна корпорация“ правеха проучвания за няколко концесии в района. Официално дирижабълът пристигаше по искане на КНОПК, за да води наблюдение от въздуха.

„Еърлендър“ беше пристигнал над Малка Мафия трийсет и шест часа по-рано и оттогава бе изпратил десетки снимки на острова. Джунглата, изглежда, покриваше плътно цялата площ — с изключение на една писта, която бе дълга само колкото да позволи излитането и кацането на „Бъфало“ или друг подобен самолет.

Където и да бе разположил сградите си Камлер, те бяха скрити умело — или под гъстия балдахин на джунглата, или под земята. Това правеше мисията на екипа двойно по-предизвикателна и съответно допълнителните способности на дирижабъла ставаха още по-добре дошли.

Всъщност изпратеният в Източна Африка „Еърлендър 50“ бе свръхсекретна версия на летателния апарат. Зад гондолата под

огромния балон се намираше товарен отсек, обикновено запазен за тежки товари. Но този „Еърлендър“ беше малко по-различен. Той бе летящ самолетоносач и огнева платформа с убийствени възможности. Товарният отсек играеше ролята на самолетна палуба с два британски „Таранис“ — високотехнологични стелт дроне.

С размах на крилете от десет метра и мъничко по-голяма дължина „Таранис“, кръстен на келтския бог на гръмотевиците, беше три пъти по-малък от американския „Рийпър“. А със скоростта си Мах 1 — около хиляда двеста и трийсет километра в час — беше два пъти по-бърз. С двете си вътрешни ракетни установки „Таранис“ можеше да нанесе сериозен удар, а стелт технологията му го правеше на практика невидим за врага.

Вдъхновение за това преоборудване на „Еърлендър“ беше един американски филм отпреди Втората световна война за „Мейкон“, първия — и досега единствен — летящ самолетоносач, използвал модерни за времето си технологии. Под дългия си корпус с форма на пура „Мейкон“ имал серия трапеци. Бипланите „Спароухоук“ долитали под самолета и се закрепвали за тях, след което били прибирани вътре.

„Еърлендър 50“ имаше на борда си и AW-1509 „Уайлдкат“, бърз и много маневрен британски хеликоптер, способен да побере осем войници. Идеята беше машината да изтегли Йегер и хората му от Малка Мафия след приключването на мисията.

И Йегер трескаво се надяваше на борда му да се качат осем души — с Рут и Люк.

Беше сигурен, че жена му и синът му са някъде на острова. Всъщност имаше доказателство за това, макар че не го бе споделил с никого от останалите. Това бе нещо, което не бе готов да разкрие. Залогът бе твърде голям и не искаше да рискува някой да го отклони от основната му мисия.

На снимката, изпратена от Камлер, Рут и Люк бяха коленичили в клетка. На стената ѝ имаше избледнял надпис — „Катави резерват — примати“.

Йегер — Ловеца — идваше.

75.

Скачането в тъмното от полуотворения товарен отсек на „Боинг 747“ беше като да скочиш през ковчег — но нямаше друг начин.

Йегер се хвърли в черната, пуста бездна и моментално попадна в мощната като ураган попътна струя на самолета. Въздухът го блъсна свирепо и го завъртя, докато огромните двигатели ревяха и сумтяха като дракон точно над него.

Миг по-късно беше минал най-лошото и се носеше към земята подобно на снаряд в човешка форма.

Точно под себе си едва различаваше призрачния силует на Луис Алонзо, който бе скочил преди него — като по-тъмно петно на фона на нощното небе. Йегер стабилизира позицията си и ускори с главата надолу в опит да го настигне.

С притиснати до тялото ръце и изпънати крака Йегер бе като огромен връх на стрела, летящ към океана. Остана така, докато не се озова на петнайсетина метра от Алонзо, след което отпусна крайниците си и отново ги разтвори. Съпротивлението намали скоростта му и стабилизира позицията.

Обърна глава нагоре към попътната струя и затърси Нарова, която бе пета по ред. Намираше се на шейсет метра над него, но го настигаше бързо. Зад нея имаше още един връх на стрела с размерите на човек — беше последният от екипа, Хиро Камиши.

Далеч над Камиши едва различаваше самолета, който продължаваше полета си в мрака, примигвайки окуражаващо със светлините си. За миг Йегер си помисли за пътниците на борда — спящи, хранещи се, гледащи филми в блажено неведение за малката роля, която са изиграли в развиващата се драма.

Драма, която щеше да определи посоката на живота на всички.

След скока от тринайсет хиляди и седемстотин метра Йегер и екипът му щяха да прекарат само шейсет секунди в свободно падане. Бързо погледна алтиметъра. Трябваше да следи височината им, в

противен случай можеха да преминат границата за отваряне на парашутите с потенциално катастрофални последици.

В същото време прехвърляше през ума си със свръхсветлинна скорост плана на атаката. Бяха избрали точката на скок на десетина километра източно от целта, над открития океан. Така можеха да се спуснат с парашутите си незабелязано, но и недалеч от Чумавия остров.

Раф беше водачът на скока и негова работа бе да избере точното място на кацане. Трябваше да открие район без дървета и други препятствия, както и видими неприятелски позиции. В момента основният приоритет беше групата да не се разделя. Щеше да е на практика невъзможно да намерят отново някого, който се е изгубил по време на свободното падане.

Далеч под себе си Йегер видя проблясването на първия парашут, отварящ се в мрака. Той посегна за „спуська“ — парче плат във формата на миниатюрен парашут. Трябваше да го освободи от бедрото си и да го пусне, а то на свой ред щеше да изкара основния парашут от раницата.

Но ръката му не напипваше нищо. Секунди по-късно профуча покрай Алонзо, като продължаваше да опипва, вече по-отчаяно.

И пак не можеше да намери спуська.

Ремъците на екипировката явно се бяха разместили и го бяха заклезили.

Междувременно Йегер беше пропаднал с повече от триста метра. Всяка секунда го доближаваше до смазващ сблъсък с океана, който при тази скорост щеше да бъде като бетон. Водата може и да изглежда мека и отстъпваща, когато влизаш във ваната. Но падането в нея със скорост десетки метри в секунда спокойно можеше да те убие.

Адреналинът гореше в организма на Йегер като горски пожар, подхранен с бензин.

„Време е да отвориш, Йегер! — изкрещя си наум той. Отваряй, по дяволите“.

76.

Каквото и да се беше случило в момента на скока или при свободното падане, спусъкът просто не беше достъпен. Това беше ясно. И времето беше изтекло. Оставаше му само една възможност за действие.

Пресегна се назад и дръпна аварийните ремъци на раменете си, освобождавайки основния парашут. Той се понесе в мрака над него и изчезна.

След това хвана телената халка на дясното си рамо и я дръпна, за да отвори резервния парашут. Миг по-късно нещо изплющя като корабно платно, улавящо вятъра, и над него разцъфна копринен балдахин.

Йегер остана да виси неподвижно в тишината. Отправи благодарствена молитва. Вдигна глава нагоре да провери парашута. Всичко изглеждаше наред.

Беше изпреварил с хиляда метра останалите и това означаваше, че трябва да се спуска много по-бавно. Хвана въжетата за управление и ги дръпна рязко, за да изпълни изцяло парашута с въздух, след което направи малки настройки за намаляване на скоростта.

Погледна надолу и затърси Раф, водача на скока. Включи очилата за нощно виждане, които бяха закрепени за шлема му, и премина на инфрачервен режим. Огледа нощта в търсене на слабо примигване като на светулка — инфрачервена сигнална лампа.

Не я видя никъде. Очевидно от четвърти беше станал първи в групата. И той имаше подобна сигнална лампа на тила на шлема си, така че останалите можеха да се насочат по нея.

Включи светлината на джипиеса си. На екрана се виждаше пунктирана линия от сегашната му позиция до точката на приземяването. Можеше да си позволи да остави уреда включен — на височина около шест хиляди метра никой нямаше да види светлината му от земята. Прецени, че се движи със скорост около петдесет и пет

километра в час на запад, по посока на вятъра. След още осем минути би трябвало да се озоват над Чумавия остров.

Под ЖССГВ костюма си Йегер носеше пълна зимна екипировка е топли копринени ръкавици под дебелите външни. Но въпреки това ръцете му бяха схванати от студ, докато забавяше полета си, за да могат останалите да го настигнат.

Само след няколко минути в небето над него се появиха пет инфрачервени светлинни — групата беше отново цяла. Йегер остави Раф да поведе, върна се на мястото си и продължиха напред — шест самотни фигури на тъмния покрив на света.

Снимките от дирижабъла показваха една-единствена годна за кацане зона — пистата на острова. Тя най-вероятно щеше да бъде силно охранявана, но освен нея нямаше друг по-просторен терен без дървета.

Това не му беше харесало. На никого не беше харесало. Да се приземят там, бе все едно да се напъхат направо в гърлото на врага. Но нямаха друг избор — пистата или нищо.

А после Камиши ги запозна с плана за действие веднага след приземяването. И той не беше приятен.

Трябваше да намерят място, на което да сменят ЖССГВ екипите с други — защитните космически костюми ниво 4. При това да го направят в самото гнездо на осите.

Дебелите ЖССГВ костюми осигуряваха животоспасяваща топлина и кислород, но не можеха да ги защитят в гореща зона от четвърто ниво. Екипът се нуждаеше от безопасна обстановка, в която всички да сложат космическите костюми и респираторите.

Екипировката включваше маски FM54 — същите, които бяха използвали при спасяването на Летисия Сантос, — свързани чрез маркуч към серия хранвани с батерии филтри, разположени на гърба, точно като при скафандрите. Филтрите вкарваха чист въздух в обемистите костюми — масленозелени „Трелкем EVO 1B“, изработени от номекс с химически устойчиво гумено покривало, осигуряващи стопроцентова защита.

Докато се преобразяваха от парашутисти в оператори в гореща зона 4, те щяха да бъдат много уязвими, което изключваше пистата като място за приземяване. Оставаше им само една друга възможност — тясна ивица бял пясък на западната страна на острова.

Според снимките „Кобакабана Бийч“, както го бяха кръстили, можеше да им свърши някаква работа. При отлив имаше около петнайсет метра пясък между края на джунглата и лазурния океан. Ако всичко минеше добре, можеха да сменят екипировката там, да влязат в джунглата и да атакуват комплекса на Камлер, нанасяйки изненадващ удар от мрака.

Поне такъв беше планът.

Един човек обаче трябваше да остане на брега. Ролята му бе да подготви „мокър пункт за обеззаразяване“ импровизирана палатка с почистващи средства. След като екипът се върнеше от джунглата в края на мисията, трябваше да полеят костюмите си с кофе морска вода с разтворен „Енвайро Кем“ силен химикал, избиващ всякакви вируси.

После трябваше да свалят почистените костюми и да повторят процедурата, този път върху голата си кожа. После щяха да пресекат линията чисто/мръсно и да се върнат в нормалния свят, изоставяйки екипировката си.

От едната страна на линията щеше да се намира горещата зона от четвърто ниво.

От другата — плажът, за който се надяваха, че ще бъде чист. Поне такава беше теорията. И Камиши като техен ХБРЯ специалист беше очевидният кандидат, който трябваше да подготви обеззаразяването.

Йегер погледна на запад към Чумавия остров, но още не можеше да различи нищо. Парашутът му плющеше под напора на вятъра, а дъждовните капки се вливаха в голата му кожа като малки остри игли.

Единственото, което виждаше, бе зловец, студен и непроницаем мрак.

77.

Докато Йегер следваше маршрута, по който ги водеше Раф, мисълта му бе изпълнена с образите на Рут и Люк. Следващите няколко часа щяха да разкрият всичко. За добро или лошо.

Въпросът, който го бе измъчвал през последните три години, щеше да получи отговора си. Или щеше да направи на пръв поглед невъзможното и да спаси Рут и Люк, или да открие ужасната истина — че и двамата са мъртви.

И ако беше второто, знаеше към кого ще се обърне.

Последните мисии и изповедите на Нарова — за нейната мрачна и травматична семейна история, за връзката ѝ с покойния дядо на Йегер, за аутизма ѝ, за растящата ѝ привързаност — го бяха привлекли опасно близо към нея.

А знаеше със сигурност, че ще изгори, ако доближи твърде близо до слънцето на Нарова.

Йегер и другарите му още бяха на значителна височина и останаха напълно невидими за всяка известна защитна система. Лъчът на радара се отразява от твърди, ъгловати обекти като крилете на самолет или ротора на хеликоптер, но просто заобикаля човешкото тяло и продължава, без да се прекъсне. Спускаха се безшумно, така че нямаше риск да бъдат чути. Бяха облечени изцяло в черно, увиснали под черни парашути и на практика бяха невидими от земята.

Приблжиха висок облак, който се трупаше над морето. Вече бяха прелетели през един слой дъждовни облаци, но не така плътни като този. Нямаха друг избор, освен да минат право през него.

Влетяха в гъстата сива мъгла, която се оказа заслепяващо гъста. Докато се носеше през непрозрачната маса, Йегер усещаше как ледените капчици се кондензират върху голата му кожа и се стичат на вадички по лицето. Когато се появи от другата страна, беше премръзнал.

Незабавно видя Раф — на неговото ниво и малко напред. Но когато се обърна да погледне зад себе си, от Нарова и останалите

нямаше и следа.

За разлика от свободното падане, когато комуникацията бе невъзможна поради силните въздушни струи, можеха да разговарят помежду си, докато се спускаха с парашутите. Йегер включи микрофона си.

— Нарова — Йегер. Къде си?

Отправи повикването няколко пъти, но не получи отговор. Двамата с Раф бяха изгубили останалите от групата и бе много вероятно те вече да се намираха извън обхвата на радиостанциите.

Гласът на Раф се разнесе в слушалките му.

— Да продължаваме. Ще стигнем ТП и ще се реорганизираме на земята. — ТП означаваше точка на приземяване, в случая Кобакабана Бийч.

Прав беше. Нищичко не можеха да направят в момента, а дългото използване на радиостанцията можеше да доведе до засичането им.

Няколко минути по-късно Йегер забеляза, че Раф увеличава скоростта и започва да се спуска по спирала надолу към острова и тясната плажна ивица. Приземи се с мощно тупване.

На височина триста метра Йегер дръпна металните лостчета за освобождаване на раницата. Тя падна и увисна на шест метра под него.

Чу я как тупва на земята.

Дръпна въжетата за управление да забави спускането си и в следващия миг кубинките му срещнаха пясъка, който светеше в сюрреалистично синьо-бяло на лунната светлина. Изтича няколко крачки напред, докато коприненият парашут се носеше зад него и се отпускате на купчина до морето.

Йегер моментално свали автомата от рамото си и вкара патрон в цевта. Намираще се на няколко десетки метра от Раф и всичко бе наред.

— Готов — изсъска той в радиостанцията.

Двамата се насочиха към мястото на срещата. Секунди по-късно Хиро Камиши се появи в нощното небе и се приземи недалеч.

Но от останалия екип все още нямаше никаква следа.

78.

Ханк Камлер си поръча бутилка „Льо Парви дьо ла Шапел“, реколта 1976. Нищо прекалено бляскаво, но все пак качествено червено. Беше устоял на желанието да отвори бутилка от най-доброто шампанско. Имаше много поводи за празнуване, но открай време не обичаше да започва партито отрано.

За всеки случай.

Включи лаптопа и докато той зареждаше, погледът му се насочи към ставащото долу. Около водоема цареше чудесно оживление. Едрите, заоблени, лъскави туловища на хипопотамите се излежаваха мързеливо и доволно в калта. Стадо грациозни антилопи роан (или бяха други? Така и не се научи да ги различава) душеха предпазливо мътната вода, опасявайки се от дебнещи крокодили.

Всичко в рая изглеждаше добре и това повдигна още повече доброто му настроение. Чукна няколко клавиша на лаптопа и зареди имейла за чернови, в който Йегер бе влизал няколко дни по-рано. Следеше го редовно. Знаеше кои съобщения преглежда Йегер и кога.

Намръщи се.

Последните съобщения бяха пуснати от самия него и от Стив Джоунс, но още не бяха отваряни. Камлер щракна върху едно, като се наслаждаваше на виното и в същото време смутен, че омразният враг още не го е видял.

Изображението се отвори, показвайки Джоунс с характерната му бръсната глава, клекнал зад жената и сина на Йегер. Масивните му голи ръце ги бяха прегърнали през раменете, а на лицето му бе цъфнала най-гадната усмивка, която можеше да си представи човек.

Под снимката се появиха букви: *Поздрави от стар приятел.*

Жалко, че Йегер още не е отворил съобщението, каза си Камлер. Беше шедьовър. Това на свой ред го накара да се зачуди къде ли са Йегер и екипът му в момента.

Погледна часовника си. Очакваше компания. Точно на секундата едрата фигура на Стив Джоунс се настани на мястото срещу него и

запречи изгледа на Камлер.

Типично за този тип. Имаше тактичността и изискаността на динозавър. Камлер погледна към виното. Беше поискал само една чаша.

— Добър вечер. Предполагам, че ще предпочетете „Тъскър“? — „Тъскър“ бе кенийска светла бира, много популярна сред туристите и работещите в страната чужденци.

Очите на Джоунс се присвиха.

— Никога не докосвам тази гадост. Африканска е, което означава, че е слаба като пикня. Предпочитам пилзенско.

Камлер поръча бирата.

— Е, какви са новините?

Джоунс напълни чашата си.

— Вашият човек Фалк Кьониг си получи инжекцията. Малко се опъваше, но предпочете да не спори.

— Някакъв напредък с момчето?

— Оказва се, че тук наистина се е появило някакво хлапе преди около шест месеца. Качило се незабелязано на транспортен самолет. Разказало някаква дива история. Пълни втели-некипели.

Погледът на Камлер студен и хищен като на влечуго — се втренчи в Джоунс.

— За вас може да са втели-некипели, но искам да я чуя. Цялата.

И Джоунс разказа история като онази, която Кьониг бе разказал на Йегер и Нарова няколко дни по-рано. Към края й Камлер знаеше почти всичко, включително името на момчето. И разбира се, не се съмняваше, че историята е стопроцентова вярна.

Усети студения допир на неувереността, на невъзможния трепет от единайсетия час. Ако същата история бе стигнала до ушите на Йегер, какво беше научил от нея? До какви заключения бе стигнал? И къде го бяха отвели те?

Имаше ли в разказа на момчето нещо, което би могло да разкрие по-големия план на Камлер? Едва ли. Как би могло? Седем полета вече бяха стигнали крайните си цели. Контейнерите бяха разтоварени и доколкото знаеше, приматите в момента бяха в отделенията за карантина.

А това означаваше, че духът е излязъл от бутилката.

Никой нямаше да го затвори отново в нея.

Никой не би могъл да спаси човешката популация от онова, което вече се разпространяваше.

Невидимо.

Недоловимо.

Дори неподозирано.

След няколко седмици то щеше да покаже грозната си глава. Първите симптоми щяха да са като при грип. Нищо тревожно. А после щеше да дойде ред на първото кървене.

Много преди това цялото население щеше да е заразено. Вирусът щеше да се е разпространил по четирите краища на света и нищо нямаше да е в състояние да го спре.

И тогава го осени.

Осъзнаването бе толкова разтърсващо, че Камлер се задави с виното си. Опули се и пулсът му скочи от сблъсъка с абсолютно немислимото. Взе кърпата и избърса разсеяно брадичката си. Беше прекалено. Почти невъзможно. Но въпреки това имаше някакъв шанс, колкото и нищожен да изглеждаше.

— Добре ли сте? — попита някой. Беше Джоунс. — Изглеждате така, сякаш сте видели призрак.

Камлер махна с ръка.

— Чакайте изсъска. — Трябва ми тишина. Мисля.

Изскърца със зъби. В главата му бушуваше буря от кипящи мисли, докато се опитваше да реши как най-добре да се справи с тази нова и абсолютно непредвидена опасност.

Накрая обърна поглед към Джоунс.

— Забравете всички заповеди, които съм ви дал. Съсредоточете се единствено върху следното. Искам да намерите онова момче. Не ми пука колко ще струва, къде ще идете, кои от... другарите си ще трябва да привлечете — но го *намерете*. Намерете проклетото хлапе и се погрижете да млъкне завинаги.

— Разбрах — потвърди Джоунс. Далеч не беше като да тръгне на лов за Йегер, но все пак беше някакъв лов. Нещо, в което да забие зъби. — Трябва ми нещо, от което да започна. Отправна точка. Следа.

— Всичко ще ви бъде осигурено. Онези от бедняшките квартали също използват модерните комуникации. Мобилни телефони. Мобилен интернет. Ще наредя на най-добрите си хора да ги следят. Да търсят.

Да проникват. Да наблюдават. Ще го намерят. И щом го направят, ще отидете и ще го ликвидирате. Разбрахте ли ме?

Джоунс се усмихна жестоко.

— Напълно.

— Добре, започвайте да се подготвяте. Ще се наложи да пътувате, най-вероятно до Найроби. Ще ви трябва помощ. Намерете хора. Предложете им каквото е нужно, но работата трябва да се свърши.

Джоунс си тръгна с недопитата чаша бира. Камлер насочи вниманието си към лаптопа. Пръстите му полетяха над клавиатурата. Позвъняването по „Интел Ком“ бе препратено до безличен сив офис в един комплекс от ниски сиви сгради, скрити в сива гора в затънтен край на Вирджиния, на източния бряг на САЩ.

Този офис бе пълен с най-модерната техника за прехващане и следене на комуникации в света. На стената до входа имаше малка месингова табелка. На нея пишеше „ЦРУ — Отдел за асиметричен анализ на заплахи“.

— Хари Питърсън.

— Аз съм — каза Камлер. — Изпращам ви файл за едно лице. Да, на почивка съм в Източна Африка. Искам да използвате всички възможни средства, за да го намерите. Интернет, имейли, мобилни телефони, резервации за пътуване, паспортни данни — *всичко*. Смята се, че последното му известно местонахождение е бедняшкото предградие Матаре на кенийската столица Найроби.

— Разбрано, сър.

— Задачата е с най-висок приоритет, Питърсън. Искам вие и хората ви да зарежете абсолютно всичко и да се съсредоточите върху тази работа. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Кажете ми веднага щом научите нещо. Позвънете ми незабавно, независимо от часа.

— Разбрано, сър.

Камлер прекъсна връзката. Пулсът му започна да се връща горедолу към нормалния си ритъм. „Да не прекаляваме“ — каза си той. Подобно на всяка заплаха, и тази можеше да се управлява. И да се елиминира.

Бъдещето все още бе стопроцентово негово.

79.

Слушалката на Йегер изпращя.

— Изгубихме ви в облака. — Беше Нарова. — Трима сме, но ни отне известно време да се намерим. Приземихме се на пистата.

— Разбрано — отвърна Йегер. — Не се показвайте. Тръгваме към вас.

— Само едно нещо. Тук няма никого.

— Повтори.

— Пистата. Напълно изоставена е.

— Добре, покрийте се. Оставете сигналните светлини включени.

— Повярвай ми, тук няма жива душа — повтори Нарова. — Сякаш цялото място... Изоставено е.

— Тръгваме.

Йегер и Раф се приготвиха да потеглят. Камиши оставаше да пази линията за мокро обеззаразяване.

Йегер положи на пясъка компонентите за космическата си разходка по Чумавия остров. Дебелият, химически устойчив материал на костюма проблясваше зловещо на лунната светлина. До него постави гумираните ботуши и дебелите гумени ръкавици. На един камък сложи изключително важната ролка тиксо.

Погледна към Раф.

— Първо аз.

Раф пристъпи да му помогне. Йегер пъкна крака в костюма. Издърпа го до подмишниците си, после вкара ръцете и раменете си. С помощта на Раф се закопча и вдигна обемистата качулка, която напълно покри главата му.

Посочи тиксото и разпери ръце. Раф залепи с тиксо ръкавиците за китките му и повтори процедурата с ботушите при глезените.

Тиксото беше първата им линия на защита.

Йегер завъртя един ключ и задейства дихателния апарат. Чу се слабо бръмчене, когато електромоторите започнаха да вкарват чист филтриран въздух и да издуват костюма, докато подсилената гумена

кожа не стана твърда. Вече му беше горещо и се чувстваше тромав и ограничен. А и се оказа, че вдига шум при всеки опит за движение.

Камиши помогна на Раф да се облече и не след дълго двамата бяха готови да навлязат в джунглата.

Раф се поколеба за момент. Погледна към Йегер зад визьора си. Лицето му бе покрито от маската FM54, също като на Йегер. Така имаха двойна защита.

Йегер видя, че устните му се размърдаха. Думите в слушалката му прозвучаха приглушено и далечно.

— Права е. Нарова. Тук няма никого. Усещам го. Островът е изоставен.

— Няма как да го знаеш — възрази Йегер. Трябваше да повиши глас, за да се чуе през постоянното съскане на вкарвания въздух.

— Тук няма никого — повтори Раф. — Докато се спускахме, видя ли поне една светлинка? Блещукане? Движение? Каквото и да било?

— Въпреки това трябва да проверим мястото. Първо пистата. После лабораториите на Камлер. Стъпка по стъпка.

— Да, знам. Но тук няма никого, повярвай ми.

Йегер го погледна през визьора си.

— Ако си прав, какво означава това?

Раф поклати глава.

— Не знам, но новината не може да е добра.

Йегер имаше същото чувство, но още нещо гризеше ума му — нещо, от което му призляваше физически.

„Ако островът е изоставен, къде са отвели Рут и Люк?“

Тръгнаха към тъмната стена от дървета тромаво като астронавти, но без предимствата на слабото притегляне, което да ги улеснява. Навлязоха в очакващата ги джунгла, насочили напред късите си MP7.

Мракът ги обгърна веднага щом се озоваха под балдахина. Дърветата спираха цялата разсеяна светлина. Йегер включи прикрепения към автомата фенер и лъчът му прониза сумрака.

Пред него се издигаше почти непреодолима стена от гъста растителност. Джунглата бе пълна с пълзящи растения, гигантски, подобни на ветрила палмови листа и лиани, дебели колкото мъжки крак. Слава богу, трябваше да изминат само няколко метра през всичко това, за да стигнат до пистата.

Йегер беше направил няколко тромави крачки под тъмния балдахин, когато долови движение над себе си. Дребна, сякаш извънземна форма се стрелна към него от тънещите в сянка клони, като се движеше с невъзможна пъргави на и увереност. Йегер вдигна обемистата си дясна ръка да блокира движението и нанесе удар с лявата, целейки се в гърлото на създанието с типична за крав мага атака.

В ръкопашен бой трябва да действаш моментално и силно, нанасяйки серия удари по най-уязвимите точки на противника и най-вече по врата. Но каквото и да бе, създанието се оказа твърде пъргаво — или може би движенията на Йегер бяха твърде ограничени от костюма. Имаше чувството, че е попаднал в някакво тресавище.

Нападателят му избегна първите удари и в следващия миг той усети как нещо силно се увива около врата му. И започна да стиска.

Силата на създанието — за размерите му — беше невероятна. Йегер усети прилива на адреналин, когато костюмът му започна да се издува и свива, а четири мощни крайника се стегнаха около главата му. Бореше се да се освободи от тях, когато най-неочаквано и шокиращо пред визьора му се появи лице — с кървясали очи, бясно и съскащо. Създанието атакува и дългите му, жълти кучешки зъби се плъзнаха по визьора.

Поради някаква причина приматите намираха облечените в космически костюми човеци за още по-ужасяващи и провокиращи, отколкото в плът. А както ги бяха предупредили на инструктажа във „Фалкенхаген“, приматът — дори да е дребен като този — можеше да бъде страховит противник.

Двойно по-страховит, ако мозъкът му е изпържен от вирусна инфекция.

Йегер се мъчеше да се докопа до очите му, една от най-уязвимите части от тялото. Успя и заби палци, като натисна силно — класически прием от крав мага, който не изисква особена сръчност и бързина.

Пръстите му се плъзнаха в нещо мазно и хлъзгаво — усещаше го дори през ръкавиците. От очите на животното течеше нещо — кръв.

Натисна още по-дълбоко с палци и изкара едното око. Накрая майmunата се предаде и го пусна, като врецеше от ярост и болка. Последна беше опашката, която се беше увила като примка около врата на Йегер.

Раненото и безнадежно болно създание отчаяно се хвърли да се спасява. Йегер вдигна автомата си и стреля — един куршум беше достатъчен.

Маймуната падна мъртва на земята.

Йегер се наведе и освети неподвижното телце с фенера си. Под рядката козина кожата на маймуната бе покрита е подути червени петна. От гърдите, където я бе улучил куршумът, обилно течеше кръв и се събираше на локва на земята.

Но това нямаше нищо общо с нормалната кръв.

Беше черна, воняща и лепкава.

Смъртоносна супа от вируси.

Въздухът ревеше в ушите на Йегер като експресен влак, понесъл се по дълъг тъмен тунел. Какво ли беше да живееш с такъв вирус?

Да умираш, но без да имаш представа какво те убива.

С мозък, превърнал се на пихтия от треска и ярост.

С органи, разтварящи се вътре в теб.

Йегер потръпна. Това място бе зло.

— Добре ли си, хлапе? — попита го Раф по радиото.

Йегер кимна мрачно и даде знак да продължат. Двамата отново тръгнаха през гората.

Маймуните и хората на този прокълнат остров бяха близки братовчеди с общо потекло в продължение на безброй хилядолетия. Сега бяха смъртни врагове. А една много по-стара, първобитна форма на живот дебнеше и двата вида.

Малка и невидима, но далеч по-силна от всички тях.

80.

Донал Брайс надникна през решетките в най-близката клетка. Почеса нервно брадата си. Едър и тромав, той неотдавна бе постъпил в карантинното отделение на летище „Дълес“ във Вашингтон и още не беше съвсем сигурен как точно работи цялата проклетата система.

Като новак му се падаха доста нощни смени. Реши, че е напълно нормално, и всъщност се радваше. Трудно беше успял да намери тази работа. Болезнено неуверен в себе си, Брайс имаше навика да прикрива несигурността си с изблици на гръмък, оглушителен смях.

Това не му помагаше особено на интервютата за работа — най-вече като се има предвид, че все се смееше на неподходящи неща. С две думи, радваше се, че си е намерил работа в маймунската къща, и бе твърдо решен да се представи добре.

Но Брайс разбираше, че онова, което вижда, не е добро. Една от маймуните изглеждаше наистина зле. Болна.

Краят на смяната му приближаваше и беше дошъл в маймунската къща да даде на животните сутрешната им храна. Последното му задължение, преди да си вдигне партакешите и да се прибере у дома.

Неотдавна пристигналите животни вдигаха ужасна врява, блъскаха по мрежите, скачаха из клетките си и крещяха: *гладни сме*.

Но не и този мъник.

Брайс клекна и се вгледа внимателно във верветката. Тя се бе свила в дъното на клетката, обгърнала телцето си с ръце, и със странно, замаяно изражение на иначе симпатичното си лице. Носът на горкия мъник течеше. Нямаше съмнение, не беше добре.

Брайс се помъчи да си спомни процедурата при откриване на болно животно. Екземплярът трябваше да се извади и да се изолира, за да не се допусне разпространение на заболяването.

Брайс беше безнадежден любител на животните. Още живееше с родителите си, които гледаха какви ли не домашни любимци. Чувстваше се странно раздвоен относно работата си тук. Определено

обичаше да е близо до маймуните, но не му харесваше особено фактът, че те са тук, за да бъдат използвани за изпитания на лекарства.

Отиде до склада и взе комплекта за преместване на болно животно — дълъг прът със спринцовка в единия край. Зареди спринцовката, върна се при клетката, пъкна пръта вътре и колкото се може по-внимателно заби иглата в маймуната.

Тя бе твърде зле, за да реагира. Брайс натисна лостчето откъм своя край и инжектира упойката. Около минута по-късно отвори вратата на клетката — върху която беше изписано името на вносителя, „Катави резерват — примати“ — и бръкна да вземе упоеното животно.

Отнесе го в изолятора. Беше си сложил хирургически ръкавици, но не и от допълнителните предпазни средства — маска и костюм, каквито имаше струпани в ъгъла на склада. Все още нямаше съобщения за болести в маймунската къща, така че нямаше защо да го прави.

Сложи приспаното животно в клетката на изолятора и тъкмо се канеше да затвори вратата, когато си спомни нещо, което му бе казал един от по-дружелюбно настроените работници. Ако животното е болно, обикновено можеш да го надушиш в дъха му.

Зачуди се дали да не опита. Може пък да натрупа малко точки пред шефа си. Припомни си обяснението на колегата, наведе се към клетката и помахаше с длан пред муцуната на животното, като вдиша дълбоко два-три пъти. Не успя да долови нищо особено — само слабата миризма на стара урина и храна в клетката.

Сви рамене, затвори вратата, пусна резето и си погледна часовника. Смяната му беше приключила преди няколко минути. А Брайс бързаше. Днес беше събота, големият ден на „Оусъм Кон“ в центъра. Беше се изръсил сериозно за билети за „Гийкенд“ и за VIP събитието „Пауър Рейнджърс 4-Пак“.

Трябваше да побърза.

Час по-късно се намираше пред центъра „Уолтър Е. Уошингтън“, като по пътя бе прескочил през дома си да захвърли работните дрехи и да вземе костюма си. Родителите му бяха възразили, че сигурно е уморен след нощната смяна, но той ги увери, че вечерта ще си навакса с почивката.

Паркира и влезе вътре. Буботенето на огромните климатици беше като насърчителен фон за говора и смеха, изпълващи огромния

като пещера център. Навсякъде цареше трескаво оживление.

Насочи се направо към закусвалнята. Умираще от глад. След като се нахрани и утоли жаждата си, отиде в кабинката за преобличане и след няколко минути се появи като... супергерой.

Децата се скупчиха около Хълк. Притискаха се в него, за да се снимат с всесилния герой от комиксите пък и Хълк изглеждаше доста по-усмихнат и забавен на живо, отколкото във филмите.

Донал Брайс — Хълк, — щеше да прекара уикенда, правейки онова, което обичаше най-много — да се смее с гръмкия си геройски смях на място, където всички го харесваха и никой нямаше нищо против него. През целия ден щеше да се смее и да диша, да диша и да се смее, а огромните климатици щяха да рециклират издишания от него въздух...

И да го смесят с дъха на десетки хиляди други, нищо неподозиращи хора.

81.

— Май попаднахме на нещо — обяви директорът на отдела за асиметричен анализ на заплахата Хари Питърсън по „Интел Ком“ връзката.

— Казвайте — нареди Камлер.

Гласът му бе странно ехтящ. Намираше се в помещение, изсечено в една от многото пещери край любимия му самолет BV222. Условието бяха спартански, но забележително добри за място, намиращо се между огромните скални стени дълбоко под Горящи ангели.

Това бе едновременно непристъпна крепост и високотехнологичен нервен център. Идеалното място, където да изчакаш онова, което предстои.

— Така, значи някой си Чъкс Бело е изпратил имейл — обясни Питърсън. — Системата ни го засече по ключови думи и комбинации от имена. В интернет има повече от един Чъкс Бело, но този привлече вниманието ни. Гетата на Найроби са няколко. Едното — Матаре — светна с комуникацията на въпросния Чъкс Бело.

— Какво означава това? — нетърпеливо попита Камлер.

— С деветдесет и девет процента сигурност това е вашият човек. Чъкс Бело изпратил имейл до някой си Джулиъс Мбуру, който върти някаква фондация с неговото име. Благотворителна организация, работеща в бедняшките квартали. С деца. Много от тях са сираци. Ще ви препратя имейла. Сигурни сме, че това е вашият човек.

— Значи сте го заковали? Знаете местонахождението му?

— Да. Имейлът е изпратен от търговски адрес — guest@amanibeachretreat.com. Има Амани Бийч на около деветстотин и шейсет километра южно от Найроби. Скъп курорт за специални гости на Индийския океан.

— Чудесно. Пратете ми комуникацията. И продължавайте да ровите. Искам да съм стопроцентово сигурен, че това е нашият човек.

— Разбрано, сър.

Камлер прекъсна връзката. Написа „Амани Бийч“ в „Гугъл“ и отвори уебсайта. Появиха се снимки на белоснежни пясъчни сърпове, мити от зашеметяващо тюркоазено море. В края на плажа имаше искрящ, кристалночист плувен басейн с дискретен бар и шезлонги на сянка. Местни жени в традиционно облекло поднасяха изтънчени ястия на елегантни чужденци.

Нито едно дете от бедняшки квартал не би могло да стъпи на място като това.

Ако хлапето наистина бе в Амани Бийч, някой би трябвало да го е завел там. А този някой можеше да е единствено Йегер и групата му, при това по една-единствена причина — да го скрият. А щом искаха да го скрият, значи може би *наистина* са осъзнали невъзможната надежда, която едно дете от африканско гето без пукната пара в джоба си може да даде на човечеството.

Камлер провери имейла си. Щракна върху съобщението от Питърсън и прочете писмото на Саймън Чъкс Бело.

Този Дейл ми даде маганджи. Джобни пари — като истински маганджи. Така че ще ти се отплатя. Джулс, човече. Ще ти върна всичко, което ти дължа. И знаеш ли какво ще направя после, човече? Ще си наема джъмбоджет с казино, плувен басейн и танцьорки отвсякъде — от Лондон. Париж, Бразилия. Русия, Китай. Марс и дори от Америка, да, куп мис Америка. И всички ще бъдете поканени, защото сте мои братя, и ще хвърчим из небето и ще хвърляме празни бирени бутилки и разни неща, така че всеки да разбере как си купонясваме, а зад джъмбото ще има банер с надпис — ДЖЪМБО РОЖДЕН ДЕН НА МОТО — САМО ЗА ПОКАНЕНИ!

Мбуру беше отговорил:

Да бе, Мото, ти не знаеш дори на колко си години, откъде ще знаеш кога ти е рожденият ден? А и откъде ще дойдат мангизите? Ще ти трябва много маганджи, за да

наемеш джъмбо. Така че просто кротувай и прави всичко, което ти каже онзи мзунгу. После ще има предостатъчно време за купонясване.

Явно „Мото“ беше прякорът на хлапето. И явно мзунгу (Камлер чудесно знаеше значението на думата) благодетелите му се грижеха добре за него. Всъщност толкова добре, че хлапето дори планираше да организира празненство за рождения си ден.

„Не, Мото, няма да стане. Днес е денят за *мое* парти“.

Яростно набра в „Интел Ком“ номера на Стив Джоунс. След няколко кратки позвънявания той вдигна.

— Имам местоположение — изсъска Камлер. — Искам да идете там с екипа си и да елиминирате заплахата. Ако имате нужда от подкрепления, дронът ще е в небето. Но все пак става въпрос само за едно бедняшко хлапе и онзи, който го пази. Би трябвало да е детска игра, да ме прощавате за израза.

— Ясно. Пратете подробностите. Тръгваме веднага.

Камлер написа кратък имейл с адреса на уебсайта на курорта и го прати на Джоунс. След това потърси в „Гугъл“ думата „амани“. Оказа се, че означава „мир“ на суахили. На лицето му заигра тънка усмивка.

Нямаше да остане така задълго.

Онзи мир щеше да бъде направен на пух и прах.

82.

Йегер блъсна с рамо последната врата е цялата натрупана ярост, която течеше във вените му като изгаряща киселина.

Спря за миг, за да провере тромавия космически костюм през вратата, и когато мина, фенерът под цевта на автомата му освети тъмния интериор. Лъчът се отрази от лавици с лъскаво научно оборудване, за по-голямата част от което Йегер си нямаше никаква представа.

Лабораторията беше изоставена.

Никъде нямаше жива душа.

Никаква охрана. Никакви лабораторни работници. Единствените цели, срещу които бяха използвали оръжията си, бяха поразени от болести маймуни.

Пустотата на мястото беше зловеща. Смразяваща. И Йегер се чувстваше жестоко измамен. Противно на всички очаквания бяха открили леговището на Камлер. Но самият Камлер — и хората му — беше отлетял от гнездото, преди да си получи заслуженото.

Но пустотата, липсата на живот го измъчваше най-силно там, където го болеше най-много — никъде нямаше и следа от Рут и Люк.

Пристъпи напред и последният влязъл затвори вратата след себе си. Това бе предпазна мярка, за да попречат заразата да се разпространи от едно помещение в друго.

Щом ключалката щракна, Йегер чу рязко, оглушително съскане. Идваше някъде над рамката на вратата и прозвуча като камион, изпускащ въздушните си амортизатори. Като експлозия на сгъстен въздух.

В същия миг вълна малки иглички прониза кожата му. Главата и вратът му изглеждаха наред, защитени от дебелия гума на маската, а якият филтър като че ли беше защитил гърба му.

Но краката и ръцете му горяха.

Погледна надолу към костюма си. Малките дупчици се виждаха ясно. Беше ударен от някакъв капан, който бе пронизал предпазната

тъкан. Трябваше да приеме, че останалите от екипа са били също улучени.

— Тиксото! — изкрещя той. — Залепете отворите! Всеки да помага на другия!

Почти панически се обърна към Раф и започна да къса тиксо, за да залепи дупките в костюма на едрия маор. След като приключи, Раф направи същото за него.

Йегер беше наблюдавал през цялото време налягането в костюма си. Оставаше положително — филтърът автоматично подаваше чист въздух, който пък излизаше от дупките в тъканта. Налягането отвътре навън би трябвало да държи настрана евентуалната зараза.

— Докладвайте — нареди той.

Един по един хората му докладваха състоянието си. Всички костюми бяха пробити, но бързо се бяха справили с дупките. Налягането бе останало положително при всички благодарение на захранваните с батерии филтри.

Но въпреки това Йегер усещаше бодежите там, където игличките — или каквото беше — се бяха забили в кожата му. Знаеше много добре, че е време да се махат оттук. Трябваше да се върнат при обеззаразяващата линия на плажа и да огледат пораженията.

Тъкмо се канеше да даде заповед, когато се случи нещо абсолютно неочаквано.

Чу се слабо бръмчене и комплексът оживя. Ослепителна халогенна светлина окъпа лабораторията. В края на помещението примигна огромен плосък екран и на него се появи фигура. Връзката очевидно беше на живо.

Не можеше да го сбърка.

Ханк Камлер.

— Господа, защо така бързате да си тръгнете? — Гласът му отекна в лабораторията и той разпери радушно ръце. Добре дошли... добре дошли в моя свят. Преди да направите нещо необмислено, позволете да обясня. Онова беше бомба със сгъстен въздух. Тя изстреля малки стъклени сачми. Не експлозивни. Ще усетите лек сърбеж там, където сачмите са се забили. Човешката кожа е чудесна бариера срещу инфекции, една от най-добрите. Но не и когато е пробита.

Липсата на експлозия означава, че агентът — сухият вирус — е останал цял и невредим. При забиването си в кожата ви стъклото — изстреляно с налягане четиристотин бара — е внесло в телата ви инертния агент. С две думи, всички сте заразени и едва ли е нужно да ви казвам с какъв точно патоген.

Камлер се разсмя.

— Поздравления. Вие сте сред първите ми жертви. А сега бих искал да оцените от всички страни възхитителното положение, в което се намирате. Възможно е да решите, че е най-добре да останете изолирани на острова. Защото ако се върнете в света, ще се превърнете в масови убийци. Вие сте заразени. Вече сте чумави бомби. Така че може би ще си кажете, че нямате друг избор, освен да останете тук и да умрете. Не се безпокойте, ще откриете, че комплексът е добре зареден с храна и вода.

Разбира се, *Gottvirus* вече е пуснат — продължи Камлер. — Или по-скоро *отприщан*. В момента той се разпространява по четирите краища на света. Така че другата ви възможност е да ми помогнете. Колкото повече носители, толкова по-весело, нали така? Може да решите да се върнете в света и да помогнете за разпространяването на вируса. Изборът си е ваш. Но засега ще ви помоля да се настаните удобно, докато ви разкажа една история.

Откъдето и да говореше, Камлер очевидно се забавляваше неимоверно.

— Навремето двама учени от СС открили замразено тяло на жена. Тя била идеално запазена, дори до дългата ѝ златна коса. Баща ми, генерал Ханс Камлер от СС, я кръстил на древната нордическа богиня Фар, Възлюбената. Фар била прародителката на арийците отпреди пет хиляди години. За съжаление, преди да умре, се разболяла. Била заразена със загадъчен патоген.

В „Дойче Аненербе“ в Берлин я размразили и започнали да я почистват, за да могат да я представят на фюрера. Но трупът започнал да се разпада отвътре. Органите — черен дроб, бъбреци, бели дробове — сякаш били мъртви и изгнили, докато външната обвивка продължавала да живее. Мозъкът ѝ представлявал каша. Иначе казано, приличала повече на зомби, когато паднала в една пукнатина в леда и загинала.

Хората, които получили задачата да я направят съвършен арийски прародител, не знаели това. Един от тях, археолог и псевдоучен на име Херман Вирт, се препънал по време на работа. Посегнал да се задържи, но междувременно порязал себе си и колегата си от „Дойче Аненербе“, ловеца на митове Ото Ран с малко предметно стъкло за микроскоп. Никой не го приел сериозно, докато и двамата не се разболели и умрели.

Камлер впери очи в далечната си аудитория и изведнъж върху тях сякаш се спусна ужасен мрак.

— Умрели, изхвърляйки от всяко свое отвърстие гъста, черна, воняща кръв и с ужасни изражения на лицата, като зомбита. Не е било необходимо да им правят аутопсия, за да разберат какво се е случило. Убиецът на пет хиляди години оцелял, дълбоко замразен в ледовете на Арктика, и се върнал отново към живот. Фар взела първите си жертви.

Фюрерът кръстил този патоген *Gottvirus*, тъй като никой никога не бил виждал подобен на него. Той бил несъмнено вирусът на всички вируси. Това станало през 1943 година. През следващите две години хората на фюрера изучавали и усъвършенствали *Gottvirus* с намерението да го използват срещу съюзническите орди. Уви, претърпели провал. Времето било срещу нас... Но вече не. Сега, днес, докато говоря пред вас, времето е изцяло на наша страна.

Камлер се усмихна.

— И тъй, господа — и госпожо, предполагам, — вече знаете точно как ще умрете. И разбрахте какъв избор имате. Останете на острова и умрете тихо или ми помогнете да разпространя моя дар, моя вирус по света. Виждате ли, вие, британците, така и не проумяхте, че не можете да победите Райха. Арийците. Нужни ни бяха седем десетилетия, но отново сме тук. И оцеляхме, за да завладяваме. *Jedem das Seine*, приятели мои. Всеки си получава заслуженото.

Камлер посегна да прекъсне връзката, но спря.

— А, щях да забравя... Още едно нещо. Уилям Йегер, предполагам, че очаквате да откриете жена си и детето си на моя остров, нали? Е, можете да си отдъхнете — наистина са там. От доста време се радвах на гостоприемството ми. И е крайно време да се съберете с тях.

Разбира се, те също са заразени като вас. Не са наранени, но това няма значение. Инжектирахме им вируса преди няколко седмици. За да

можете да ги гледате как умират. Все пак не исках да умрете като щастливо семейство. Не, те трябва да си отидат първи, за да го видите с очите си. Ще ги намерите в една бамбукова клетка в джунглата. И мисля, че вече се чувстват доста зле.

Камлер сви рамене.

— Това е. *Auf Wiedersehen*, приятели мои. Остава ми само да ви кажа едно последно *Wir sind die Zukunft*.

Зъбите му блеснаха в съвършена усмивка.

— Ние — моят вид — наистина сме бъдещето.

83.

Фигурата замахна към Йегер, като мушкеше заострения бамбук към лицето му. Извъртя се и размаха грубото оръжие като някакъв древен гладиатор с копие. Сипеше проклетия. Ужасни ругатни. Думи, каквито Йегер и в най-безумните си сънища не си бе представял, че ще чуе от нея.

— Махай се! Разкарай се! Ще те изкормя, ти... зъл кучи син такъв! Докосни сина ми и ще изтръгна черното ти сърце!

Йегер потрепери. Едва можеше да познае жената, която обичаше — жената, която бе търсил неуморно три години.

Косата ѝ бе дълга и сплъстена на дебели кичури, подобно на плитки на растафарианец. Лицето ѝ бе изкривено и изпито, дрехите ѝ висяха на мръсни дрипи по раменете.

Господи, колко време са я държали така? Затворена в клетка като животно?

Той клекна пред грубата бамбукова постройка, като повтаряше отново и отново една и съща фраза в опит да я успокои.

— Аз съм. Уил. Мъжът ти. Дойдох за теб, както обещах. Тук съм.

Но всяка негова дума се посрещаше само с ново замахване с бамбука към измъченото му лице.

В задната част на клетката Йегер зърна мършавата фигура на Люк, проснала се на пода — вероятно в безсъзнание, — докато Рут правеше всичко по силите си да го защити от враговете, за каквито ги приемаше.

Гледката късаше сърцето му.

Въпреки всичко почувства, че я обича повече, отколкото си бе мислил, че е възможно, особено заради тази храбра, отчаяна, трескава защита на сина им. Но дали не си беше изгубила ума?

Дали ужасният плен и вирусът не я бяха пречупили?

Не можеше да каже със сигурност. Искаше единствено да я вземе в прегръдката си и да ѝ каже, че вече са в безопасност. Или поне докато *Gottvirus* не започне да разлага и скапва умовете им.

— Аз съм, Рути. Уил — повтори за пореден път. — Търсех те. И те намерих. Дойдох за теб и за Люк. Да ви отведе у дома. В безопасност сте...

— Копеле мръсно — лъжеш! — Рут тръсна глава и отново мушна с пръчката. — Ти си онзи жесток кучи син Джоунс... Дошъл си за детето ми... — Тя отново замахна заплашително. — Опитай се да ми го вземеш и ще ти...

Йегер отново протегна ръка към нея и в същото време си спомни как изглежда, затворен в космическия костюм, с визьор и дебели гумени ръкавици.

Разбира се. Тя нямаше представа кой е.

Нямаше начин да го познае.

С това облекло можеше да е всеки от онези, които я бяха измъчвали. А и говорителят на маската променяше гласа му така, че звучеше като на някакъв извънземен киборг, затова не можеше да го познае и по говора му.

Вдигна ръка и свали качулката си. Въздухът започна да излиза от костюма, но на Йегер не му пукаше. И бездруго беше заразен. Нямаше какво да губи. С трескави пръсти разкопча респиратора и го издърпа през главата си.

Впери поглед в нея. Умоляващо.

— Рут, аз съм. Наистина съм аз.

Тя го зяпна. Бамбукът в ръцете ѝ трепна. Тя поклати невярващо глава, макар очите ѝ да блеснаха, беше го разпознала. После сякаш рухна вътрешно, хвърли се с последни сили към вратата на клетката и нададе пронизителен, задавен писък, от който сърцето на Йегер спря.

Протегна ръце към него — отчаяно, невярващо. Йегер ги взе своите. Пръстите им се преплетоха през решетките. Главите се опряха една в друга, жадни за докосване, за близост.

Някой се появи до Йегер. Беше Раф. Колкото се може по-дискретно той разви болтовете, които придържаха клетката отстрани, и отстъпи назад, за да ги остави насаме.

Йегер се наклони навътре и я изведе. Държеше я плътно до себе си, прегръщаше я колкото се може по-силно, като в същото време внимаваше да не причини допълнителна болка на насиненото ѝ и натъртено тяло. Усети колко гореща е кожата ѝ — треската от инфекцията вече я беше обхванала.

Държа я в обятията си, докато тя трепереше и хлипаше. Плака сякаш цяла вечност. Сълзите се стичаха свободно и по бузите на Йегер.

Колкото се може по-внимателно Раф извади Люк от клетката. Йегер прегърна с едната си ръка измършавелия си син, докато с другата поддържаше Рут да не рухне на земята. Тримата бавно се свлякоха на колене, но Йегер не ги пусна нито за миг.

Люк все така не реагираше и Йегер го положи на земята, а Раф отвори медицинския си пакет. Докато едрият маор се навеждаше над изпадналото в безсъзнание дете, на Йегер му се стори, че вижда сълзи в очите му. Двамата заедно започнаха да преглеждат Люк, а Рут хлипаше и говореше.

— Онзи човек, Джоунс... Беше зъл. Чисто зло. Какво каза, че ще стори с нас... Какво стори с нас... Помислих те за него. — Тя се озърна уплашено. — Той тук ли е още? Кажи ми, че го няма.

— Тук сме само ние. — Йегер я привлече към себе си. — И никой няма да те нарани. Повярвай ми. Никой никога вече няма да те нарани.

84.

Хеликоптерът „Уайлдкат“ се издигаше бързо в утринното небе.

Йегер клечеше на студения стоманен под при носилките, стиснал ръцете на жена си и сина си. И двамата бяха много зле. Дори не беше сигурен дали Рут все още го разпознава.

Погледът ѝ вече бе мътен и отнесен — етапът точно преди да премине в изцъкления поглед на ходещ мъртвец. Същия поглед беше видял в очите на маймуните, преди да ги избави от мъченията им.

Йегер бе обхванат от ужасно безсилие и мрачна безнадеждност — заливаха го вълни на изтощение, смесени със смазващото чувство за пълен провал.

През цялото време Камлер бе с една крачка пред тях. Беше ги примабил в капана си и ги бе изплюл отново като мъртви, сухи черупки. А спрямо Йегер беше задействал върховното си отмъщение и бе гарантирал, че последните му дни ще бъдат невъобразимо ужасни.

Йегер беше парализиран от мъка. Потопен изцяло в нея. Три дълги години бе търсил Рут и Люк и най-сетне ги беше открил — *но в това състояние.*

За първи път в живота му го споходи ужасна мисъл — за *самоубийство*. Щом беше принуден да види с очите си как Рут и Люк загиват по такъв неопишуем и кошмарен начин, по-добре да умре с тях — от собствената си ръка.

Реши, че ще направи точно това. Щом му ги отнемаха за втори път — при това завинаги, — щеше да избере смъртта. С куршум в главата.

Поне така щеше да лиши Камлер от пълната победа.

Не им беше отнело много време да решат да изоставят Чумавия остров. Там не можеха да направят нищо — нито за Рут и Люк, нито за себе си, нито за човечеството.

Не се самозалъгваха. Нямаше лек. Не и за това — не и за вирус отпреди пет хиляди години, върнат от небитието. Всички на

хеликоптера бяха обречени, както и огромното мнозинство от населението на планетата.

Хеликоптерът беше кацнал на плажа преди около четиресет и пет минути. Преди да се качат на борда, всички бяха минали през палатката за обеззаразяване и се бяха освободили от защитните си костюми, след като се обляха с химикала и магнаха стъклените сачми.

Не че това можеше да промени факта, че са заразени.

Както им бе казал Камлер, всички бяха вирусни бомби. За незаразените, дъхът им бе потенциална смъртна присъда.

Именно затова бяха избрали да носят маските си. Респираторите филтрираха не само въздуха, който вдишваха благодарение на една модификация на Хиро Камиши можеха да филтрират и издишвания въздух, за да не разпространяват вируса.

Приспособлението на Камиши беше грубо и носеше допълнителни рискове, но бе най-доброто, с което разполагаха. Всички бяха закрепили допълнителни филтри, подобни на хирургически маски, към отворите за издишвания въздух. Те създаваха по-голямо съпротивление, но пък белите дробове не можеха да изхвърлят вируса.

Вместо това *Gottvirus* се натрупваше в самия респиратор — около очите, устата и носа. Това увеличаваше количеството му в организма и ускоряваше инфекцията, което можеше да предизвика бързо развитие на симптомите. Иначе казано, за да не заразят другите, те рискуваха да поемат двойна доза отрова.

Но това нямаше особено значение, щом цялото човечество изглеждаше обречено.

Йегер усети как някой слага утешително ръка на рамото му. Беше Нарова. Той и отвърна с измъчен и пуст поглед, след което отново се втренчи в Рут и Люк.

— Намерихме ги... Но накрая всичко се оказа толкова безнадеждно.

Нарова клекна до него. Очите ѝ — онези поразителни, ясни, леденосини очи — се изравниха с неговите.

— Може би не. — Гласът ѝ бе напрегнат и настойчив. — Как Камлер е разпространил вируса по света? Помисли. Каза, че вирусът вече бил *отприщан*. „В момента той се разпространява по четирите краища на света“, бяха думите му. Това означава, че го е превърнал в оръжие. Как го е постигнал?

— Какво значение има? Вирусът е на свобода. В кръвта на хората е. — Погледът Йегер се плъзна по жена му и детето му. — В *тяхната* кръв. Размножава се. Превзема ги. Какво значение има как се разпространява?

Нарова поклати глава и стисна рамото му.

— Помисли. Чумавият остров беше изоставен, при това не само от хората. Всички клетки за маймуни бяха празни. Взели са и приматите. По този начин е разпространил вируса по целия свят — изнесъл го е с пратките на КРП. Повярвай ми. Сигурна съм. А онези животни, които вече са показвали признаци на заболяването, са били пуснати на свобода в джунглата.

Плъхолова може да проследи пратките — продължи Нарова. — Възможно с маймуните все още да са под карантина. Това няма да спре напълно вируса, но ако успеем да унищожим маймунските къщи, ще можем поне да забавим разпространяването му.

— Но какво значение има? — повтори унило Йегер. — Освен ако самолетите не са още във въздуха и не успеем да ги спрем по някакъв начин, вирусът вече е на свобода. Вярно, може да спечелим малко време. Няколко дни. Но без лекарство крайният изход ще бъде същият.

Нарова посърна. Беше като удавник, мъчещ се да се хване за сламка, но всъщност надеждата ѝ беше химера.

— Мразя да губя — промърмори тя. Понечи да прибере косата си на опашка, сякаш се готвеше за действие, но си спомни, че все още е с респиратор. — Трябва да опитаме. *Длъжни* сме. Това правим, Йегер.

Наистина трябваше, но въпросът бе как. Йегер се чувстваше напълно победен. Рут и Люк умираха до него. Вече не беше останало нищо, заради което да си заслужава да се бори.

Когато похитителите му ги бяха отнели, той се бе провалил като техен защитник. Досега беше вкопчен в надеждата да ги намери и спаси, да изкупи греха си. И ето че го беше направил, но сега се чувстваше напълно безсилен.

— *Не можем да позволим Камлер да победи.* — Пръстите на Нарова се впиха още по-дълбоко в рамото му. — Докато има живот, има надежда. Дори няколко дни могат да обърнат нещата.

Йегер я погледна в недоумение.

Тя посочи лежащите на носилките Рут и Люк.

— Докато има живот, има надежда. Трябва да ни поведеш. Да действаш. Ти, Йегер. *Ти*. Заради мен. За Рут. За Люк. За всеки човек, който обича, който се смее и диша. Действай, Йегер. *Ще паднем с бой.*

Йегер не отговори. Светът сякаш беше престанал да се върти, самото време бе спряло. После той стисна ръката на Нарова и бавно се изправи. С омекнали крака залитна към пилотската кабина. Гласът му звучеше студено и извънземно през говорителя на маската, докато се обръщаше към пилота.

— Свържи ме с Майлс на „Еърлендър“.

Пилотът изпълни искането и му подаде слушалки.

— Йегер е. Идваме. — Гласът му бе като стомана. — Караме двама души на носилки. И двамата са заразени. Камлер е изнесъл приматите от острова. Разпространява вируса чрез тях. Кажете на Плъха да се заеме. Да проследи полетите, да намери пратките и да ги унищожи.

— Разбрано — отговори Майлс. — Заемам се. Оставете го на мен.

Йегер се обърна към пилота.

— Имаме два спешни случая за „Еърлендър“. Покажи ни колко бързо може да лети това нещо.

Пилотът даде газ. Докато хеликоптерът се издигаше в небето, Йегер усети как духът му започва да се възвръща. *Ще паднем в бой.*

Щяха да влязат в тази битка и може би щяха да я загубят, но както казваше командирът на скаутите от детството му, цитирайки основателя на скаутското движение Бейдън-Пауъл, „Никога не казвай край, преди да си мъртъв“.

Разполагаха с няколко седмици, през които да спасят семейството му и цялото човечество.

85.

Хора бързаха насам-натам в осветения от прожектори трюм на дирижабъла. Ехтяха гласове, заповеди отекваха от гладките линии на дроните „Таранис“. Над всичко това острият вой на роторите на хеликоптера затихваше, докато пилотът изключваше турбината.

Медицинският екип вече ги бе поел и караха Рут към „Айзовак 2004CN-PUR8C“ — преносим изолатор, представляващ прозрачен найлонов цилиндър с пет дъговидни ребра, поставен върху носилка с колела.

Целта му бе да изолира пациенти, заразени е патоген от четвърто ниво, като в същото време позволяваше да се полагат грижи за тях — а точно сега Рут и Люк имаха належаща нужда от цялата помощ, която можеше да им се даде.

Отстрани на изолатора бяха вградени здрави хирургически ръкавици, така че медиците можеха да работят върху пациента без риск от замърсяване. Освен това устройството разполагаше с въздушен шлюз, през който да се подават лекарства, както и „пъпна връв“, позволяваща слагане на системи и подаване на кислород.

Люк първи беше затворен в своя изолатор и включен към пъпната връв, докато сваляха Рут от хеликоптера, за да я откарат в друг изолатор.

За Йегер това бе най-лошият момент от най-мрачния ден в живота му. Сякаш губеше отново жена си и детето си малко след като ги беше намерил.

Докато излизаше от хеликоптера с екипа си, понесъл жена си, която беше почти в безсъзнание, имаше чувството, че потъва в тъмна, всмукваща всичко бездна.

Гледаше как пъхат Рут с краката напред в изолатора — подобно на патрон, вкарван в цевта на пушка. Рано или късно трябваше да пусне ръката ѝ. Ръката, която не реагираше.

Държа я до последния момент, обвил пръсти около нейните. И тогава, точно преди да я пусне, усети нещо. Въобразил ли си беше, или

в пръстите ѝ наистина се бе появила искрица живот, съзнание?

Внезапно очите ѝ се отвориха. Йегер се загледа в тях, а в сърцето му пламна искрица на невъзможна надежда. Мъртвешкият поглед беше изчезнал и за момент жена му отново се бе върнала. Виждаше го в невероятните ѝ изумрудени очи, отново изпъстрени със златни точки.

Йегер видя как очите ѝ се стрелнаха насам-натам, обхващайки всичко. Разбирайки всичко. Устните ѝ се раздвижиха. Йегер се наведе към нея, за да може да я чува.

— По-близо, скъпи — прошепна тя.

Той се наведе още повече, докато едва не се докоснаха, сякаш ще се целунат.

— Намери Камлер. Намери неговите избрани — промълви тя. В очите ѝ проблесна пламък. — Намери онези като него, които е имунизирал...

И с тези думи моментът на просветление отмина. Йегер усети как пръстите ѝ се отпускат. Очите ѝ се затвориха отново. Той погледна към медиците и им кимна да я вкарат в изолатора.

Отстъпи назад, докато те затваряха ковчега ѝ. Поне за момент — за чудесен, безценен момент — тя го бе познала.

Мислите му запрепускаха. „Намери Камлер и онези, които е имунизирал“. Абсолютен гений, Рут. Сърцето му заби бясно. Може би — просто може би — имаше някаква искрица надежда.

Хвърли последен поглед на любимите си хора, преди да ги откарат в лечебницата. После извика екипа си и забърза към предната част на дирижабъла.

Събраха се на мостика. Йегер прескочи формалностите. Нямаше време.

— Слушайте. При това внимателно. Жена ми се върна в съзнание за няколко секунди. Не забравяйте, че е прекарала дълго време в леговището на Камлер. Видяла е всичко. — Той изгледа хората си и погледът му спря върху възрастния Майлс. — Ето какво ми каза тя: „Намери Камлер. Намери онези като него, които е имунизирал“. Искаше да каже, че бихме могли да изолираме лекарство от тях. Но възможно ли е изобщо това? Осъществимо ли е от научна гледна точка?

— Дали бихме могли да извлечем и синтезираме лекарство ли? На теория да — отвърна Майлс. — Бихме могли да възпроизведем

противоотровата, използвана от Камлер, и да я приложим върху себе си. Ще бъде предизвикателство да се произведе навреме достатъчно лекарство, но за период от няколко седмици е осъществимо. Може би. Предизвикателството е да открием Камлер или някого от сподвижниците му. Трябва да го направим незабавно...

— Добре, тогава да действаме — намеси се Нарова. — Камлер несъмнено е предвидил това. Ще бъде готов за нас. Ще се наложи да претърсим целия свят, за да го намерим.

— Ще кажа на Даниел Брукс незабавно да даде пълен напред — каза Майлс. — ЦРУ и всички други агенции ще започнат издирването. Ще...

— Момент, момент. — Йегер вдигна ръце, за да въдвори тишина. — Чакайте малко. — Той тръсна глава, за да я проясни. Току-що бе получил прозрение и трябваше да го задържи, да го види съвсем ясно.

Погледна екипа си с горящ от вълнение поглед.

— Всъщност вече го имаме. Лекарството. Или източника му.

Останалите се намръщиха. Какви ги приказваше Йегер?

— Хлапето. Хлапето от гетото. Саймън Чъкс Бело. То е оцеляло. Оцеляло е, защото хората на Камлер са го имунизирани. Той е имунизиран. Има имунитета в кръвта си. Хлапето е у нас, или по-скоро у Дейл. Чрез него можем да изолираме източника на имунитета. Да го размножим. Да започнем масово производство на ваксина. *Хлапето е отговорът.*

Видя как разбирането изведнъж пламна ослепително в очите на другите и усети нов прилив на енергия и надежда. Погледна Майлс.

— Хеликоптерът трябва да излети отново. Свържете се с Дейл. Кажете му да отведе хлапето някъде, откъдето ще можем да ги вземем. Някъде по-надалеч от многолюдните плажове, на достъпно място на брега.

— Ясно. Да разбирам ли, ще ги докарате направо тук?

— Да. Но им кажете да се покрият, тъй като Камлер може да ги следи. През цялото време беше една крачка пред нас. Не можем да му позволим да вземе преднина и този път.

— Ще пусна и дроновете да обикалят над местоположението на Дейл. Така ще имате прикритие.

— Добре. Съобщете ни координатите им, след като ги научите. Само ни кажете разстоянието на север или юг покрай брега от Амани и

ще знаем къде да кацнем. Нека Дейл да не се показва, докато не види бялото на очите ни.

— Разбрано. Оставете това на мен.

Йегер и хората му се втурнаха към трюма на дирижабъла. Той награби пилота на хеликоптера.

— Тръгваме отново. Този път към район на име Рас Кутани. Би трябвало да е точно на запад. Отиваме да вземем едни хора от курорта Амани Бийч.

— Пет минути и съм готов — отвърна пилотът.

86.

Трите „Нисан Патрул“ 4×4 се носеха на юг, масивните им гуми трещяха като картечници по неравния черен път. Зад тях се издигаше огромен облак прах, който би се виждал от километри — стига някой да гледаше.

На предната седалка на първата кола седеше едрият Стив Джоунс, чиято бръсната глава блестеше на ранната светлина на утрото. Мобилният му телефон избръмча. Бяха се отдалечили само на трийсет километра от летището и за щастие, все още имаше покритие.

— Джоунс.

— На колко време път сте от Амани? — остро попита глас. Камлер.

— Най-много двацет минути.

— Прекалено много е — рязко каза онзи. — Спешно е.

— Какво е спешно?

— Пуснал съм един „Рийпър“ и той засича приближаващ хеликоптер „Уайлдкат“. Движи се бързо. Ще пристигне след около пет минути. Може да е случайност, но не мога да рискувам.

— Какво предлагате?

— Ще ударя курорта. И ще изстрелям първата ракета по онзи „Уайлдкат“.

Стив Джоунс замря за момент. Дори той беше шокиран от чутото.

— Но ние сме почти там. Петнайсет минути, ако натиснем здраво газта. Ударете само хеликоптера.

— Не мога да рискувам.

— Но не можете да атакувате курорт. Сигурно е пълно с туристи.

— Не търся съвета ви — изръмжа Камлер. — Само ви предупреждавам какво ще се случи.

— Ще изсипете седем тона лайна върху главите ни.

— В такъв случай влезте и излезте бързо. Убийте хлапето и всеки, който ви се изпречи на пътя. Все пак това е Африка. А в Африка

на кавалерията ѝ трябва доста време, за да пристигне. Ако изобщо пристигне. Свършете си работата и ще получите чек, за какъвто не сте и сънували. Сгрешите ли, ще се справя сам с дрона.

Връзката прекъсна. Джоунс се озърна малко уплашено. Започваше да го гризе чувството, че работи за някакъв жаден за власт психопат. Заместник-директор на ЦРУ или не, Камлер смяташе, че той е законът.

Но пък парите бяха добри. Прекалено добри, за да се оплаква.

Никога не беше печелил толкова много срещу толкова малко работа. А и Камлер му беше предложил двоен бонус при доказателство за смъртта — доказателство, че хлапето е ликвидирано.

И Джоунс беше твърдо решен да си го спечели.

Пък и Камлер вероятно бе прав. Кой би се втурнал да разследва толкова далеч в африканския пущинак? Докато някой реши да се размърда, той и хората му отдавна щяха да са изчезнали.

Обърна се към шофьора.

— Това беше шефът. Размърдай се. Искане там за вчера.

Шофьорът настъпи газта до дупка. Стрелката изпълзя до сто километра в час. Големият нисан сякаш щеше да се разпадне на части по неравния черен път.

На Джоунс не му пукаше. Това не беше негов проблем.

Колите бяха под наем.

87.

Хеликоптерът кацна, вдигайки облак от пръски. Морето се отдръпваше и пясъкът на плажа беше най-твърд там, където бе мокър.

Пилотът остави двигателя включен, докато Йегер, Нарова, Раф, Джеймс, Камиши и Алонзо изскочиха навън. Бяха кацнали на зашеметяващо с красотата си място. Дейл беше отвел хлапето на юг от другата страна на един скалист нос, който ги скриваше от самия курорт. Тук ниските червени скали се спускаха отвесно във водата и вълните ги бяха изваяли в сурови скулптури.

Групата се разпръсна в отбранителна позиция зад стърчащите скали. Йегер се втурна напред. Към него се затича човек. Беше Дейл, следван от характерната фигура на хлапето.

Саймън Чъкс Бело — в момента най-търсеният човек на света.

След няколко дни в Амани косата на хлапето изглеждаше още по-непослушна и втвърдена от солта, пясъка и слънцето. Носеше избелели шорти, които бяха два размера над неговия, и слънчеви очила, вероятно взети от Дейл.

Саймън Чъкс Бело беше пич. И нямаше представа колко е важен за цялото човечество в този момент.

Йегер се канеше да го подбере и да пробяга с него петдесетте метра до чакащия „Уайлдкат“, когато зърна нещо, което го смрази до костите. Най-неочаквано то се появи от облака пръски над ротора на хеликоптера и се понесе надолу с раздиращ съзнанието писък.

Ракетата се заби в машината и я изкорми като консерва. Взриви се с ослепителен блясък, буря нажежени шрапнели прониза корпуса и пробиха двата резервоара. Те се подпалиха и убийственият им огнен дъх лъхна през разпадащия се фюзелаж.

Йегер се вираше като хипнотизиран, докато пушекът от унищожението се издигаше нагоре и навън, а тътенът от експлозията кънтеше в ушите му и отекваше над морския бряг.

Всичко приключи за по-малко от секунда.

Беше давал заповед за достатъчно удари с „Хелфайър“, за да познава пронизителния, измъчен вълчи вой на ракетата. Той и екипът му — и Саймън Чъкс Бело — в момента бяха мишени, което означаваше, че някъде горе трябваше да има дрон.

— Хелфайър! — изкрещя той. — Назад! Към дърветата!

Хвърли се към гъстата растителност, увличайки със себе си хлапето и Дейл. Както и можеше да се очаква, Саймън Чъкс Бело беше ококорен и замръзнал от страх, а зениците му бяха станали невъзможно огромни.

— Дръж хлапето! — извика Йегер на Дейл. — Успокой го. И каквото и да става, *не го губи*.

Претърколи се по гръб, извади от джоба си компактният сателитен телефон и натисна копчето за бързо набиране на дирижабъла. Майлс отговори почти моментално.

— Хеликоптерът беше ударен! Над нас трябва да има дрон.

— Поели сме го. В момента единият „Таранис“ води гаден въздушен двубой с „Рийпър“.

— Спечелете го, иначе с нас е свършено.

— Разбрано. Има и още нещо. Засякохме три джипа, приближаващи курорта. Движат се бързо, намират се на около пет минути път от портала. Не мисля, че идват с добри намерения.

Мамка му. Камлер явно беше задействал и сухопътните си сили наред с дроновете. Напълно логично. Беше твърде предпазлив, за да разчита на удар от три километра височина, без да се убеди в положителния резултат.

— След като приключим с дроновете му, ще насочим нашите към пътния конвой — продължи Майлс. — Но вероятно дотогава те ще са стигнали при вас.

— Добре, на кея има куп лодки — каза Йегер. — Ще взема една и ще изведа хлапето с нея. Дирижабълът може ли да ни вземе в морето?

— Момент, свързвам ви с пилота.

Йегер размени няколко думи с пилота. Уговориха плана и той се приготви за действие.

— При мен! — извика в радиостанцията. — Всички при мен!

Хората му се събраха един по един. Всички бяха заели добро прикритие и бяха оцелели при ракетния удар.

— Добре, да се размърдаме. И по-бързо.

С това Йегер спринтира покрай брега, следван по петите от екипа си. Никой не тръгна да търси обяснения.

— Дръжте хлапето в средата! — извика той през рамо. — Пазете го от огъня. Хлапето е най-важното!

88.

Откъм курорта, на няколкостотин метра от брега, проехтя къс откос. Амани имаше охрана и може би тя се опитваше да окаже някаква съпротива. Но Йегер се съмняваше в това.

По-скоро хората на Камлер си пробиваха път с огън.

Йегер бутна Дейл и хлапето към моторницата. Беше голям, източен съд, годен за плаване в открито море, и той се замоли да е зареден с гориво и готов за отплаване.

— Пали мотора — извика на Дейл.

Погледът му пробяга по шикозния кей. Имаше поне десетина лодки, които биха могли да ги подгонят. Твърде много, за да ги извади от строя, особено щом хората на Камлер приближаваха.

Канеше се да нареди на хората си да напуснат отбранителните си позиции, когато първите фигури изскочиха на открития пясък. Преброи шестима, но с всяка секунда се появяваха още.

Мъжете огледаха плажа с насочени напред оръжия, ала Раф, Алонзо, Джеймс и Камиши бяха по-бързи. Автоматите им изляяха и двама от преследвачите им се свлякоха на земята. Последва свиреп отведен огън. По плажа се вдигнаха фонтанчета пясък, дългият откос свърши във водата в краката на Йегер.

Нарова се втурна към него, като избягваше огъня.

— Мърдай! — извика тя. — Давай, давай, давай! Ще ги задържим. Върви!

За миг Йегер се поколеба. Това бе против всичките му инстинкти и обучение. Никога не изоставяш свой. Те бяха екипът му. Хората му. Не можеше просто да ги изостави.

— Мърдай! — изкрещя Нарова. — Спаси хлапето!

Без нито дума Йегер се принуди да обърне гръб на хората си. По негов сигнал Дейл форсира двигателя и моторницата се отдели от кея под дъжд от куршуми.

Той хвърли поглед назад към Нарова. Тя тичаше по кея и стреляше в двигателите на завързаните лодки. Опитваше се да попречи

на стрелците на Камлер да се сдобият със средство, с което да ги преследват, но с това се излагаше на убийствения им огън.

Докато моторницата заобикаляше кея. Нарова се втурна напред и скочи. За миг се понесе във въздуха, протегнала ръка към ускоряващата моторница, след което падна във водата.

Йегер се хвърли напред, сграбчи я за ръкава и я измъкна на борда. Тя остана да лежи на дъното, като се мъчеше да си поеме дъх и плюеше морска вода.

Моторницата приближаваше първия риф. Вече се намираха далеч извън обхвата на прицелния огън. Йегер помогна на Дейл да вдигне тежкия външен двигател и да го наклони напред, за да е над водата. Корпусът остърга плитчината, където в корала имаше тесен процеп, след което се озоваха в открито море.

Дейл даде газ до дупка и моторницата се отдалечи от тъмния, обвит в пушек плаж, оставяйки зад себе си горящите останки на хеликоптера и мъртвия му екипаж. Йегер обаче си даваше болезнено сметка, че хората му са останали на брега и се бият за живота си.

Нарова го погледна.

— Винаги съм мразила да ходя на плаж — надвика тя рева на двигателя. — Хлапето е живо. Съсредоточи се върху това. Не върху хората си.

Йегер кимна. Нарова винаги успяваше някак да прочете мислите му. Не беше сигурен, че това му харесва.

Потърси с поглед Саймън Чъкс Бело. Момчето се беше свило в най-ниската част на моторницата, облещено от страх. Вече не изглеждаше като наперен пич. А по-скоро като сираче, каквото беше в действителност. Лицето му бе станало пепеляво. Йегер не се съмняваше, че за хлапето от гетото това е първото качване в лодка, да не говорим за престрелка като онази преди секунди.

Като се вземеше предвид всичко това, Саймън се справяше забележително добре. Йегер си спомни думите на Фалк Кьониг: „Децата от бедняшките квартали са корави“.

Определено бяха такива.

Запита се къде ли е Кьониг сега и на какво в крайна сметка бе верен. Казват, че кръвта вода не става, но въпреки това смяташе, че Фалк е на страната на ангелите. Ала все пак не би заложил на това бъдещето на човечеството.

Обърна се към Нарова и посочи с пръст хлапето.

— Прави му компания. Успокой го. Аз ще уговоря прибирането.

Извади сателитния си телефон и натисна копчето за бързо набиране. Заля го вълна на облекчение, когато чу спокойния глас на Питър Майлс.

— Намирам се на моторница с хлапето — извика Йегер. — Движим се на изток със скорост трийсет възела. Виждате ли ни?

— Виждам ви през „Таранис“. И се радвам да ви съобщя, че противниковите дроне са свалени.

— Браво! Дайте ми координати за срещата.

Майлс му съобщи джипиес координати на трийсетина километра от брега, в международни води. „Еърлендър“ трябваше да се спусне от височина три хиляди метра до морското равнище и това бе най-близката възможна точка.

— Половината ми екип е на брега и води бой. Можете ли да насочите дронете да ударят хората на Камлер?

— Остана само един „Таранис“, при това без ракети. Свършиха при въздушния бой. Но мога да го пусна да лети ниско на Мах 1 и да изгори пясъка.

— Направете го. Дръжте под око екипа ми. Ние сме в безопасност. Хлапето е в безопасност. Дайте на хората ми цялата подкрепа, която можете.

— Разбрано.

Майлс щеше да каже на оператора на дрона да насочи машината към плажа и да лети ниско, демонстрирайки сила. Това би трябвало да накара стрелците да потърсят прикритие. И покрай шока от тези прелитания екипът на Йегер можеше да използва момента и да се измъкне.

Йегер си позволи да се отпусне. Облегна се на борда, като се бореше със заливащото го изтощение. Мислите му се насочиха към Рут и Люк. Благодарни на бог, че са още живи и че Саймън Бело също е жив.

Беше истинско чудо, че бяха качили хлапето живо и здраво на моторницата.

А най-важното беше, че то бе ключът към оцеляването на семейството му.

89.

Докато се носеха през океана, Йегер си помисли за екипажа на хеликоптера. Гаден начин да си отидеш, но поне бе станало за миг. Бяха се жертвали, за да спасят човечеството; бяха герои и той нямаше да ги забрави. Сега работата му бе да направи така, че жертвата им да си заслужава. А също да се погрижи Раф, Алонзо, Камиши и Джеймс да се измъкнат живи от онзи бряг.

Напомни си, че те са добри бойци. Едни от най-добрите. Ако някой можеше да се измъкне оттам, бяха именно те. Но откритият пясък не им предлагаше почти никаква защита и бяха изправени пред трикратно по-многоброен противник. Искаше му се да е там, да се бие рамо до рамо с другарите си.

Мислите му се насочиха към подбудителя на толкова много смърт и страдание, към архитекта на злото — към Камлер. Със сигурност вече имаха достатъчно доказателства, за да го заковат и десет пъти. Със сигурност шефът му Даниел Брукс щеше да го подгони подобаващо. Със сигурност ловът вече е започнал.

Но Камлер несъмнено го е предвидил, както бе посочила Нарова. И сигурно се криеше на място, където според него никой нямаше да го намери.

Звънът на телефона го върна рязко в действителността. Той вдигна.

Майлс е. Боя се, че си имате компания. Настига ви бързоходна яхта. Хората на Камлер са. Успели са някак да се измъкнат от Амани.

Йегер изруга.

Можем ли да им избягаме?

— Яхтата е „Сънсийкър Предатор 57“. Може да развива до четиресет възела. Ще ви настигнат, при това скоро.

— Дронът не може ли да се справи с нея?

— Ракетите му свършиха — напомни Майлс.

На Йегер внезапно му хрумна нещо.

— Вижте. Спомнете си за камикадзе. Японските пилоти, които нарочно забивали самолетите си в съюзническите кораби през Втората световна война. Не може ли операторът на дрона да направи нещо подобно? Да ги потопи и без ракети? Да забие последния „Таранис“ със свръхзвукова скорост в яхтата?

Майлс му каза да изчака, докато провери. Секунди по-късно отново се върна на линията.

— Може. Необичайно е. Не е точно онова, на което са го обучавали. Но смята, че е осъществимо.

Очите на Йегер блеснаха.

— Идеално. Но това означава, че ще оставим нашите момчета на брега без абсолютно никаква защита.

— Така е. Но нямаме други възможности. А и хлапето е основен приоритет. Трябва да бъде.

— Знам — с неохота отвърна Йегер.

— Добре, пренасочваме „Таранис“. Но яхтата ще ви настигне преди това, така че се пригответе за стрелба. Дронът ще пристигне колкото се може по-скоро.

— Разбрано — потвърди Йегер.

— И за да сме напълно сигурни, че хлапето ще бъде в безопасност, след като се качите на борда, ще имаме ескорт от два F-16. Брукс ги е мобилизирал от най-близката авиобаза. Казва, че е готов да удари открито Камлер.

— Крайно време беше.

Йегер затвори и посегна към автомата си, като даде знак на Нарова да направи същото.

— Имаме си компания. Бързоходна яхта. Би трябвало всеки момент да я видим.

Моторницата продължаваше напред, но както се беше страхувал Йегер, забелязаха характерната бяла вълна и пръските, които бързо ги приближаваха. Двамата с Нарова заеха позиции зад фалшборда, опрели автомати върху него. В моменти като този на Йегер му се искаше да има по-дълго оръжие с по-добра далекобойност.

Заостреният нос на яхтата режеше вълните като нож, а двигателите изхвърляха огромна струя пяна зад себе си. Онези на яхтата бяха въоръжени с калашници, които на теория имаха ефективен обхват от триста и петдесет метра, два пъти по-голям от този на MP7.

Но точната стрелба от бързо движеща се лодка бе трудна дори за най-умелите стрелци. Освен това Йегер се надяваше, че хората на Камлер са се сдобили с оръжията си тук — ако наистина беше така, вероятността автоматите им да са простреляни не беше голяма.

Яхтата ги настигаше бързо. Йегер успя да различи няколко фигури. Двама бяха в предната част на съда, при кабината, опрели автоматите си върху перилата. Други трима бяха на седалки, намиращи се по-високо и по-близо към кърмата.

Онези на носа откриха огън и върху моторницата се изсипа дъжд от куршуми. Дейл започна серия безумни случайни завои в опит да обърка стрелците, но времето и възможностите им бяха на приключване.

Йегер и Нарова се бяха прицелили, но още не стреляха. Яхтата приближаваше. Куршуми рикошираха и се забиваха в океана от двете страни на моторницата.

Йегер хвърли за миг поглед назад. Саймън Бело се бе свил на дъното, трепереше и въртеше очи от страх.

Йегер изстреля къс откос, който попадна в корпуса на яхтата, но като че ли без никакъв ефект. Заповяда си да се успокои и да се съсредоточи върху дишането си, блокирайки останалите мисли. Погледна към Нарова и двамата заедно дадоха втори откос.

Йегер видя куршум да улучва една от фигурите на носа. Мъжът кльомна над оръжието си. Пред очите на Йегер другият стрелец го повдигна без никакво усилие и го метна през борда.

Абсолютно безмилостно и смразяващо действие.

Стрелецът беше изхвърлил тялото, използвайки силата на масивните си ръце и рамене. За миг умът на Йегер се върна към момент от миналото човекът и движенията му изглеждаха смразяващо познати.

И тогава го осени. Нощта на атаката. Нощта, когато отвлякоха жена му и детето му. Масивното, яко телосложение и злобният глас зад маската. *Онзи и този бяха един и същи човек.*

Мъжът на носа на яхтата беше Стив Джоунс — човекът, които едва не уби Йегер по време на подбора за САС.

Човекът, когото Йегер инстинктивно разпозна като похитителя на Рут и Люк.

90.

Йегер протегна ръка към хлапето — безценното хлапе, лежащо на дъното на моторницата, където бе защитено от свирепия огън. Саймън Чъкс Бело не виждаше нищо от мястото си и Йегер не се съмняваше, че се измъчва ужасно както физически, така и психически. Вече го бе чул да повръща веднъж.

— Дръж се, герой! — извика му той и му се усмихна окуражаващо. — Няма да позволя да умреш, обещавам!

Яхтата продължаваше да ги настига устремно. Вече се намираще на не повече от сто и петдесет метра от кърмата им и единствено вълните пазеха моторницата от огъня.

Но това нямаше да продължи дълго.

Още малко и куршумите на Джоунс и хората му щяха да намерят целта си. А по-лошото бе, че мунициите на Йегер застрашително намаляваха.

Двамата с Нарова бяха изпразнили по шест пълнителя или около двеста и четиресет патрона. Изглеждаше много, но не и когато се опитваш да отблъснеш десетина стрелци на бърза лодка, като използваш оръжия за близък бой.

Беше само въпрос на време моторницата да понесе катастрофален удар.

Йегер се изкушаваше да грабне телефона, да се обади на Майлс и да закрепчи по-бързо да нанесат въздушен удар, но знаеше, че не може да си позволи да се разсее. Веднага щом яхтата се появеше отново, трябваше да я ударят двойно по-силно и точно.

Секунди по-късно източената яхта се появи зад кърмата им. Йегер и Нарова откриха ожесточен огън. Видяха как характерната фигура на Джоунс се надига и пуска дълъг автоматичен откос. Куршумите вдигнаха ред фонтани в морето, приближавайки към моторницата. Джоунс несъмнено беше превъзходен стрелец и откосът щеше да ги намери.

И тогава, в последния възможен момент, Дейл преведе моторницата през гребена на една вълна и куршумите изсвистяха във въздуха над главите им.

Воят на мощните двигатели на яхтата вече се чуваше ясно. Йегер се напрегна над оръжието си в очакване на следващия ход на противника.

И тогава го чу. Невероятен грохот, разтърсващ, гръмовен рев изпълни въздуха, сякаш някакво дълбочинно земетресение разкъсваше морското дъно. Шумът отекна в небето, заглушавайки всички други звуци.

Миг по-късно подобна на стрела форма се откъсна от небето, задвижвана от единствения турбореактивен двигател „Ролс-Ройс Адур“ с убийствената скорост от триста и шейсет километра в час. Тя се спускаше косо, като лъкатушеше насам-натам, докато операторът на дрона коригираше курса спрямо целта.

Йегер чу оглушителна стрелба откъм яхтата — стрелците на борда й се опитваха да свалят дрона. Той се прицели в Джоунс и продължи да изстрелва къси откоси, докато най-големият му враг отвръщаше с порой куршуми.

До него Нарова също изстрелваше последните си патрони.

И тогава Йегер го усети.

Долови противния мляскаш звук на куршум, улучил човешка плът. Нарова почти не извика. Нямаше време. Ударът я изхвърли назад и в следващия миг тя изхвърча през борда в морето.

Докато окървавеното й тяло потъваше под вълните, подобният на стрела „Гаранис“ удари хоризонта. Разнесе се ослепителен блясък, последван миг по-късно от оглушителна експлозия, която се понесе над океана; навсякъде около моторницата заваляха отломки.

По дължината на улучената яхта затанцуваха пламъци, докато моторницата се отдалечаваше. Попадението беше в кърмата и пожарът обгърна яхтата в гъст пушек.

Йегер отчаяно търсеше Нарова във водите зад кърмата, но от нея нямаше и следа. Моторницата се движеше с максималната си скорост и за нула време щяха да я изгубят безвъзвратно.

— Обърни! — изкрещя той на Дейл. — Нарова е зад борда и ранена!

Дейл бе гледал напред през цялото време, за да води моторницата по измъчения ѝ курс по вълните. Не беше видял станалото. Той намали скоростта в подготовка да завие, когато сателитният телефон иззвъня.

Йегер натисна бутона за отговор. Беше Майлс.

— Яхтата е извън строя, но не е потопена. Неколцина са оцелели и все още държат оръжията си. — Той замълча, сякаш наблюдаваше нещо от позицията си, после добави: — И каквато и да е причината да забавяте скоростта, продължавайте към мястото на срещата. Трябва да спасите момчето.

Йегер стовари юмрук в борда. Ако обърнеха назад към димящите останки на яхтата, за да търсят Нарова, имаше прекалено голям риск момчето да получи куршум. Знаеше го.

Знаеше, че правилната постъпка бе да продължи напред — заради семейството си, заради човечеството. Но въпреки това се наруга заради решението, което беше принуден да вземе.

— Дай газ — озъби се той на Дейл. — Бързо! Към мястото на срещата.

Сякаш за да подсили решението, в далечината се чу стрелба. Някои от хората на Камлер — вероятно и Джоунс — очевидно бяха твърдо решени да потънат с бой.

Йегер се премести и се зае да успокоява Саймън Бело, като в същото време оглеждаше небето за обемистото туловище на дирижабъла. Не знаеше какво друго да прави.

— Виж, хлапе, успокой се. Още малко и ще те разкараме от цялата тази гадост.

Но така и не чу отговора на Саймън, защото отвътре гореше от ярост и безсилие.

Минути по-късно дирижабълът се появи като огромен бял призрак, спускащ се от небето. Пилотът задържа масивния съд увиснал съвършено над вълните и бавно започна да го придвижва напред. Гигантските перки — по една във всеки край на корпуса — вдигнаха буря от пръски, когато плъзгачите на дирижабъла докоснаха вълните.

Пилотът се спусна още, докато краят на отворената рампа не се потопи във водата. Турбините ревяха, а пилотът държеше дирижабъла непоклатим като скала, докато пръските от перките шибаха лицата на двамата мъже в моторницата.

Сега Йегер пое управлението. Това, което щеше да опита, бе маневра, която бе виждал само веднъж в изпълнение на един кормчия от бившата му част, когато бе още новобранец в морската пехота. На онзи му бяха нужни години тренировки, за да го направи, а Йегер разполагаше с едно-единствено право на опит.

Обърна моторницата, докато носът ѝ не се озова срещу трюма. Разпределителят на рампата вдигна палци и в отговор Йегер форсира мощния двигател. Гърбът му се залепи за облегалката, когато моторницата се понесе устремно напред.

След миг щяха да се забият в спуснатата рампа на дирижабъла и Йегер адски се надяваше всичко да мине като по вода.

91.

Миг преди сблъсъка Йегер вдигна външния двигател, докато перката едва докосеше водата, и го изключи. Гигантският дирижабъл се извиси над тях, последва рязко разтърсване, когато моторницата удари рампата, подскочи нагоре и се стовари с ужасен трясък, след което се плъзна в трюма.

Лодката продължи напред към мостика, плъзна се странично и най-сетне спря.

Бяха вътре.

Йегер вдигна палци към разпределителя. Турбините над тях завиха на пълна мощност — масивният дирижабъл се готвеше да вдигне невъзможното си туловище от морето с допълнителния товар на борда си.

Издигна се мъничко, вълните облизаха алчно плъзгачите му.

Йегер се обърна и разроши косата на Саймън Чъкс Бело.

Може и да го бяха спасили, но дали бяха спасили човечеството?

Или Рут и Люк?

Камлер явно бе предвидил, че ще тръгнат да търсят хлапето — защо иначе щеше да рискува да праща псетата си? Несъмнено беше проумял, че Саймън Бело е отговорът — лекарството.

И Йегер с цялото си сърце беше убеден, че момчето може да се окаже спасител на всички. Но точно сега не изпитваше радост или задоволство от постигнатото. Последната, ужасна картина с Нарова, изхвърчаща от моторницата, се беше запечатала в ума му.

Мисълта, че са я изоставили, беше непоносима.

Надникна от товарната рампа. Повърхността на океана кипеше. Турбините виеха на максимални обороти, но дирижабълът за момент сякаш беше заседнал. Йегер се извърна мрачно настрани и погледът му спря върху характерната форма на елин от спасителите салове.

За миг в главата му изкристализира план.

Поколеба се само за миг. После извика на Дейл да пази хлапето, скочи от моторницата, изтръгна сала от стойката му и спринтира по

рампата, докато не се озова на самия ръб на пропастта.

Грабна радиостанцията на разпределителя и се обади на Майлс.

— Вдигнете това нещо, но на не повече от петнайсет метра.

Продължете право на запад, бавно.

Майлс потвърди и Йегер усети как четирите огромни турбини завиха още по-пронизително. Няколко безкрайни секунди дирижабълът остана да виси, турбините разсичаха въздуха от двете му страни, а вълните се разбиваха с цялата си сила в корпуса.

Накрая гигантският кораб трепна веднъж по цялата си дължина и с последно усилие се откъсна от прегръдката на морето. Внезапно отново бяха във въздуха.

Дирижабълът обърна и пое на запад през вълните. Йегер оглеждаше водната повърхност, като правеше справка с джипиеса и използваше горящите останки на яхтата за отправни точки.

Накрая я видя — мъничка фигура сред вълните.

Дирижабълът се намираще на стотина метра от нея.

Този път Йегер изобщо не се поколеба. Височината бе над петнайсет метра — доста, но можеше да оцелее, ако влезе добре във водата. Най-важното бе да пусне спасителния сал — в противен случай ударът в него щеше да бъде равносилен на удар в тухлена стена.

Йегер пусна сала и секунда по-късно скочи. Точно преди сблъсъка зае класическата позиция — събрани крака, стъпала в шпиц, свити отпред ръце и опряна в гърдите брадичка.

Сблъсъкът изкара въздуха от дробовете му, но докато потъваше под вълните, благодари на бог, че не е счупил нищо. Секунди по-късно изскочи на повърхността и чу характерното съскане на надуващия се сал. Той имаше вградена система, която се задействаше автоматично при сблъсък с вода.

Погледна нагоре. Дирижабълът се издигаше, отдалечавайки се от опасностите с безценния товар на борда си.

Терминът „спасителен сал“ беше донякъде несправедлив. Когато се напълни с въздух, той се оказа миниатюрна версия на моторницата със здраво покритие, което се закопчаваше с цип, и две гребла.

Йегер се качи на борда и се ориентира. Като бивш командос от морската пехота се чувстваше във вода толкова естествено, колкото и на сушата. Намери мястото, където бе видял за последно Нарова, и започна да гребе.

Минаха няколко минути, преди да забележи нещо. Човешка фигура, но не сама. Погледът на Йегер бе привлечен от характерната V-образна форма на гръбна перка, която разсичаше водната повърхност и кръжеше около окървавеното тяло на Нарова. Тук бяха далеч от защитната бариера на рифовете, която пазеше плажовете от подобни хищници.

Това определено беше акула и Нарова се намираше в опасност.

Йегер огледа водата и забеляза още една заострена перка, после трета. Удвои усилията си и раменете му пламнаха от отчаяния опит да стигне по-бързо до нея.

Най-сетне я доближи и прибра греблата, пресегна се и я изтегли на борда. Двата рухнаха задъхани и мокри на дъното на сала. Нарова беше прекарала дълго време във водата, кървеше обилно и Йегер нямаше представа как все още беше в съзнание.

Тя остана да лежи, като дишаше тежко и със затворени очи, а Йегер се погрижи за раните ѝ. Подобно на всички добри спасителни салове, и в този имаше основен комплект за оцеляване, включващ медицински пакет. Нарова беше ранена в рамото, но доколкото можеше да прецени Йегер, куршумът бе излязъл, без да засегне нито една кост.

Дяволски късмет, помисли си той. Спря кървенето и превърза раната. Най-важното сега бе да я накара да пие, за да компенсира загубата на кръв. Подаде ѝ бутилката.

— Пий. Колкото и зле да се чувстваш, трябва да пиеш.

Нарова взе бутилката и отпи. Погледите им се срещнаха и тя промълви няколко неразбираеми думи. Йегер се наведе към нея. Тя ги повтори с едва доловим шепот.

— Домъкна се най-сетне... Какво те забави?

Йегер поклати глава и се усмихна. Нарова беше невероятна.

Тя се опита да потисне смеха си, който премина в задавена мокра кашлица. Лицето ѝ се изкриви от болка. Задължително трябваше да получи прилична медицинска помощ, при това бързо.

Йегер се канеше да вземе греблата и да започне да гребе отново, когато ги чу. Гласове — от запад, макар че точното им място бе скрито от пушека, който се носеше над водата от останките на яхтата.

Йегер не се съмняваше кой е — и какво трябва да направи.

92.

Огледа се за оръжие. На спасителния сал нямаше никакво, а автоматът на Нарова несъмнено лежеше някъде на морското дъно.

И тогава го забеляза. В ножницата на гърдите ѝ, както винаги, бе характерният ѝ боен нож, подарък от дядо му. С острото си като бръснач осемнайсетсантиметрово острие той беше идеален за онова, което си беше наумил Йегер.

Пресегна се, разкопча ремъците и си ги сложи. В отговор на въпросителния ѝ поглед се наведе към нея.

— Стой тук. Не помръдвай. Трябва да се погрижа за нещо.

И с тези думи се прехвърли през борда и скочи заднешком във водата.

Спря за момент да се ориентира по гласовете, долитащи до него през пушека над вълните.

Заплува с дълги силни загребвания, като държеше единствено главата си над повърхността. Не след дълго пушекът го погълна. Вече се ориентираше единствено по слух. Един конкретен глас — дрезгавите, резки тонове на Джоунс — го теглеше напред.

Спасителният сал на яхтата беше голям надуваем съд с шестоъгълна форма и покривало. Джоунс и тримата оцелели бяха в него, бяха вдигнали платнището от едната страна и преглеждаха наличните запаси.

Джоунс несъмнено беше видял как улучва Нарова и как тя полита в морето. Не беше от хората, които се отказват, и сигурно знаеше, че има работа за довършване.

Време беше Йегер да сложи край на това.

Трябваше да отреже главата на змията.

Спасителният сал беше далеч по-забележим от самотен плувец. Когато стигна задната му част, Йегер спря и се задържа на място; само очите и носът му се подаваха над повърхност. Остана така за секунда, колкото да събере кураж, после пое дълбоко въздух и се потопи.

Мина под сала и стигна безшумно до мястото, където бе вдигнатото платнище. Виждаше масивната фигура на Джоунс, наклоняща сала на една страна. Изрита силно с крака, надигна се от морето и с мълниеносно движение го заклеши в свирепа душеща хватка, като натисна брадичката му нагоре и надясно.

В същото време нанесе силен удар с лявата си ръка и заби ножа в ключицата му, откъдето продължи към черното му сърце. Секунди покъсно съчетаната им тежест ги издърпа от сала и двамата потънаха като обща маса.

Трудно е да убиеш човек с нож. Двойно по-трудно е, ако противникът ти е силен и опитен като този.

Докато потъваха към океанските дълбини, двамата се извиваха и бореха яростно. Джоунс се мъчеше да се освободи от смъртоносната хватка на Йегер. Няколко дълги секунди дереше, ръгаше с лакти и риташе отчаяно. Въпреки раната си беше невероятно — невъзможно — силен.

Йегер не можеше да повярва колко е силен — имаше чувството, че е вързан за носорог. Вече си мислеше, че няма да може да го удържи още дълго, когато някаква издължена заострена форма се стрелна за миг в периферното му зрение; триъгълната ѝ перка разсичаше водата.

Акула. Привлечена от миризмата на кръв. Кръвта на Стив Джоунс. Йегер хвърли поглед към нея и с шок осъзна, че десетина или повече акули кръжат около тях.

Събра всички сили, пусна хватката си и се оттласна колкото можа по-силно от Джоунс. Гигантът се извъртя и яките му ръце посегнаха към Йегер в полумрака.

И явно тогава усети присъствието ѝ. *Тяхното присъствие. На акулите.*

Йегер видя как очите му се разширяват от ужас.

Раната на Джоунс бълваше облак от кръв във водата. Докато се отдалечаваше, Йегер видя как първата акула бута агресивно Джоунс с носа си. Той се опита да се бие и я фрасна в окото, но животното вече беше вкусило кръвта му.

Докато Йегер отчаяно се мъчеше да стигне повърхността, тялото на Джоунс се изгуби сред гърчещите се сребристи тела.

Вече беше останал без въздух, но знаеше какво го чака горе — стрелци, оглеждащи морето. С последно напрегане на силите си Йегер

мина под сала и го разряза по цялата дължина с ножа на Нарова.

Дъното на сала се отвори и трите фигури се озоваха във водата. Докато падаха, единият изрита Йегер в главата. Очите му се завъртяха и за момент му причерня. В следващия миг ръката му сграбчи разрязания ръб на сала и той се надигна нагоре.

Подаде глава и рамене през разреза, пое няколко пъти дъх и се гмурна отново. Докато се спускаше, забеляза, че ножът на Нарова вече не е в ръката му. Щеше да се тревожи за него после... ако изобщо излезеше жив от това.

Заплува към своя спасителен сал. Стрелците във водата може и да го бяха видели, но в момента основната им грижа бе собственото им оцеляване. В сала им трябваше да има спасителни жилетки и вероятно се мъчеха да се доберат до тях. Йегер реши да ги остави на морето и акулите. Беше приключил тук. Трябваше да се махне и да се погрижи за Нарова.

Минути по-късно се набра на борда на спасителния сал на дирижабъла. Докато лежеше задъхан по гръб, видя как Нарова се опитва да се надигне и да поеме греблата. Наложил се да я задържи до себе си, за да я накара да спре.

Седна и загреба към брега, по-далеч от касапницата. Докато работеше с греблата, погледна Нарова. Тя беше останала без сили, шокът от раняването и престоя във водата най-сетне се стоварваше върху нея. Йегер трябваше да я поддържа в съзнание, да я кара да пие и да се стопли. И двамата се нуждаеха от енергия, след като действието на адреналина започваше да отшумява.

— Виж какви припаси има. Очаква ни дълго гребане и трябва да продължиш да пиеш и да ядеш. Аз ще поема тежката работа, но само ако ми обещаеш, че ще живееш.

— Обещавам — промърмори Нарова трескаво, сякаш всеки момент щеше да изпадне в делириум. Тя посегна със здравата си ръка да провери пакетите. — В края на краищата ти дойде за мен.

Йегер сви рамене.

— Член си на екипа ми.

— Жена ти е там горе и умира. Аз съм в морето и умирам. Ти дойде за мен.

— За жена ми се грижи екип от медици. Колкото до теб... на меден месец сме, забрави ли?

Тя се усмихна криво.

— *Schwachkopf*.

Йегер трябваше да я накара да продължи да говори и да остане в съзнание.

— Боли ли те? Как е рамото?

Нарова се опита да свие рамене и движението я накара да се намръщи.

— Ще оживея.

Браво на теб, помисли си Йегер. Корава, безцеремонна и честна до последно.

— В такъв случай се настани и се наслаждавай на возенето.

93.

Бяха минали пет седмици, откакто Йегер стигна със спасителния сал до брега и закара Нарова до най-близката болница. Беше стигнал до ръба на издръжливостта си и премеждията сякаш го бяха състарили. Поне Нарова каза така.

Взе хирургическа маска, надяна я на носа и устата си и направи същото на дребната фигура до него. През изминалото време почти не се беше отделял от Саймън Чъкс Бело и двамата се бяха сближили.

Хлапетото, което беше спасило света, му бе станало почти като втори син.

Йегер вдигна очи. Забеляза някого. Усмихна се.

— А, чудесно. Тук сте.

Мъжът в бял хирургически костюм — д-р Арман Ханеди — сви рамене.

— Кога не съм бил тук през последните седмици? Доста сме заети... Май забравих как изглеждат жена ми и децата.

Йегер се усмихна. Погаждаше се добре с хирурга на Рут и Люк и беше научил малко от историята му. Ханеди беше сириец. Дошъл във Великобритания като дете с първата вълна бегълци през 80-те години. Учил здравата и се издигнал в медицинската професия, което беше сериозно постижение. Очевидно обичаше работата си, което беше бонус — през последните няколко седмици се беше отдал изцяло на борбата с най-страшната епидемия на света.

— Е, тя прескочи ли? В съзнание ли е? — попита Йегер.

— Да. Събуди се преди половин час. Жена ви е замесена от невероятно яко тесто. Толкова продължително излагане на такъв вирус и да оцелее... това си е истинско чудо.

— А Люк? Снощи по-добре ли спа?

— Е, подозирам, че синът се е метнал на бащата. Роден да оцелява. — Ханеди разроши косата на Бело. — Е, малки приятелю, готов ли си да кажеш здрасти на още един от хилядите, които спаси?

Хлапето се изчерви. Беше му трудно — меко казано — да се справя с медийното внимание. Всичко му идваше в повече. А единственото, което беше направил, бе да дари няколко капки кръв.

— Разбира се, ама не съм направил нищичко. Йегер изрина всички лайна. — Саймън го погледна стеснително. Йегер се опитваше да го научи на по-културен език, но усилията му невинаги се увенчаваха с успех.

Всички се разсмяха.

— Наречи го работа в екип — скромно предложи Ханеди.

Минаха през двойната врата. Една фигура се надигна на възглавниците. Гъста черна коса; фини, почти елфически черти на лицето; огромни изумрудени очи, изпъстрени със златни петънца. Дали бяха по-зелени, отколкото сини, или по-сини, отколкото зелени? Йегер така и не можеше да реши — сякаш се променяха непрекъснато както от светлината, така и от настроението ѝ.

За пореден път остана поразен от невероятната прелест на жена си. Прекарваше всеки възможен час с нея и Люк, като само ги гледаше или държеше ръцете им. Всеки път го спохождаше една и съща мисъл: „Откъде идва такава обич, по дяволите? Само това няма да разбере“.

Рут му се усмихна немощно. Идваше в съзнание за първи път, откакто вирусът я събори наистина и я запрати в мрачната си бездна; откакто Йегер бе гледал как я вкарват в преносимия изолатор на борда на дирижабъла.

Той се усмихна.

— Добре дошла. Как си?

— Колко време съм се... борила? — малко объркано попита тя. — Сякаш е минала цяла вечност.

— Само седмици. Но вече си тук. — Йегер погледна хлапето. — И това е виновникът. Саймън Чъкс Бело. Реших... решихме, че би искала да се запознаеш с него.

Тя погледна момчето. Очите ѝ се усмихнаха и с тях се усмихна целият свят. Открай време имаше тази чудодейна способност да озарява цялата стая със смеха си, с магията си. Именно това беше привлякло Йегер към нея в началото.

Рут протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, Саймън Чъкс Бело. Май без теб никой от нас нямаше да... диша. Страхотно хлапе си.

— Благодаря, госпожо. Но не съм направил нищо особено. Само ме боднаха с игла.

Рут поклати развеселено глава.

— Аз пък чух друго. Чух, че си бил гонен от лошите, скочил си в една лодка, преживял си бягство по море от ада и си бил спасен от дирижабъл. Добре дошъл в живота на съпруга ми — чудесния, но много опасен Уил Йегер.

Разсмяха се. Това си е Рут, помисли си Йегер. Винаги спокойна, винаги мила и винаги адски права.

Той посочи вратата към съседната стая.

— Иди да видиш Люк. Бий го на шах. Знаеш, че искаш да го направиш.

Саймън Бело потупа раницата на рамото си.

— Тук е. Взех и малко снакс.

После изчезна през вратата. Люк беше в съзнание от цяла седмица и двамата със Саймън се бяха сприятелили.

В бедняшките квартали няма много електронни забавления. Малко домакинства имаха компютри или дори телевизори и това важеше в пълна сила за сираците. Затова те играеха много настолни игри, макар че повечето бяха домашна изработка, скалпени от картон и други отпадъци.

Саймън Чъкс Бело беше истински демон на шах. Люк изчете всякакви теории и беше опитал различни комбинации, но въпреки това Саймън го пердашеше с не повече от петнайсет хода. Това направо подлудяваше Люк. Той беше наследил борбения дух на баща си. Произхождаше от дълго потекло хора, които не ги биваше в приемането на загубата.

Рут потупа леглото. Йегер седна до нея и двамата се прегърнаха, сякаш искаха да останат така завинаги. Йегер направо не можеше да повярва, че тя се е върнала. През последните седмици неведнъж бе изпитвал страх, че ще я изгуби.

— Страхотно хлапе — промърмори Рут и погледна Йегер. — И знаеш ли... ти си страхотен татко.

Той се взря в очите ѝ.

— Какво си намислила?

Тя се усмихна.

— Ами, той спаси света. И нас. А Люк винаги е искал брат...

След известно време Йегер и Саймън си тръгнаха. Щом излязоха от болницата, Йегер включи мобилния си телефон. Беше получил съобщение. Отвори го.

Баща ми се скри в леговището си под планината. Под връх Горящи ангели...

Невинен съм. Той е побъркан.

Нямаше нужда от подпис.

Фалк Кьониг най-сетне беше излязъл на бял свят. Това даваше на Йегер следата, която бе търсил.

ЕПИЛОГ

Само дни след като бе спасен в морето, Саймън Чъкс Бело бе вкаран в Центъра за контрол и превенция на болестите в Атланта, Джорджия.

Източникът на имунитета му бе изолиран от кръвта му и след това бе превърнат във ваксина, която можеше да се произвежда масово, така че незасегнатите от вируса да станат неуязвими за него.

Създаването на лекарството бе продължително, но въпреки това то беше готово навреме, за да спаси заразените с *Gottvirus*. Жертвите на пандемията бяха малко под тринайсет хиляди — огромна трагедия, но нищо в сравнение с онова, което бе възнамерявал Ханк Камлер.

В разгара на епидемията светът бе на ръба на глобална катастрофа. Толкова много жертви естествено предизвикаха паника по улиците. Но най-лошото от хаоса беше избегнато. Като никога правителствата обявиха открито какво точно представлява вирусът и откъде се е появил. Беше необходима подобна честност, за да се възстанови доверието на световното население.

Въпреки това минаха няколко месеца, преди Световната здравна организация към ООН да обяви край на пандемията. Междувременно Саймън Чъкс Бело беше получил британско поданство и бе станал част от семейството на Йегер.

Освен това бе награден от американския президент с Медала на свободата, най-високата награда за цивилни с изключителен принос за сигурността на Съединените щати и световния мир.

Медалът обаче не му бе връчен от Джеймс Бърн — в разгара на скандал, свързан с разузнавателните служби, той бе отстранен от поста си. За щастие.

Хората на Йегер, останали в Аmani Бийч — Раф, Алонзо, Камиши и Джеймс, — бяха получили няколко наранявания при ожесточената престрелка, но се бяха измъкнали благодарение на намесата на „Таранис“. Всички оцеляха. Продължиха да наричат Йегер

натегач и не му позволиха да забрави, че ги е оставил да се сражават на онзи плаж.

Ирина Нарова се възстанови напълно както от вируса, така и от раните си. Естествено, обвини Йегер за загубата на безценния ѝ боен нож в борбата с Джоунс.

Полковник Ханк Камлер, бившият заместник-директор на ЦРУ, все още беше на свобода, на неизвестно място. Естествено, сега той бе най-издирваният човек на света.

Междувременно Йегер, Рут, Люк и Белоус, както кръстиха Чъкс Бело, бяха отново семейство. И Йегер беше поръчал нов нож за Нарова.

Специално помоли да го направят остър като бръснач.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.